

လက်ရွေးစင်

ဝတ္ထုငယ်

သောမဂ္ဂဝိက္ခိဝတ္ထိ

၁၁၁၁ ဥတေန် ဝတ္ထု

၁၁၁၁ စော်သက သူဌေး

စက္ကန့်ပေါင်း ၁၀၀

— ခုံစာတိုက် ၀၀၅၂

မာဂဏ္ဍိ ဝတ္ထု

(အဋ္ဌမအကြိမ်)

ဘုရားအလောင်းတော် အန္တော့ချိန်၌ ယေဘုယျအားဖြင့်
ဒေဝီ၏ အမက်သည် ဝါးဆယ်ခြောက်နှစ်၊ ခြောက်လ၊ အရင်
နှစ်ဆယ်ဟူ၍ ရှေးဇာတုကျော်တို့ မိန့်ဆိုအော် မူခဲ့ကြသည်။
(၅၆-နှစ်၊ ၆-လ၊ ၂၀-ရက်)။

ဤသို့ ဒုတိယအရွယ်၏ နောက်ဆုံးအပိုင်း တတိယအရွယ်
ဓမ္မကံမီ အာရုံတွင် အန္တော့ချိန်ခြင်းမှ ထိုအရွယ်၌ အဓိ
ဝမ်းတိုက် ခည်းဟူသော တွေ့အိမ်သည် အနိစ္စသို့ ချီတက်
ကြောင်း ဖြစ်သည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် ဘုရားလောင်းပွားပြင်ပြီး ခုနစ်ရက်အကြာ
နတ်ရွာစံရသည်။ ကံကုန်ချိန် ဓမ္မကံ၌သာ နတ်ရွာစံရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဘုရားလောင်း ပွားရ၍ ဖောက်ပါ။

အလောင်းတော်နတ်အား ကြည့်ခြင်းကြီးငါးပါးကိုကြည့်
တော်မူစဉ်တပင် ယေဘုယျအားဖြင့် အမက်အစားပွားဝ-လနှင့်
၇-ရက်အာ ရှိအောင်ကြောင်း စဉ်းစားဆင်ခြင်ပေသည်။

အကြောင်းမှာ ဘုရားအလောင်းတော် အန္တော့ချိန်ဝယ်မှ
ကြီးတိုက်သည် ဘုရားစေတီ ကိန်းစံရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကဲ့သို့ပင်
အခြားသူတို့ သုံးဆောင်ရန် မထိုက်ဆော့သဖြင့် အလောင်း
တော် ပွားပြီး ၇-ရက်တိုင်ရုံအာ ယေဘုယျအားဖြင့် အမက်ကြင်း
ရှိရပြီ ဓမ္မတာဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

အကျွန်ုပ်၏ အာရုံအား၊ ဉာဏ်အား၊ ဝိရိယအားတို့ဖြင့်
ပြုစုအပ်အော် ဤလက်ရွေးစင် ဓမ္မပဒနုဋီ ဝါးရာဝါးဆယ်
အက်ရွေးစင် စအုပ်မျှားကို စာကြွေအားစာပေစု (မူပိုင်)
ဝယ်ယူသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဆက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် အာရုံအလှူဒါန
များ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် စာကြွေအား စာပေအား ကျေးဇူး
တင်ရှိပါကြောင်း။ ဦးလှောင် ဦးဆန်းညွန့်ဦး။

ဆွမ်းကပ်သူများ လတိုထား

ရဟန်း၊ သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းကပ်အားအဆောင်၊ အဆပ် မြှောက်ကြောင်း အင်္ဂါ ဝါးပါးတို့ကို သိထားရန် ဆိုပါသည်။

(၁) ရွှေရွှေဆည်းဆောင်၊ (၂) နှစ်စောင့်ထွာလှောက်၊ (၃) မြောက်နိုင်စေ၊ (၄) သုံးခုပေးခြင်း၊ (၅) ခံခြင်း နှစ်ဆောက် ကျမ်းအသောက်၊ ကပ်မြောက် အင်္ဂါဝါးပါး ဆည်း။

- (၁) ရွှေရွှေဆောင်ထွာအားအာ ပစ္စည်းဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) နှစ်စောင့်ထွာ အကွာအဝေး၌ ကပ်ခြင်း၊
- (၃) ယခုခေတ် အားအောင်းသူအပ်ယောက်နိုင်လောက် ကိုင်မြှောက်နိုင်အေး ပစ္စည်းဖြစ်ခြင်း၊
- (၄) ကိုယ်နှင့်ပေးခြင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်အားအာ၊ ယောက်မ စသည်တို့ဖြင့် ပေးအပ်ခြင်း၊ နှစ်စောင့်ထွာအတွင်း ၌ ပင့်မြှောက် လှိမ့်ချွန်း၍ ပေးအပ်ခြင်းသုံးမျိုးကို ဆိုသည်။
- (၅) ကိုယ်ဖြူ ခံယူခြင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်အား ခွက်၊ သပိတ် စားပွဲခုံ စသည်တို့ဖြူ ခံယူခြင်းနှစ်ပါးကို ဆိုသည်။

(သုတေသန အရပ်ပြ အဘိဓမ္မာ)

မှတ်ချက်။ ။ ရဟန်းတော်များအား ကပ်လှူပြီးသော ဆွမ်း စားပွဲနှင့် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအနံ့ အစရှိသော ဝတ္ထုပစ္စည်း အရပ်ရပ်ကို မထိမကိုင် မရွှေ့ပြောင်းရပါ။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇၄/၉၃()

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၂၈/၉၃(၄)

၀၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (အဋ္ဌမဆုကြိမ်)

အုပ်စု ၁၀၀၀၊

တန်ဖိုး (၂၀-ကျပ်)

အစိုးရိန်

.... ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၄၈၀)

မေတ္တာမိုး ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၂၂၊ ဓမ္မဝိဟာရလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ထုတ်ဝေသူ

.... ဦးတင်အုန်း (၀၉၄၃)

မိုးဇင်းစာပေ

အမှတ် ၃၉၊ ရိပ်သာလမ်း၊

သင်္ကန်းကျွန်း၊ ရန်ကုန်၊

ပုံနှိပ်သူ

.... ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၄၈၀)

မေတ္တာမိုး ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၂၂၊ ဓမ္မဝိဟာရလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဝန္တနာနှင့် ဆုပန်လွှာ

ပဉ္စဂုဏ် အဟံ ဝန္တမိ သဗ္ဗဒါ

သုံးပါးရတနာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊ နှစ်ဖြာမိဘ၊

များလှကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကို၊ ကြည်နူးဆွေ၊

ဝန္တနာဖြင့်၊ ဦးစွာရှိကျိုး၊ ကျွန်ုပ်တို့၏၊

ထို့ပြင်အဝ၊ ပတ်ရုဏီရ၊ ကြီးမှူးရတည်

သုခအပြာဖြူ၊ ဆည်းပူးဆွေသား၊ ဆရာများပါ၊

စပ်တူဝေဝန္တနာ၊ ရှိခိုးဆာလျှင်၊ ဤစာချမ်းမြတ်၊

ပြုစုအပ်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်မြီ၊ ရည်ဆည်း။

သက်သာစာစဉ် အမှတ်(၇)

သာမဏဝဋီ ဝတ္ထု

အက်ဈေးစင်

ဓမ္မပဒ

ဝတ္ထုတော်

ဟို၏ ဓမ္မဿန အလှူတော်

နတ် လူ သာဓု ခေါ်စေသော်

ဤကောင်းမှုကြောင့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်
လျင်မြန်ထိုးဖောက်သိမြင်ပြီး နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်
သို့ ကူးမြောက်နိုင်ပါစေသတည်း။

ပြည်လူ့ကျွတ်

မြန်ချီရေး

ဒေါ်အေးတင် နှင့် သားများ

စကြာအေးစာပေ

၂၂၄၊ ၃၈ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စ(အဌမဆကြိမ်)

မှီငြမ်းပြု ကျမ်းများ

- ၁။ ပြောင်းလဲကျောင်း ဆရာတော် အရှင်သာရဒဿိန်ဓမ္မပဒ
ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာနိဿယ(၄)တွဲ (လယ်တီးဏှိုင်)။
- ၂။ အရှင်ဝန္ဓိမာ၏ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး (၅) တွဲ(ရတနာ
ဝါဒ)။
- ၃။ မြို့သစ်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် အရှင်တီးသားကသားရ၏
ခေတ်မီ မြန်မာ ဓမ္မပဒဝတ္ထု။
- ၄။ ဦးမြင့်ဆွေ (လန်ဒန်)၏ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထု။
- ၅။ ဓမ္မပဒ ဝါသနာတော် နိဿယ (အဋ္ဌမ)။ ဗုဒ္ဓသာသနာ
ပုံနှိပ်တိုက်။

ရွှေကျမ်းတော်လာ မှတ်ဖွယ်ရာများ

- ၁။ ဧကောဗုဒ္ဓဝင် (ဗုဒ္ဓသာသနာ့မူ)
- ၂။ သုခဏသန အရှင်ပြု အတိအနှိ (အရှင်ကြီးသာသနာ
တိဝံသ)။

စောင်းနှင့်မန္တန်

ရှေးသဓရာအခါ—

အလ္လကပ္ပဝင်းနှင့် ဝေဠုဒီပဏင်းတို့သည် ကျောင်းနေဖက်
တူငယ်ချင်း ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

မင်းနှစ်ပါးတို့သည် မပြတ် တွေ့ဆုံကြ၏။ ပဋိသန္ဓေ နေ
ကြသော၊ ဖွားမြင်ကြသော၊ သေလွန်ကြသော လူအပေါင်းတို့
ကို မြင်၍ 'သေလွန်ကြသူတို့၏ နောက်သို့ အစဉ်လိုက်ပါကြ
သော ပစ္စည်းဥစ္စာမည်သည် ခရီး၊ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း
လိုက်ပါမသွား၊ အားလုံးကိုစွန့်၍ သွားကြရသည်ချည်းသာ
ဖြစ်သည်။ ဝါတို့ လူ့ဘောင်၌နေ၍ အကျိုးထူးမည်မဟုတ်၊
ရဟန်းပြုကြစို့' ဟု တိုင်ပင်၍ တိုင်းပြည်စာမတ၊ စည်းစိမ်
ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ခွဲကြပြီး မင်းနှစ်ပါး ရဟန်းပြုကာ စောသို့
ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဝါတို့သည် တရားရှာလို၍ တောသို့ထွက်ခဲ့ကြ၏။ တောင်
နှစ်လုံးတွင် ထင်ဦးစိနေထိုင်ကြပြီး တစ်ရက်တစ်ကြိမ် မီးထွန်း
၍ အချက်ပြရန် တတိကဝတ် ထားခဲ့ကြ၏။ (ပုံအပေါ်ပုံ)

တစ်လကြာသော် ဝေဠုဒီပဏရသေ ကွယ်လွန်၍ တန်ခိုး
ကြီးသေနေတိ ဖြစ်၏။

ဝဉ္စ ရက်တစ်ကြိမ် မီးအချက်ပြသည်ကို မမြင်ရလျှင် ဝေဠု
ဒီပဏရသေ ကွယ်လွန်ကြောင်း အလ္လကပ္ပရသေသည် သိ၏။

ဝေဠုဒီပဏနတ်သားသည် အလ္လကပ္ပရသေထံ နတ်အသွင်
ဖြင့် သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီး ချမ်းသာစွာ တရားကျနီပါ၏
လော ဟု မေး၏။

ဆင်ရိုင်းများနှောင်ယှက်၍ ပင်ပန်းလှသည် ပြော၏။

နတ်သားသည် အတ္ထကပ္ပရသေ့ အားဆင်ကို နိုင်စေသော
ဟတ္ထိကန္တမန္တန်နှင့် ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို ပေးအပ်၏။ (ပုံ-၂)

၆

ဦးလှခင်းဆန်းညွန့်ဦး

ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ ပထမစောင်းကြိုးကိုတီးသော် မြန်
မကြည်ဝံ့ဘဲ ဆင်တို့ ပြေးကြလိမ့်နည်း၊ ဒုတိယစောင်းကြိုးကို
တီး၍ မန္တန်ကိုဆိုးလျှင် မြန်လျဉ်း၍ နောက်သို့ကြည့်ကာ ပြေး
သည်၊ တတိယ စောင်းကြိုးကို တီး၍ မန္တန်ကိုဆိုးသော် ဆင်
တို့၏ ဆကြားအနားဆင်သည် ကျောင်း၍ အလိမ့်မည်ဟု ဆင်
ကြား ပြောဆိုပြီးသော် မုသေ့ကို ခိုခိုး၍ ပြန်ထူး၏။

အလ္လကပ္ပရဇောတည်း၊ ထိုနေ့မှစ၍ ဆင်တို့ နောင်ယုတ်မှု
ကင်း၍ ချမ်းသာစွာနေရ၏။

ဥတေနမင်း ဖွားမြင်ခြင်း

ထိုအခါ ကောသလမ္ဗမြို့၌ ပုရန္တပုဏ္ဏား၏ မိဖုရားသည်
ကိုယ်ဝန် အရဇီအစောင့် ကမ္ဗီလဒနီစောင့်ကိုခွဲ၍ အမှီးအစ
သိမ်းတန့် မင်းတံဆိပ်ပါအောင် အကဲခတ်ကို လက်၌ဝတ်လျက်
စုန်းအောင် လေဆာအောင်၌ နေပူဆာ လှုံ့နေ၏။

ဟတ္ထိလိင်္ဂ ဂုဏ်ဆင်ကြီးက အမွှေးနီခြုံထားသည်ကို အေး
ဆင်ထစ်မှတ်၍ မိဖုရားအား သုတ်ချီသွားပေး၏။ (ပုံ.၃)

မိဖုရားသည် အော်ဟစ်မြွေးကံလှန့်ကာ ကြွေးကံလှန့်၍
လူတို့လိုလိုလျှင် ကိုယ်ဝန်နှင့်တကွ ငါ၏အသက်ပါ ဆုံးရှုံး
ပျက်စီးတော့မည်ဟု ကြံည့်၍ အသံပြောဘဲနေ၏။

ဓမ္မဝေဒကဏ္ဍ(၇)

၇

ဝှက်ဆင်ကြီးသည် ဟိဝေန္တဝရိ ညောင်ဝင်းကြီး ကိုင်းခုဆင့်၍
ဇားအစ်ကို ဇားထောင့်အံ့ဟု ဆင်းဆက်နားလျှင် မိဖုရားသည်
ဆက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ဆက်ရပ်ဆက်ဝါးတီးထားအော်ဟစ်
ခြောက်လှန့်သဖြင့် ဝှက်ဆင်ကြီး ထန်၍ ပြေးလေ၏။

ရှေ့ဝင်ချိန်၌ မိဖုရား၏ ကမ္မဇလေတို့သည် လှုပ်ကုန်၏။
ဆက်ရပ်လေးမျှနှင့် တို့၌ထစ်ချွန်းမိုးတို့သည် သက်ကုန်၏။
နန်းဆော်တစ်ပါး၌ အယုဒ္ဓါယ ချမ်းသာစွာ နေခဲ့ရသော
မိဖုရားအဖို့ 'သင်္ခမာ မကြွေကပ်ပါနှင့်'ဟု အေးအေးညွှန့်ညွှန့်
ထစ်စုံထစ်လေးကပ်မှ ရှိသည့် ကမ္မဇလေ၏လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဆည်း
ထန်လှသော မိုးကြိုးအကြွေအကွင်း ကြိုးစူးအေးစုကွဲဖြင့် တစ်
ညဉ့်ပတ်လုံး နေခဲ့၏။

ညဉ့်ကုန်ဆုံး၍ မိုးသောက်သက်သော် မိုးတိမ်ကင်းစင်ခြင်း
အရှက်တက်ခြင်းနှင့် ကိုယ်ဝန်ပေးခြင်းတို့သည် အစပြိုင်နက်
ဖြစ်စေ၏။ ချစ်ဖွယ် သားယောက် အန္တရာယ်တင်းစွာ ရှေး
ပွားနိုင်ခဲ့၏။

ဦးလှောင်-ဆန်းညှိဦး

မိဖုရားသည် မိုးဥတုအငွေ့အဆက် အောင်းဥတု အာဇာ
အသက်နှင့် နေအရက်ဥတု အငွေ့အဆက်တို့ကိုတူ၍ ပူးမြဲ
ဆဖြင့် သားငယ်အား (ဥတုန)ဟု အခည်ပေးစေ၏။

အတ္တကပ္ပရသေ့နှင့် တွေ့ခြင်း

အတ္တကပ္ပရသေ့၏ ကျောင်းဆင်ခန့်သည် ထိုနေရာ ခနီး
မဝေး၌ရှိ၏။ မိုးရွာသောနေ့၌ အစ်သိရွာရန် စောသို့သွား
အနီးအနားမှ ရတုဖြင့် ရွှေ့ခံခဲ့၏။

အတ္တကပ္ပရသေ့သည် အစားအစာ အလို့ငှာ ဧည့်ဝင်မိ
အေးကံသို့ရောက်လျှင် တမေးငိုသံကြား၍ စုံခမ်း၏။

ငှက်စုန်ချီစား၍ ညောင်ပင်ခွကြေးတင်သားဖူးရကြောင်း
သိရလျှင် အေးကံထို့ဆင်းရန် ပြော၏။ (ပို-၄)

‘အရှင် ဇေတီပျက်ခည် ကြောက်ပါ၏’ဟု ဆို၏။

ဓမ္မပဒဏက်ရွေးစင်(၅)

၉

မိဖုရား၏ မာယာကျေခွကွင်း

ရသေ့၏ အဘယ်ဝေတ်နည်း'ဟုမေး၏။ 'မိဖုရား ပြစ်
ဆည်' ပြောလျှင် 'ဝါသည် မင်းပင်တည်း'ဟု ရသေ့၏
ပြော၏။ 'ဤသို့ဆိုလျှင် မင်းပရိယာယ်ကို ပြောကြားပါ' ဟု
ဆို၏။ ရသေ့က မင်းပရိယာယ်ကိုပြောကြားလျှင် မိဖုရား
ယုံကြည်၍ အောက်သို့ ဆင်းမည်ဟုဆို၏။

ရသေ့၏ ညောင်ပင်တေးတစ်ဘက်တွင် ထက်လမ်းပြု၍
စာစားကို ချပေး၏။ မိဖုရားသည် ထိုစာကံလမ်းမှ ဆင်းခဲ့၏။
မိဖုရားနှင့် ကလေးတို့ကို ကျောင်းသို့ခေါ်၍ သီလပျက်စီးခြင်း
ကိုပြော၍ အောင်စွမ်းစေခွင့်ရောက်ကျွေးမွေးထား၏။ (ပုံ-၅)

စာလေ့တန်ကြာသော် မိဖုရားကစဉ်းစား၏။ 'ဝါသည်
သွားလမ်းလေးလမ်းကိုသိထူးဟုတ်၊ ရသေ့နှင့်လည်းအကျွမ်း
စင်ခြင်းမရှိ၊ ဝါကိုစွန့်၍သွားခဲ့သော် ဝါတို့အားအမိဤနေရာ

ဦးစား သေရအောင်၊ ရတနာ၏သိသကဲ့သို့၍ ဝါဂျီမလွတ်
 နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ပါဟု ကြံစည်ပြီး ရေထဲကို ပြေးဝေးခင်း၍
 သိသ ယူကစီးခင်း၊ မင်းရဲသေနှင့် မိဖုရားတို့သည် အညံ့
 အညွတ် ပေါင်း၍ ရေကြွေကုန်၏။

ဥပဇာနည်အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် မင်းရဲသေသည် ကွက်ကို
 ကြည့်ရင်း တောအမှီပြည်မှ ပုဂ္ဂန္တိပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်ကြောင်း
 ပြောပြ၏။ မိဖုရားသည် ငိုကြွေး၏။ မင်းရဲသေ ထာရီစွာတရား
 ပြု၍ ပြေသိမ့်၏။

မိဖုရားက ထားစောစောတွင် ငိုကြွေးမိခြင်း၊ ဖြစ်ပါသည်။
 အထွတ်၍ နန်းတွင်း၌ မွေးဖွားခဲ့လျှင် မင်းအဖြစ် ရောက်ခဲ့
 ချေအံ့ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

၇/၆

ရတနာတစ်စုံရိပ်ပါနှင့်ဟု ဥပဇာနည်အား မင်းတို့ကထိအပ်
 စောပညာများကို ဆင်ကြားစေ၏။ (ပုံ-၆) ဥပဇာနည်
 အလွယ်နှင့် ထာရီမြောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

ဓမ္မပဒသင်္ဂဓာတ်(၇)

၁၁

ဥပသေန ပြည်တော်သိမ်းခန်း

မင်းတို့တပ်ဆင်သော အတတ်တို့ကို တာမိခမြောက်လျှင် ရှိသောသည် ဥပသေနအား စောင်းကိုပေးအပ်၍ မန္တန်တို့ကို ဆင်ကြီးပေး၏။ မိဖုရားအား 'ချစ်နွဲ့သောသားအားသမီး စကားကို ဆိုအေးသော့၊ ဤအရပ်မှသွား၍ မင်း ဖြစ်စော့ လတ္တံ့' ဟု ဆိုလေ၏။

မင်းတော်မိဖုရားသည် အောသမ္ဘိပြည် နန်းသွင်းရေးထူတို့ အ မှားကြား၍ နန်းစဉ်လက်စွပ်နှင့်အကူ အမ္မအနီတို့ကိုပေး အပ်လိုက်၏။ (ပုံ-၇)။

ဥပသေနသည် မန္တန်ရွတ်၍ စောင်းကြိုးကို တီးခတ်သော် ဆင်ပြောင်ကြီး ရောက်သ၏။

ဥပသေနသည် ဆင်ပြောင်ကြီးကိုစီးပြီး နားသို့တက်၍ 'အရှင် ဆင်မင်း၊ ကျွန်ုပ်အား အမည်အမွေဖြစ်အော့ ကောသမ္ဘိပြည်၌ ငင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ ပေးလေအော့'ဟု တိုင်ခင်ပြောဆို၏။

ဆင်ပြောင်ကြီးသည်စကားကိုကြားလျှင် ဆင်သံကိုမြည်၏။ ထောင်ပေါင်းမျှားစွာသောဆင်တို့ စည်းဝေး ရောက်အာကြ ကုန်၏။ တစ်ဖန်ဆင်သံမြည်ပြန်လျှင် ဆင်အိုတို့ပြန်သွားကြ၏။ ဆင်ဖန်မြည်ပြန်သော် ဆင်ငယ်တို့ ပြန်ကြကုန်၏။ ဥပသေနငင်း သားသည် ထောင်ပေါင်းမျှားစွာသော ဆင်အုပ်ကြီးဖြင့် ခြံရံ လျက် ထမ်းချီးတွင် လူဆင်အား စုစည်း၍လှူသ၏။

ကောသမ္ဘိပြည်သို့ရောက်လျှင် မြို့ကိုခိုင်း၍တားပြီး 'တိုင်း ပြည်ကိုအပ်မည်လော၊ စစ်တိုက်ခွင့်ပေးမည်အော့'ဟု လှည့်

ပို့လိုက်၏။ ကေးတမ္ဗိပြည် အမတ်ပစ်သူကြီးတို့က 'နှစ်မျိုး
စလုံးပင် ဝေးနိုင်၊ ဝါတို့မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်နှင့်အကွ
ငှက်ဆင်ချီသွားသည်မှာ ထိုမိဖုရားကြီး ရှိသေးသည် မရှိသေး
သည်ကို မသိရ၊ စုံစမ်း၍ ဆိုင်းငံ့နေဆဲပင် ဖြစ်သည်' ဟု
အကြောင်းပြန်၏။

ဓမ္မပဒလက်ရွေးစင် (၇)

၀၃

‘ငါသည် မိဖုရားကြီး၏ သားတည်း’ ဟု ဆိုပြီး အထိ
စစ်သူကြီးတို့၏အမည်တို့ကို ပြောပြ၍ နန်းစဉ်ပတ္တမြားလက်စွပ်
နှင့်အကွ ကမ္မလင်္ကာတို့ကို ထုတ်၍ပြ၏။ ထောင်စွာ မှတ်မိ၍
မြို့တံခါးကိုဖွင့်လှစ်ကာ ဥတေန မင်းသားကို မင်းအဖြစ်
အဘိသိက်သွန်းပေး၏။

ကောသမ္ဘိပြည်

ဥတေနမင်း လက်ထက်တွင် ကောသမ္ဘိ ပြည်ကြီးသည်
အလွန် စည်ကားကြီးကျယ်လှ၏။

သောသကသူဌေးသမီး သာမဒေဝီကို မောင်းမဝါ၊ ယုနှင့်
အကွ မိဖုရားမြှောက်၏။

ဘုရားရှင်အား ရန်ငြိုးတားသော ဇာဏ္ဍိအေး မိဖုရား
မြှောက်၍ မောင်းမဝါ၊ ယုနှင့် ထား၏။

စဏ္ဍာပဇ္ဇောတမင်း၏ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တီကို စွန့်စွန့်
စားစား ခိုးယူခဲ့ပြီး မိဖုရားမြှောက်၏။

ဥတေနမင်းသည် မိဖုရား အချောအလှချာ၊ ဝန်းရံ
အလောက် စစ်အင်အား ကြီးစားလှ၏။ အမှားအမှန်ချင့်ချိန်
ဝေဖန်နိုင်သော ဉာဏ်စွမ်းလည်း ရှိ၏။

ဘုရားရှင် သာသနာတော်အည် ဥတေနမင်းလက်ထက်တွင်
ကောသမ္ဘိပြည်၌ ထွန်းကား၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ဝါတော်နှစ်ကြိမ်ဆိုဘုအရပ် ဖြစ်၏။

သောသက၏ အဝိဇ္ဇာ

အတ္တကပ္ပတိုင်၌ အပ်သော ဆိုးကြီးကျွေးကွက်၏ မြေဆိပ်
ပခာ ကူးစက်လတ်သော ရောဂါဖြစ် လူပေါင်းများစွာ သေ
ကြ၏။

ကေးတုဟလိကနှင့် ကပိအမည်ရှိသော အာရိယေား နှစ်
ဆောက်သည် ကပိအမည်ရှိသော မွေးဖွားသော အာရိယကို
ပွေ့ချီကာ ကေးသမ္ပိုဉ်သည် သို့ ပြေးခဲ့၏။

သုတ္တံသောကြဉ် လမ်းတွင် ရိက္ခာကုန်၍ ငတ်မွတ်ခြင်း နှိပ်
စက်သဖြင့် အာရိယကို ချီဆွားရန် မဆတ်နိုင်၊ အင်ဖြစ်ထူထာ
‘ရှင်မ ငါတို့အသက်ရှင်လျက် ထပ်ဖန် သားကိုခုစာတ္တံ၊ သား
ယေကို စုန်၍ ဆွားကြကုန်စို့’ ဟု မယားအား တိုင်ပင်၏။
မယားက အကျွန်ုပ် အသက်ရှင်စဉ် သားကိုမစုန်နိုင် ဟုဆို၍
အလှည့်ဖြင့် သားကို ချီပိုး၍ ဆွားကြ၏။ အဖေအယုဉ်း ကောက်
သေအခါ လမ်းတွင် မယားမသိအောင် ချုံတစ်ခုအကြား၌
သိပ်ထားခဲ့သည်။ (ပုံ-၉)

ခမ္ဘာလက်ရွေးစင် (၃)

၁၅

အမိအဘိုးအဘွားအဘွားကလေးများလျှင် ခရီးဆက်သွား
တော့'ဟု ဆိုသဖြင့် ချုံကြွေးမုကောက်ကား ချုံပိုးတောပြန်၏။
ဤသို့ ယောမယ်အောင်ပစ်လိုက်၊ ပြန်တောက်လိုက်နှင့်
ခုနစ်ကြိမ်တိုင်ပြီ။ သားငယ်သည် ယောမယ်အောင်ပစ်
လိုက်သောကြောင့် သားငယ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သော အကျိုး
ဆက်ကြောင့် ဘဝအစပေါ်၌ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အစွန့်ပစ်ခဲ့

၈၆

ဦးလှောင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ရလေ၏။ မကောင်းမှုမည်သည်ကို အနည်းငယ်မျှသာဟု မထိ
မဲ့မြင် ပြောအပ်ပေ။

ဝေတနာဇောနှင့် လားရာဂတို့

ထိုသို့သွေးကြကုန်သော် နွားကျောင်းသားအိမ်အိမ်သို့
ထွက်ကြ၏။ ထိုနေ့၌ နွားကျောင်းသားအိမ်၌ နို့၊ ညှစ်ခပ်လှူ
ဖြစ်လေ၏။

နွားကျောင်းသားအိမ်၌ အရှင်ပစ္စေတဗုဒ္ဓါ တစ်ပါးသည်
ပြေတိ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၏။ နွားကျောင်းသားသည် အရှင်
ပစ္စေတဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းအပ်၍ ခပ်ဆပ်ပြ၏။ နို့၊ သနားများစွာ
ကို စီရင်ချက်ပြုတ်၏။

နွားကျောင်းသားသည် ထိုဆင်မယားကိုမြင်၍ 'ဆဘယ်မှ
ဆာဆနည်း'ဟု ခေါ်သော် (ပုံ-၁၀) အဖြစ်စုံ ပြောကြား

နိဗ္ဗာန် လက်ရွေးစင်(၇)

၁၇

အဖြင့် ဆနားကြင်နာအစ ထေးပတ်များစွာဖြင့် နို့၊ ဆန်၊ ကို
ပေး၏။ ထေးသည် လင်ယောက်ျားအား ပုံပေး၍ မိမိအမှု
အနည်းငယ်သာ စား၏။ လင်ယောက်ျားသည် ခုနစ်ရက်၊ ရှစ်
ရက် ထိခံသဖြင့် အာဟာရ၌ မပြတ်နိုင်ဘဲ များစွာ စား
သောက်၏။

နွားကျောင်းအမားသည် မိမိစားရန် ပြင်ဆင်စားအောင်
၏။ ခရီးသွား၊ ကောတုဟာလိကသည် နွားကျောင်းသား
စာမင်းစားအောင်နေသည်ကို ကြည့်ရှု၍ အင်ပျဉ်အောင်၌
အိပ်နေလေ။ ခွေးမအား နွားကျောင်းအမားက နို့၊ ဆန်ခဲ
ကျွေး၏။

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

စေးတုဟု လိမ္မာယောကျ်ားမြင်လျှင် သုဌေးအိမ်ဆွေးစေသည်။
 စံစောဝင်းမိဖုရား၊ သုဌေးအိမ်ဆွေးဖြစ်ရတာက မြတ်
 ယေး၏ဟု ကြံမိမိမိ (ပုံ-၁၁) ညဉ့်သို့ ဆောက်လျှင် စေး
 ထားစောအစော မကြနိုင်ဘဲ ဆေးလွန်စေ၏။

စောစောက အေးကျမိသော စိတ်ဇော၏ စွဲအမ်းမှုကြောင့်
 ထိုဆွေးမကြီးမေး၍ ပဋိသန္ဓေ တည်ပေး၏။

ယော၊ ဖြစ်ရာသည် ရှေ့သို့ ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ထိုအိမ်ဆွေးပင်
 အစောလုပ်၍ ပေး၏။ အစောပြုရသော ဆန်တပ်လယ်ကို
 ရက်၍ စေးတုဟုလိမ္မာအေး ရည်ရွယ်၍ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 စားလှူ၏။ ငါ့ဤအိမ်၌ နေရန် သင်၏။ အရှင်မြတ်သည်
 ဤအိမ်သို့ ပြေတိ ကြွလာသဖြင့် လှူနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ လှူ
 နိုင်သည်ဖြစ်စေ နေ့စဉ် မှီခိုခြင်း၊ ဝေယျာဝစ္စ ပြခြင်းဖြင့်
 ကုသိုလ် ပွားများနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထိုအိမ်၌ အစောလုပ်၍
 နေ၏။

ဆွေးမကြီးမှ တစ်ကောင်တည်း ဆွေးကလေး၊ ဆွေးဖွေး၏၊
 ဆွေးကလေးသည် လိမ္မာ၏။ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် နေ့စဉ်
 ကဝင်းတပ်ဆုပ်ကို ပေး၏။ အိမ်ရှင်သည် အေးရကျောင်းရှိ
 အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံ သွားဆောက်၏။ ဆွေးကလေးသည် အမြဲ
 ဆိုက်သွား၏။

‘အရှင်ဘုရား၊ ကပညိဘော် လေးဆက်မဝင်နိုင်လျှင် ဆွေး
 ကလေးကို လွှတ်လိုက်ပါရစေ’ဟု လျှောက်ထား၏။

ခမ္မပဒလက်ရွေးစင်(၇)

၁၉

သစ္စါစိတ်ကြောင့် နတ်ကားဖြစ်ရပုံ

ရွှေအင်္ဂါတွင် ရွှေကောသလသည် အမြဲ သွေးဆောက် ပင့်
ရ၏။

ရွှေအင်္ဂါသည် သူ့ဆင်ပြုသမျှ နတ်ကားကောင်း၊ သူ့
ဆင်သည် အရှင်မြတ်၏ရှေ့မှသွေးကော အခြေသွေးကောင်းတော်၍
ချုပ်ငြိမ်းတို့ကို တုတ်ဖြင့်ရိုက်ကာ တုတ်ဖြင့်ရိုက်ကာ တောထဲ
ပေး၍ အော်ဟစ်ပြီး ချုပ်အတွင်း၌ ခိုအောင်းနေတတ်သော
တောကောင်၊ မြေကင်းများကို ခြောက်လှန့်နှင်တုတ်၍ သွေး
လေ့ရှိ၏။ (ပုံ-၁၂)

ရွှေအင်္ဂါသည်လည်း အရှင်မြတ်ရှေ့မှသွေးကော အသံ
ကျယ်စွာပေး၍ တောကောင်၊ ကောကြောင်၊ မြေကင်း

၇၀

ဦးလှိုင်ဆန်းညွန့်ဦး

ထို့ကို ထွက်ပြေးစေရန် ချုံနှယ်တို့ကို ခုန်၍ အုပ်ကာ၊ အုပ်ကာ အရှင်မြတ်ရှေ့မှ သွားလေ့ရှိ၏။

ခွေးကလေးသည် အရှင်မြတ်ကို ချစ်ခင်၏။ ကြည်ညို၏။ အာဇာနည်ကြီးမြင့်သော အရှင်မြတ်သည် သင်္ကန်းချုပ်ရန် ဝန္တဓမ္မစနုတောင်သို့ ကြွရောက်မည့်အကြောင်း အိမ်ရှင်အား ပြောကြား၏။

အိမ်ရှင်နှင့် ခွေးကလေးတို့သည် တောစပ်အထိ အရှင်မြတ်အား လိုက်၍ ပို့ကြ၏။ တောစပ်အရောက်တွင် အရှင်မြတ်သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဝန္တဓမ္မစနုတောင်သို့ ကြွလေ၏။

ခွေးကလေးသည် တောင်ကင်သို့ ခော့ကြည့်၍ အရှင်မြတ် ဖျောက်ကွယ်စေလျှင် ကြည်ညိုလေသော စိတ်ဖြင့် အပ်ကို ဆန့်၍ ရှည်လျားစွာအူရင်း (ပို. ၁၃) ရင်ကဲ့သို့မျှ၍ ထိုနေရာမှပင် သေဆုံးသွားရှာ၏။

ဓမ္မပဒေသနာရွှေစင်(၇)

၂၀

ကံ ကံ၏အကျိုးတရားသည်အံ့ဖွယ်ရှိလှ၏။ ခွေးကားအားသည်
လွန်ကဲသော သဒ္ဓါ စိတ်ဖြင့် ဆေးဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်ရာ အိပ်သော
ယောကျ်ား နိုးသော်လည်းသိလျှင်တစ်ပြက်ပင် တစ်ဝတ္ထိံသာ၌
နုထိသမီးတစ်ထောင် ခြံရံသောနတ်သား ဖြစ်သေး၏။ (ပုံ-၁၄)

ခွေးဘဝက အရှင်ပစ္စေမိဗ္ဗိဒါနာ အန္တရာယ် ကင်းစေရန်
ကျယ်လောင်စွာပေးခြင်းရှိလှ။ နီးခဲ့သော အသံကြောင့် နုထိ
ပြည်၌ အသံအကျယ်ဆုံးသော နတ်သားဖြစ်၍ 'သောသကနုထိ
သား' ဆိုလေ့ရှိ၏။

ပထမအကြိမ် ဝဋ်ကြွေးခံရခြင်း

ကုသိုလ် အဟုန်ကြီးမားစဉ် အကုသိုလ်ကံသည် အကျိုးပေး
ခဲ့ဖူးရသေး။ ကုသိုလ်အရှိန် ကုန်လေလျှင် အကုသိုလ်ကံ၏
အကျိုးဆက်ဆံ၍ ထင်ရှားလေ၏။

၀၀

ဦးလှခင်ဆန်းညွန့်ဦး

ဆရာတော်တို့သည် နတ်ပြည်၌ ကားဂုဏ် စည်းစိမ်
 ထိုခံစား၍ ကတိလွတ်ကင်းကာ အာဟာရကုန်ရှိ၍ ရွှေလျှော
 ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီးနောက် ကေးသမ္ဘိပြည်ရှိ ပြည့်တန်ဆာမ
 စမ်း၌ ငွေစာနွဲ့တည်နေ၏။ ပြည့်တန်ဆာမ တို့သည် သမီး
 မိန်းကလေးကိုသာ မွေးမြူလို၏။ ထူးယောက်ျားကို အလို
 မရှိကြချေ။ ထူးယောက်ျား ဖြစ်သဖြင့် ဆန်အောင်စိုက်တွင်
 ထည့်၍ အမှိုက်ပုံ၌ စွန့်ပစ်လိုက်၏။ (ရှေးအခါက သားငယ်ကို
 ချဉ်းပစ်သော ကံဆိုးကျိုးဆက်တည်း)။

သုဝေဏ်ကို ကျိုးချား။ ရွှေမျှားထည် ပိုင်းရံ၍ ဆေးရုံကြီး
 ကုန်၏။ အရှင်ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓါဘဝ ချစ်ခင်ကြွေးဝမ်းယောင်ခြင်း၊
 အူခြင်းအကျိုးဆက်ဖြင့် ကျိုးခွေး ယစ်တောင် တစ်ဆူမျှ
 ထောင်ပုံ ကုန်း (ပုံ ၁၅) ဟိုဏ်း၌ လူတစ်ယောက်က တွေ့ပြီး
 ချစ်ခင်ဆုန်းသဖြင့် ဆေးရုံခံတောက်ယူ၍ မွေးမြူ၏။

ဓမ္မဝဒလက်ရွေးစင်(၇)

၂၇

ဒုတိယအကြိမ် ဝဋ်ကြွေးခံရခြင်း

ထိုနေ့ နံနက်တွင် စောအဓိပြည် သူဌေးကြီးသည် နန်း
စောအသိအသွေး ပုဏ္ဏဟိုထံပုဏ္ဏားနှင့်တွေ့၍ ယနေ့ဂြိုဟ်သွေး
နက္ခတ်တိုက်ပေး၏။ တိုင်းပြည်အတွက် ထူးခြားမှု ခရှိပါ။
သို့သော် ဤမြို့၌ ယနေ့နံနက်မွေးသော ကလေးသည် လောကဓမ္မ
ပြည်၌ သူဌေးကြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြော၏။ (ပုံ-၁၆)

သူဌေးကြီးသည် လူလင်တစ်ဦးကိုအိမ်သို့ခေါ်လွှတ်၍ သူဌေး
ကတော်သားဖွားသည် မဖွားသည်ကိုကြည့်စေ၏။ ဖွေးစေး
ကြောင်းသိလျှင် မင်းနှစ်ဦးတို့ပြုံးအိမ်သို့အကြွေပြန်ရာ၌ ကာဠီ
အမည်ရှိကျွန်ဆေးက အသံပြောတစ်ထေးပံပေး၍ ယနေ့နံနက်

မွေးသောကလေးကိုစုံစမ်း၍ တွေ့လျှင်အသပြာတစ်ထောင်နှင့် ခယ်ခဲဟု ဖေလှူတိ၏။ ကမ္ဘာ၌သည် စုံစမ်း၍ဝယ်ခဲ၏။

ဗုဒ္ဓကြီးသည် သူငယ်ကို ကျေးမွေး၍ မိမိ၌ သမီးမွေးလျှင် ထိုသူငယ်နှင့် ပေးစားစည်း သားမွေးပါက ထိုကလေးကို သတ်ပစ်ရမည်ဟု အတွင်းလူယုံ ကျွန်ုပ်က ကမ္ဘာ၌ အား ရှိကြား၍ ကလေးကို ပေးအပ်ထား၏။

ဧကြီးမီ သူဌေးကတော်တွင် သားယောကျ်ား ကလေးမွေးပွား၏။ သူဌေးသည် ဝယ်ယူထားသောကလေးကို နံနက်စောစောနွားခြံမှ နွားများထွက်ချိန်တွင် ဤသူငယ်ကို ကန့်သိပ်၍ထားဟု မှာလိုက်သည်။ ကမ္ဘာ၌သည် ဆိုတိုင်းပြု၏။

ကလေးဝယ်သည် ကျယ်ထောင်သော အသံဖြင့် ငို၏။ နွားခြံဖွင့်၍ လွတ်လျှင် နွားလား ဥဿဘကြီးသည် ရွှေဆုံးမှ ထွက်လာ၍ ကလေးကို(ပုံ-၁၇)-ခြံလေးတက်အကြား၌ ထား၍ နွားတို့သည် နွားလေးဥဿဘကို ကွေ့၍ ထွက်သွားကြ၏။

ဓမ္မပဒလက်ရွေးစင်(၇)

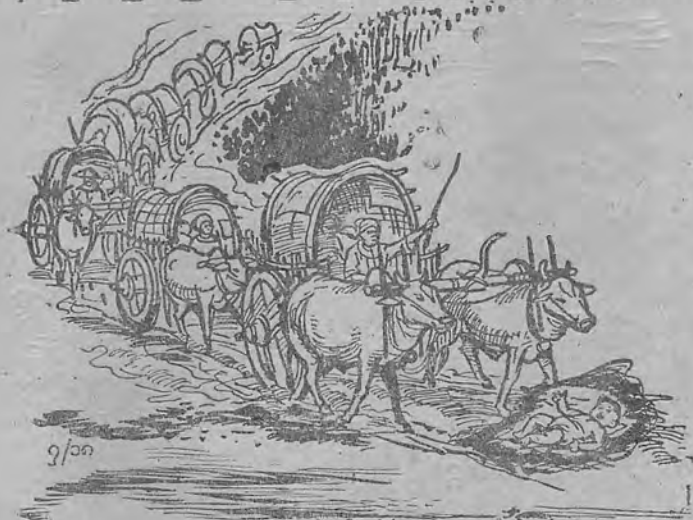
၂၈

ဤအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်ဆော နှားထိန်းသည် ကလေးငယ်
ကို စောက်ယူ၍ ကျွေးမွေးပြုစု၏။

ကောဠိကသုးဌားအား မြင်သမျှ ပြေး၏။ ထူဌေးကြီးက
ဤကလေး သေမှဖြစ်မည်။ အာပြာကစ်ဘောင်ဖြင့် ဝယ်ယူ
ချေဟု စေလိုက်ပြန်၏။

ကတိယအကြိမ် ဝဋ်ကြွေးခံရခြင်း

ထိုကလေးမှာ အသံကျယ်သဖြင့် စောသကဟု ခေါ်၏။
ထူဌေးသည် ကောဠိအား ယခင်နံနက်မိုးမလင်းမီလည်းငါးစု
ထွက်ကြသည်။ ကလေးကိုလည်းလမ်းတွင်ချထား၊ လည်းငါးစု
နှင်း၍စီစီညက်ညက် ကြေသည်ကို မြင်ပြီးမှ ပြန်ခဲ့ဟု ခိုင်း၏။

လည်းငါးစု မှောင်ထဲမှ ထွက်လာကြ၏။ ရွှေဆုံးလည်းစု
နှားတို့သည် ကလေးငိုသံကြား၍ ရွှေဓတိုးရဲ(ပုံ-၁၀)၊ လည်း

၅၆

ဦးလှောင်-ဆန်းညှန်ဦး

အခင်းသည် ဆင်း၍ ကြည့်၏။ အလေးငယ်ကိုးတွဲလျှင် ချစ်ခင်
စေးစိတ်ဖြင့် ကေးကံယူတစ် လည်းပေါ် တင်ယူသွား၏။

အင်း၌သည် သူဌေးအားမြင်သမျှ ပြေးပြန်၏။ သူဌေးသည်
အာဟာရ တစ်ထောင်ပေး၍ သူငယ်ကို ဝယ်စေပြန်၏။

စတုတ္ထအကြိမ် ဝဋ်ကြေးခံရခြင်း

ဆေးသကတား ညဉ့်အချိန် လူသေတို့ပစ်ရာ သုခာန်တိုင်
ပစ်ထား၍ (ပုံ-၁၉) ခွေးအ များစားပြီး အရိုးချည်းကျန်ခဲ့
ပြန်ခဲ့ဟု ခိုင်းဆဖြင့် ကင်း၌သည် ကင်းသားကို သုခာန်၌
ပစ်ထားခဲ့ပြန်၏။

ခွေးအ တို့သည် ခိုင်းဆကြ၏။ ကလေး၏အသံကြောင့်
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရန်ပင် စတင်နိုင်။

ထိုသူငယ်ကို အမိသည်မစောင့်ရှောက်၊ အဖသည်မစောင့်
ရှောက်၊ အဆယ်သူ စောင့်ရှောက်အနည်း ဟူမှုကား ခွေးငယ်

ဓမ္မပဒလင်္ကာရွေးစင်(၇)

ဖြစ်စဉ်က အရှင်ပဓိစ္စကမ္မဒွါ၌ ချစ်ခင်၍ဖြစ်သော စောင့်ခြင်း၊
အူခြင်းပြုရုံမျှသော ကုသိုလ်ကံက သူငယ်ကျိုးစေဖို့ရှေ့ကံစေ
၏။ နံနက်မိုးလင်းလျှင် ဆိတ်ကျောင်းဆေးသည် ဆိတ်ကို
လှူ၏။ နံနက်ဆိတ်ကြီးသည် ကလေးငယ်ကိုမြင်လျှင် သေး
ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့် ကလေးငယ်အပေါ်မှ ခုခွံရပ်ပြီး ဒူး
ထောက်ကာ ပါးစပ်အတွင်းသို့ နို့များချပေး၏။

ဆိတ်ကျောင်းဆေးသည် ကလေးငယ်ကိုမြင်လျှင် ချစ်ခင်
၏။ ဝါးအား အေးရပြီဟု စောင့်စောင့်သွား၏။ အာဠာသည်
သွေးသွေးဆေး မြင်သမျှ ပြေးပြေး၏။ အာဠာအစ်ကိုကောင်ပေး၍
ဝယ်နေပြန်၏။

ပဉ္စမအကြိမ် ခဉ်းကြီးခံရပြန်ခြင်း

သုဋ္ဌေကြီးသည် ပို၍ ခေါ်သပြင်းသန်သ၏။ ဗောဓက
အား မြို့စွန့်၍ အမြင့်ဆုံးအောင် ချောင်းအမ်းပါးမှ ပစ်၍
ချစ်ခင်ပြန်၏။ ကာဠာသည် ခိုင်းတိုင်းလုပ်ချခ့၏။

အောင်အမ်းပါးယံတွင် ဂါပင်တို့သည် အဆင့်ဆင့်ပေါက်
နေ၏။ ထိုဝါးရုံကြီးတို့အပေါ်တွင် ချင်းရွှေငယ်တို့ ဖုံးအုပ်
နေသည်။ စောင့်စောင့်သည်။ အော်ဟစ်ပေါ်ဆို ပစ်ချလိုက်
အကဲ့သို့ တည်၏။ သန်၍ ခေါ်လိုက်၏။

ဝါးခတ်ရန်အကြံပေးရာ ဝါးထရံယက်သုတို့သည် အစေး
ငိုသဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ အက်ကြည့်ကြ၏။ ကလေးက တွေ့ကြ
လျှင် ချစ်ခင်၍ အိမ်သို့ယူသွားကြ၏။

ကာဠာသည် သုဋ္ဌေကိုမြင်ပြန်၏။ ထရံယက်သုတို့ကို စုံစမ်း
ပြီး အာဠာအစ်ကိုကောင်ပေး၍ ဝယ်ယူစေပြန်၏။

၉၀

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

အကုသိုလ်ကံနှင့် ကုသိုလ်ကံ

ကောင်းစိတ်ဖြင့် ကြံစည်ပြောဆိုပြုလုပ်သူအားမကောင်းမှုကံသည် (နှားခြေရာသို့ ထက်ကြပ်လိုက်နင်းသော လှည်းဘီးကဲ့သို့) အစများစွာပင် ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်စေတည်း။

ကောင်းသောစိတ်ဖြူ၍ ကြံစည်ပြောဆို၊ ပြုလုပ်သူအား ကောင်းမှုကံတို့၏အရိပ်သည် သွားလေရာ၌ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်စေကဲ့သို့ ထိုသူနှင့်အတူ ထက်ကြပ်မိကွာ လိုက်လေသည်။

ဃေးသမ္မာသည့် ဂျေးဘဝက သားငယ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ဒဏ်ကို ဆက်တိုက် ခံနေရ၏။

သို့သော် ခွေးကလေးတစ်ကောင် အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအား ကြည်ညိုချစ်ခင်ခဲ့သောကုသိုလ်စိတ်ဇောသည် ဘောဇာကအား သူဌေးကြီးမှတစ်ပါး မြင်မြင်အမျှ ချစ်ခင်ကြ၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓအား စောစောတောင်း တောကြောင်း၊ မြေကင်းတို့ အန္တရာယ်မှ ကင်းစေရန် ဆောင်ရွက်ပြုမူ လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် အကြိမ်ကြိမ် စောကြောင်းကြားသော်လည်း မဆင်နိုက်ခဲ့ပေ။

ဆဋ္ဌမအကြိမ် ဝဋ်ကြွေးခံရခြင်း

သူဌေးသည် ဘေးသကအပေါ်၌ ဆူငြောင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သတိရန် အမြဲကြိုးစား၏။

အရွယ်တအေး အတန်ကြီးပြင်းလာခဲ့လျှင် သူဌေးကြီးသည် အိုးဖုတ်ထုအစ်ယောက်ထံသွား၍ 'ဘယ်အခါ အိုးဖုတ်မည်နည်း'ဟု မေး၏။ 'နက်ဖြန်ဖုတ်မည်'ဟုဆိုသဖြင့် 'အဆပြေ

ဓမ္မပဒဏက်ရွေးစင်(၇)

၂၉

အစ်ကောင်ဖြင့် ဝါကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ပါ'ဟု ဆို၏။ 'ပညသ္မိ
ဆောင်ရွက်ရမည်နည်း'ဟုမေးသော် 'ဝါသားတစ်ယောက်မှ
အလွန်ဆိုးသွမ်းသည်။ ထိုသားဆိုးကို ဝါလွတ်လိုက်လျှင် ပဲခုပ်
ထက်ထက်ဖြင့် အပိုင်းပိုင်းခုတ်ဖြတ်လျက် အိုးဖိုအတုင်း၌မီးပြု
ဖုတ်စေ။ ဤအသြဗ္ဗအစ်ဆောင်သည်စရန်မျှသာ ချီပေသည်'
ဟု ပြော၏။ အိုးထိန်းသည်အကောင်းပြီ'ဟု ဝန်ခံ၏။

အိုးဖုတ်မညီနေတုင် ဗောဓကအား မြို့ပြင်ရှိ အိုးဖုတ်သူထံ
သွားရန်လွှတ်၏။ ဗောဓကသည် ဖခင်စေလွှတ်သည့်အတိုင်း
သွားရာ မြို့တံခါးဝအရောက် ညောင်ပင်အောက်တွင် ခုံညင်း
ခိုးကစားနေသော သူဌေးသားအငယ်ကတွေ့၍ 'အစ်ကို၊ ကျွန်
တော် ခုံညင်းရှုံးနေ၍ ကုတစားပေးပါ'ဟုဆို၏။ 'ဝါတွင်ဖခင်
ခိုင်းထား၍ သွားရပါမည်'ဟုပြောရာ 'ဖခင်ခိုင်းထားသည်ကို
ကျွန်တော်သွားပါမည်။ နိုင်ဆောင်ကစားပေးပါ'ဟု ဆိုပြီး
သူဌေးသားအရင်းက အိုးဖိုသို့သွား၏။ အိုးထိန်းသည်သည်
သူဌေးမှူးသည့်အတိုင်း စွပ်ငယ်ကို ခုတ်ကပ်သတ်ဖြတ်ပြီး မီးဖို
တုင်းသို့ ထည့်လိုက်တော့၏။

ဗောဓကသည် နေ့စင်၍ ခုံညင်းခိုင်းသိမ်းသည့်တိုင်ညီပြန်
စေအပ်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။ သူဌေးက တအံ့တဩ 'အိုးဖိုကို
မသွေးဘူးလားဟု'မေး၏။ 'ညီငယ်က ခုံညင်းရှုံး၍ ကုတစား
ပေးပါ။ အိုးဖိုကို သူသွေးပေးမည်ပြောပြီး သွားပါသည်'ဟု
ပြော၏။

သူဌေးသည် ရင်ဆင်ကိုင်တီး၍ အိုးဖိုသို့ပြေး၏။ အိုးဖိုသို့သူ
(ပုံ-၂၀) 'စိတ်ချပေါ့ ကိစ္စတုံးလိုက်ပါပြီ' ဟု ပြော၏။ သူဌေး
ကြီးမှာ တောင်ကဲ့သို့ကြီးမားသော ကေးဆဖြင့် ဖိကြိတ်ဆပ်
ဆည်ဖြစ်၍ အတိုင်းမသိသော နှလုံးမသယောဓုကို ခံစားရ
၏။

ပြေစုံမှူးမတ်သူကို ပြစ်မှားသူသည် ဤသို့ နှလုံးမသယော
ဓုကို ခံစားရတတ်ကြောင်းနှင့် ဒဏ်ဆယ်ပါးဆိုင်ရာ ဓါထာ
တို့ကို ဟောကြားတော်မူထားသော ယင်းဝါထာများသည်
ဒဏ္ဍဝဂ် ပါရှိပါသည်။

ဓမ္မပဒလက်ရွေးစင်(၇)

ခုနစ်ကြိမ်မြောက် လုပ်ကြံခံရခြင်း

သောသဏ၏ သူငယ်သည် ခေ.စေ.ပင် မကြည့်လိုတော့၊
ဘယ်သို့ သင်ရမည်နည်းဟု ကြံစည်နေ၏။

ငါ့ပိုင်စားရာ ရွာတစ်ရွာရှိ ငါ၏ ထိုက်စားလွယ်ထံ ခေ
လွတ်၍ သင်စေအံ့ဟု စဉ်းစား၍--

'ယခုလာသူသည် ငါ၏သားဆိုးဖြစ်၍၊ ဤသားဆိုးကို
သတ်၍ မစင်တိုင်း၌ ချစ်လော့၊ ဤသို့ဖြစ်ပြီးလျှင် ငါသည်
ဦးရီးတော်အား ကျေးဇူးပြုဖွယ်ကဲ့ နေ့ကပ်၌ ယိပါအံ့။'

ဟု ဖခင်ရေးသားလျက် သောသဏအား စေလွှတ်၏။

သောသဏ၏ စာစေသကြား မပေးခဲ့၊ စာမပေးတတ်၍
မိမိအား သတ်ခန့်ရေးထားသောစာကိုပင် ပုဆိုးခါးပုံစဉ်ထုပ်
ချည်၏။ ထွက်ခွာခွာနီးတွင် 'လမ်း၌ စားသောက်ရာ ရိက္ခာ
မရှိပါ' ဟု ပြောနေလျှင် 'လမ်းခရီးအကြား ဤမည်သော
ရွာ၌ ငါ၏မိတ်ဆွေ သူဌေးတစ်ဦး ရှိသည်။ ထိုသူဌေးအိမ်၌
နှံနက်စာပေး၍ ရေ သို့ခရီးဆက်သွားလေအော့'ဟု မှားကြား
၏။ သောသဏသည် ပခမ်းကို ရှိခိုး၍ ထွက်ခွာသွား၏။

ဓမ္မဓရစက်ကံ ဖန်လာပြန်

လမ်းခရီးအကြားရှိ သူဌေးအိမ်သို့ ရောက်၏။ သူဌေး
ကတော်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူဌေးကတော်က မေးအော်....
ကေးတဌသူဌေးအား သောသဏက ဖြစ်ကြောင်း သိရသော်....
သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသူဌေး၌ အစ်ဆယ်ငါးနှစ် အစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်
အလွန် လှပချောမွေ့သော သမီးပျိုအစ်ယောက် ရှိ၏။ အစ်

ယောက်စည်းသော ခိုင်းစေရာ ကျွန်မကို ပေးထားပြီး ဘုံခုနစ်ဆယ့် ပြာသခင်း အထက်၌ နေစေ၏။

သုဌေးသမီးသည် ထိုခဏ၌ အခိုင်းအစေကျွန်မကို ဈေးသို့ လွှတ်၍ သုဌေးကတော်၏ ကျွန်မကိုမြင်၍မေးလျှင် "အရှင် သမီးခိုင်း၍ ဈေးကိုသွားမည်" ဟု ပြော၏။

"သမီးခိုင်းစား ထားပါဦး၊ မိမိမှာ အရင်ထားပြီး ဂေါ်သား အကုန် အင်ပျဉ်ကိုခင်း၍ ခြေဆေးပေးပြီး ခြေနယ်ဆီလိမ်း၍ အိပ်ရာခင်းပါဦး" ဟု ပြော၏။ ကျွန်မလည်း ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပေး၏။

ဈေးအပြန် ကြွလွန်း၍ သုဌေးသမီးက ကျွန်မကို ဆွဲ၏။ ကျွန်မက "ဆေးသမ္ပိ သုဌေးသား ယောသကအကုန်" လုပ် ပေးနေရ၍ ကြာပါသည်ဟု ပြော၏။

သုဌေးသမီးသည် (ယောသက) ဟူသော အမည်ကို ကြား လိုက်သည်နှင့် နှလုံးပိတ် ချိုးတုင်းခြင်ဆီထိအောင် ခိုက်လေ၏။ မှန်၏။ စေးတုလလိက တဝဏ္ဏ ဇနီးဟောင်းသည် နှားကျောင်း စာစားအိမ်၌ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလှူခဲ့သောစောင်း မှုကြောင့် သုဌေးသမီးဖြစ်ခဲ့ပြီး နှူးချောက်ကြောင့် အမည်ကို ကြားရုံနှင့် ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကြေးဖြူ-ကြာပဒုမ္မ-နှင့် ရေတို့ကဲ့သို့ ရွေးဘဝက ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေခဲ့ဖူးခြင်း၊ ယခုဘဝ၌ အကျိုးဆောင်ခြင်းထို့ကြောင့် ဤသို့ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်ရ သည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူစေသည်။

သုဋ္ဌေးသမီး၏ ဉာဉ်

‘စောသက အဘယ်မှနေ့နည်း’ဟု မေးသော် ‘အိပ်ရာထက် အိပ်ပျော်နေသည်’ဟု ဖြေ၏။ ‘သို့တင် ဘာပင်နည်း’ဟု မေး၏။ ‘ပုဆိုးစွပ်၍ စားတစ်ခောင်ပါသည်’ဟု ပြော၍ သိရအေ လျှင် မိဘများမြင်စဉ် ပြဿနာအကဲမှ ဆင်း၍ စောသက အနီးသွားကာ စကားပြောပြီး မိမိတိုက်ခန်းတိုင်းသို့ဝင်၍ စာ ကိုဖတ်လေ၏။ (ပုံ ၂၁)

'ဪ...မိုက်လှချည့်၊ ကိုယ်ကိုသတ်ရန် စာကိုပင် ခါးပုံ
စမှူး ချည်၍ထားခဲ့သည်။ ဝါသည် သူ့ကိုခေတ္တလျှင် သူ့
အဖေက ရှိစော့မည်မဟုတ်'ဟု ထိုစာကို ဖျက်ဆီးပြီး သူဌေး
မိသားစုတိုင်း စာအပ်စောင်ကို ရေး၏။

စာမှူး...

'ဤသူသည် ဝါ၏သား၊ ယောသက ဖြစ်၏။ ရွာပေါင်း
အစ်ရာမှ လက်ဆောင်ပဏ္ဏားကိုယူ၍ ဇနပုဒ်ရွာတူဌေးသမီးနှင့်
ထိမ်းမြားဝင်လှားပြုပြီး ရွာအထွယ်တွင် ဘုံခုနစ်ဆင့် အိမ်ကို
ဆောက်လျက် တံတိုင်း အကွေ့အရံ ယောကျ်ား အစောစို့
ဆရွှေ့ကတို့ဖြင့် ပြုစုလိုက်ပါလေ။ ငါ့အားလည်း ဆည်းပို့
လေ။ ဤသို့ပြုစုပေး၍ ငါ့အညဦးရီးတော်အား ကျေးဇူးပြု
ပွယ်ကို နောက်၌ သိရပါအံ့'ဟု ရေးသားပြီး ယောသက
မနိုးမီ ပုဆိုးစဉ် မူဆာတိုင်း ချည်နှောင်၍ ထားခဲ့၏။

ယောသကသည် အိပ်ရာမှထလျက် စားသောက်ပြီးနောက်
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရွာသို့ရောက်၍ သူဌေးကြီးကိုယ်စား
လွှယ်အား စာကိုပြ၏။ စာကိုဖတ်ပြီးလျှင် ကိုယ်စားလွှယ်ကြီး
သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အချင်းတို့—ကြည့်ကြစော့၊ ငါ
သခင် သူဌေးကြီးသည် ငါ့အပေါ်၌ ချစ်ခင်ယုံကြည်၍ သား
ကြီးကို ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုပေးပါရန် ငါ့ထံစေလွှတ်၏' ဟု
ချက်ချင်းပင် သူ့ကြွယ်တို့ကိုပြော၍ ရွာအထွယ်၌ အိမ်ကြီးကို
ဆောက်၏။ ရွာပေါင်းတစ်ရာမှလက်ဆောင်တို့ကိုယူပြီး ဇနပုဒ်
သူဌေးထံမှ သမီးကို လက်ဆောင်ယူကာ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြု
ပေးလိုက်၏။

ဓမ္မပဒဇာတ်ဓမ္မစင်(၇)

၃၁

ပညာရှိသောမိန်းကလေး

သုဋ္ဌေးကြီးထံသမီးစကားရောက်လာသော် 'ငါ့ကြံ့ခာလီ
မဖြစ်'ဟု ပြင်းပြီသော နှလုံး မအာယာခြင်းဖြစ်၏။ သေ
ဆုံးသော အားပကွက် သောကနှင့် နှလုံးမအာယာခြင်းကို
ဆော့နှောကာ ဝမ်းတွင်း၌ ပူဇော်သင်၍ ဝမ်းပျက်ရောဂါ ဖြစ်
စားလေသည်။

သုဋ္ဌေးသမီးသည် အိမ်ရှိလူတပေါင်းတို့ကို 'သုဋ္ဌေးကြီးထံမှ
အစ်စုံတစ်ယောက်လျှင်မရှိသေးဘဲ သုဋ္ဌေးအားကို မပြော
ကြနှင့်'ဟု အမိန့်ပေးထား၏။

သုဋ္ဌေးကြီးသည် ဤအားဆိုးသားယုတ်ကို အာဇာနည်ရေ
စေ့အံ့ဟု ကိုယ်စားလှယ်ဟစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ လူ့အစ်ယောက်
စေလွှတ်ပြီး အားကိုခေါ်စေ၏။ သုဋ္ဌေးသမီးသည်သုဋ္ဌေးကြီး
ထံမှ လူလွတ်အကြောင်းကြားလျှင် ခေါ်စေ၍သောင်းစကား
မေး၏။ သုဋ္ဌေးကြီး ကျန်းမာစေခြင်းနှင့် အားကို
ပြင်ရန် အခေါ်လွှတ်ကြောင်း သိရလျှင်—

'အခေင်၊ သုဋ္ဌေးကြီးအားနည်းနေသကဲ့သို့ အာဟာရ
ကို စားနိုင်ပါသေး၏အောင်'ဟု မေး၏။ စားနိုင်ကြောင်း။
အားရှိသေးကြောင်း သိရပြန်သောအခါ သုဋ္ဌေးအားကိုသိ
စေဘဲ၊ ထိုသူအား နေထုနီရီကွာကိုပေး၍ 'ယခုဆိုင်းပါဦး။
ကျွန်ုပ်စေလွှတ်မှ သွားပါ'ဟု ဆိုင်းငံ့ထား၏။

သုဋ္ဌေးကြီးက ကိုယ်စားလှယ်ကြီးအား သားထံ လူလွတ်
အလောဟု မေး၏။ 'လွတ်ပါသည် ပြန်စောသေးပါ'ဟု ဆို
အောင် နောက်အစ်ယောက် လွတ်စေပြန်၏။ သုဋ္ဌေးသမီးသည်
အာဇာနည်ကို ရှေးနည်းအတိုင်း ဆိုင်းငံ့ထား၏။

၈၆

ဦးလွင်-ဆန်းညွန့်ဦး

သုဋ္ဌေးကြီး၏ဆရာဝါသည် ဆိုးသည်ထက် ဆိုးဝါးစေ၏။
အစကိုပစ်ကာ အားဆင်ကုန်ခန်း နှမ်းဝါးစေ၏။

သုဋ္ဌေးကြီးသည် ကိုယ်စားလှယ်ကြီးအား တတိယ အစ
ယေး၏ လေ့ထုံးပြန့်၏။ ထိုတတိယလူရောက်လာလျှင် သုဋ္ဌေး
ထမီး၏ သုဋ္ဌေးကြီး၏ အခြေအနေကို မေးမြန်း၏။ 'အရှင်ဧ၊
ဆရာဝါသည်းနေပါပြီ။ အစကိုပစ်၍ အညစ်အကြေးတစ်ခွက်
ထုတ် အစခွက်သွင်း ဖြစ်နေပါပြီ။ ကွယ်လွန်ခါနီးနေပါပြီ' ဟု
ပြော၏။

သုဋ္ဌေးထမီးသည် သွားရှု၊ အချိုသမီးပြီဟု စိတ်ကူးပြီး
သုဋ္ဌေးထမီးအား သုဋ္ဌေးကြီး မေးမကုန်း ဖြစ်နေကြောင်း
အသိပေးလိုက်၏။ ဘေးလက်သည် စိုးရိမ်၏။ 'နေမအောင်းရုံ
သာပါဟု သုဋ္ဌေးထမီးကပြော၍ ရွာပေါင်းတစ်ရာမှ ထွက်
ဆောင် ဆက်ဆောင် ဣာတို့ကို တောင်းယူလျက် ဆည်းတုံဖြင့်
စာင်ဆောင် ထွက်သွားကြ၏။

လမ်းတွင် သုဋ္ဌေးထမီးက 'အရှင်...ဖခင် သုဋ္ဌေးကြီး
အေးနည်း၍ ဆရာဝါသည်းစေ၏။ ဤမျှ များပြားသော
လက်ဆောင်များကိုယူ၍ သွားလျှင် ခရီး ကြန့်ကြာလိမ့်မည်'
ဟု ပြော၍ ဆက်ဆောင်တို့ကို မိမိအိမ်သို့ ပြန်ပို့စေ၏။

သုဋ္ဌေးထမီးက 'အရှင်...အိမ်သို့ရောက်လျှင် အရှင်သည်
ဖခင်သုဋ္ဌေးကြီး၏ ခြေရင်း၌ထိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းရင်း
၌ ထိုင်ပါ' ဟု ပြော၏။ အိမ်အဝင်တွင် အိမ်ရှေ့အိမ်
နောက်တို့မှ မိမိလူများကို ချထား စောင့်ရှောက်စေ၏။

သုဋ္ဌေးကြီးသည် ပတ်လက်အိပ်ခန်း၊ သုဋ္ဌေးကြီးကိုယ်စား
လှယ်သည် ခြေရင်း၌ထိုင်ကာ ကိုယ်၊ လက် ဆုပ်နယ်ရင်း အရှင်

ဆေးရောက်လေးပါပြီ' ဟု ပြော၏။ ထူးဌေးကြီးသည် ဘေးသံ
ကို ဖြင်၍ မိမိစခန်းကို ကိုင်ထိုးပြီး (ပုံ-၂၂) မိမိပိုင်စွည်းကို
ခေါင်း။

စခန်းကိုယ်စွဲ ဥစ္စာချည်းလက်ဆက် ကုဋေလေးဆယ်ရှိပါ
သည်။ အောဋ္ဌာ၊ လင်ယာ၊ ခြေနစ်ချောင်း၊ ခြေးဆေးချောင်း
ဆတ္တဝါ၊ ယဉ်လည်းကို ဤရွှေ၊ ဤမျှရှိပါသည်ဟု ဆိုသော်
ထူးဌေးကြီးက ဤဥစ္စာအားလုံးကို ငါ့သား လောမဏကအား
ပေးမဝေ ဟု ဆိုချင်လျက် 'ငါ့မေးဇော်' ဟု ပြောလေသည်။

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

သူဌေးထမီးသည် ဖခင်သူဌေးကြီး စကားပြန်၍ပြောတော့
ဧည့်ကို ထိသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန် သောကကြီးစွာ ရောက်ဟန်ဖြင့်
သူဌေးကြီး နောက်ထပ် စကားမပြောနိုင်အောင် ဆံပင်ကို
ဖြန့်ကြဲ သူဌေးကြီးရင်ခွင်၌ ပစ်လွှဲပြီး ဦးခေါင်းဖြင့် ပွတ်၍
ပွတ်၍ ငိုကြွေးနေစဉ်ပင် သူဌေးကြီးကွယ်လွန်၏။

သူဌေးကြီး ကွယ်လွန်ကြောင်း ဥပတနခင်းကြီးအား
လျှောက်ထားကြ၏။ ဈာပနကိစ္စကို ပြစေ၏။

သူဌေးဘွဲ့ ပေးအပ်ခံရခြင်း

သူဌေးကြီး သေဆုံးကြောင်းနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာအရပ်ရပ်ကို
စားဖြစ်သူ ဗောဓသကအား စေဆုံးခါနီးတွင် အပ်ထား
ကြေစင်း ဥပတနခင်းအား လျှောက်ထား၏။ ဗောဓသကအား
နန်းတင်သို့ဝင်ရန် ဆုခေါ်၏။

ဗောဓသကလည်း နန်းတော်သို့အလာရ လမ်းတွင် ရေအိုင်
ယေဘ်ဇုန်ကိုတွေ့၍ ခန့်ကျော်၍သွား၏။ ဥပတနခင်းသည်
လေဆာပြတင်းမှ ကြည့်နေ၏။ ညီအစ်မ၌ ဥပတနခင်း၏
ဗောဓသကအား သူဌေးထမီးကို ငါပေးအံ့'ဟု နှစ်သိမ့်ရုံသာ
နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

ဗောဓသကသည် အပြန်တွင် ဆရာဥဉ်က ခုန့်လွှားခဲ့သော
ရေအိုင်ယေဘ်ဇုန်ကိုလျှင် အကာအယူဆောင်၍ ဖြတ်ကူးသွား
၏။ ဥပတနခင်းသည် လေဆာပြတင်းမှ လှမ်း၍မြင်သဖြင့်
ဗောဓသကအား ပြန်၍ခေါ်ဝေါ်၏။ 'ရောက်လျှင် မင်းကြီး၏
'ဆင်သည် ထမင်းစဉ်က ရေအိုင်ယေဘ်ဇုန်ကို ခုန့်လွှားထားခဲ့၏။ အပြန်
တွင် ရေအိုင်ယေဘ်ဇုန်ကို ဖြည်းဖြည်းသွားခဲ့၏။ အဘယ့်
ကြောင့် ရေအိုင်ယေဘ်ဇုန်ဆနည်း'ဟု ခေါ်၏။ ဗောဓသက

ဓိဋ္ဌပဒဏက်ရွေးစင်(၇)

၇၈

'အရှင်မင်းကြီး... ဇာတိစာ သားနီ ဘေးစာ လူငယ် အဖြစ်နှင့် ဇာတိရရှိ ရေအိုင်ကိုခုန်သွင်းသည် သမီးလျှော် ပါ၏။ အရှင်မင်းမြတ်၏ ထူထူးဌာနန္တရ ပေးဆန္ဒအောင်မူ မည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် အပြန်၌ ခုန်လွှားခြင်းငှာမထင် လျော်ဆေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်' ဟု လျှောက်သားလေလျှင် မင်းကြီး၏ ဤသူသည် တည်ကြည်၏ဟု သူ-ဌားကြီးသုံးဆောင် ခံစားခဲ့စေမည်သာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်တကွ သူ-ဌားထူးကို ပေးလိုက်၏။

မယ်ကာဌုံက ဆက်သေခံခြင်း

ဆေးသဏဏသည် အခြေ ရံဖျားနှင့်တကွ ကေခသမ္ပို လူဌေး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော အယဉ်ပြေများကို မြင်ရသဖြင့် လှည့် ဆည် ကြည့်ရှုရန် သွား၏။

သုဋ္ဌေးသမီးသည် အဘွားအိုကား၌ နှင့် စကားစပ်ကြရင်း
 သုဋ္ဌေးသမီးက မိခင်ကား၌ သုဋ္ဌေးကလေး ဤစည်းစိမ်ကို
 ရခြင်းသည် ကျွန်မကြောင့်သာ ရရှိပါသည်ဟု ပြောရာ၊
 ကလေးတစ်ယောက် သုဋ္ဌေးကလေးကိုကလေးက သောသကလေးသည်
 မိမိကိုဆက်မည့်စာ မိမိကိုယ်တိုင် ယူဆာခဲ့သည်ကို ဖတ်ရသည်မှ
 အစ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို အကုန်ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ
 အမေကလေး၌ ကံ ချစ်အမီး၊ သင်သည် ဤမျှအေးကံအာ သိ
 ဆေး၏ဟု အမေကလေးကလေးက ကောက်ယူ ခံစားရမည့်အစ
 ဝေဒနာသဖြင့် ထောင်ပေါင်းများစွာ အကုန်ခံ၍ ဆက်ရန် ကြံ
 စည်ခဲ့ရာ၊ ယင်းအရင်းပင် အေးဆုံးရပ်ကိုပါ ပြောပြတော်မူ၏။

သုဋ္ဌေးကလေးကလေးကလေးကလေး သုဋ္ဌေးကလေးကလေး
 သည် ပြုံးရယ်၍ ကြည့်ရှု၏။ ဖော်သကက 'တားကိုမြင်၍
 ပြုံးနေညည်း'ဟု ခေါ်၏။ သုဋ္ဌေးကလေးကလေး မပြောဘဲနေ၏။
 သုဋ္ဌေးကလေးသည် စိတ်ဆိုး၍ သူ့လျက်နှင့်ပိုင်းသည် ဘု
 ခြမ်းခြောက်၏။ 'အရှင်အား သင်ရန် သေစေ ရေးပေး၍
 လွှတ်လိုက်သည်'ဟုအချီလျက် အလုံးစုံကိုပြော၏။ ဖော်သက
 က ယုံ၊ အမေကလေးကို ပေးကြည့်ဦးမည်ဟု ခေါ်ကြည့်၏။
 အမေကလေး၌ ကံ ထိုမျှသာ မကလေးပါ။ ငယ်စဉ်ကစ၍ ခုနစ်နေ့
 ခုတို၌ သေဘေးမှလွတ်ခဲ့ကြောင်းကို အကြောင်းစုံပြောပြ၏။
 ဖော်သကသည် တုန့်လှုပ်၏။ ဤသို့ သေဘေးမှ အကြိမ်
 ကြိမ်လွတ်ရသော ဝါအား မေ့မေ့လျော့လျော့ အသက်ရှင်နေ
 ရန် သေငုံပေဟု ကြံစည်လျက် နေ့စဉ်အသေပြာတန်ထောင်ကို
 ခုန့်လျက် ခရီးသွား ခိုကိုးရာမဲ့ စသည်တို့အား ထမင်းပေး
 မဏ္ဍပ်ကြီးဆောက်လျက် နေ့စဉ် လှူပေး၏။

သာမာဝတီ

သာမာဝတီ သူဌေးသမီး၏ ဒုက္ခအဖုံဖုံ

စောအကသုဌေး၏ အသုမဏ္ဍပ်ကြီးကို မိတ္တအမည်ရှိသော
သုကြယ်အေး အဝန်းဝေးထား၏။

အဒ္ဓဝတီပြည်မှ အဒ္ဓဝတီသုဌေးသည် စောအကသုဌေး၏
ဂုဏ်သမာဏ်ကို ကုန်သည်တို့ထံမှ ကြေးရ၍ ကြည်ညိုချစ်ခင်လှ
သဖြင့် အကံဆောင်ကြွားများ ပို့၏။ စောအကသုဌေးက
အည်း ပြန်သည်ပေးပို့၏။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ
အပြန်အလှန် ကုန်သည်တို့ထံမှ တစ်ဆင့် အကံဆောင်၍ မိမိတို့
တိုင်းပြည်ရှိ အထွတ်အမြတ် စားဖွယ်သောဝတ်စွယ်စွည်းများ
လျှံ ပေးပို့ခြင်း၊ လူချင်းပင် မမြင်ဖူးကြဘဲ မိတ်ရင်းဆွေရင်း
အဖြစ် လေးစားချစ်ခင်လျက် ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် အဒ္ဓဝတီသုဌေးအိမ်တွင် (အဟိဝါက) အပ်
ရေရာဝါကြီး ဈာန်စွက်စာဖြင့် တစ်အိမ်လုံး သေဆုံးကြ၏။

၄၂

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

တိဒ္ဒဝတီ သူဌေး၊ သူဌေးတစ်စောင်နှင့် သူဌေးအမိ၊ တစ်
အမိအမိတို့ သုံးယောက်သာ လက်တွဲ၍ ကေးသမ္ဗိပြည်သို့
ရှေးရှု ထွက်ပြေးလာကြ၏။ (ပုံ-၂၅)

သမီးလိမ္မော် မယ်သာမာ

ကေးသမ္ဗိပြည် မြို့တံခါးသို့ရောက်လျှင် ရေမိုးပြည်စုံကုဉ်
ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် တေတံခါးအနီး ဇရပ်၌ စားနေကြ၏။

တိဒ္ဒဝတီသူဌေးက ဤအကောင်အပြင်နှင့်သွားလျှင် မွေးဖွား
သော အမိသည်ပင်လျှင် နှစ်လိုမည်ဟော၏။ တစ်ရက်နှစ်ရက်

ဓမ္မပဒလက်ရွေးစင်(၇)

၅၅

၂၈၁ နားနေပြီး ကိုယ်လက် ထက်သားကြည်ဖင်မှ မိတ်ဆွေ
 စေးသကသူဌေးကို တွေ့ပေအံ့ဟု တိုင်ပင်၍ စေးသက
 သူဌေး၏အလှူသို့ တမင်းယူရန် သမီးကိုလှူတော်မူ၏။ သူဌေး
 သည် ခုနက်ကဲ့သို့၍ အလှူဧည့်သို့ သွား၏။ (ပုံ ၂၆)

‘သုံးယောက်စာ စားပါရှင်’

သမားကြည်ဆင် ရွှန်းပသော ရုပ်ချည်ရှုပကာကို မိတ္တူ
 ထူကြယ်ဆည် သတိပြုလိုက်၏။

မိခင် ဖခင်တို့ သေဆုံးရခြင်း

သမီးသည် သုံးယောက်စာ ထမင်းကို ဖခင်အား ဦးစွာ
ကျွေး၏။ တစ္ဆေတစ်မျှော့သည် ရက်ပေါင်းမျှော့စွာ အစာ
စားရသောကြောင့် အားရပါးရ စားလိုက်ရာ၊ အရွက်တက်
ချိန်တွင် အစာ ကြေညက်နိုင်သောကြောင့် သေဆုံးရရှာ၏။
(ခုံ ၂၇)။

သမီးသည် ငိုယိုလျက် နံနက်ထမင်းအတွက် အလှူဇရပ်
ယူသွား၍ နှစ်ယောက်စာ ထမင်းကို တောင်းခံ၍ ယူသွား၏။

ဓမ္မပဒလင်္ကာရွေးစင် (၇)

၄၈

ဒုတိယညဉ့်တွင် မိခင်သူဌေးကတော်ကြီးသည် အဝေးမကြေ
နိုင်ဘဲ ထေဆုံးရပြန်၏။

မိတ္တသူကြွယ်က မွေးစားခြင်း

သားမေးအပ်ဦးတည်းငိုကြွေးမြည်အမ်းလျက်ဆင်းရဲပင်ပန်း
မှုထက် အာလေးစင် ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် ဧဏ္ဍိသို့ သွား၍
အစ်ယောက်စာ စားအင်းခံပြန်၏။

မိတ္တသူကြွယ်သည် သုံးရက်တိုင် ကမ်းယူသည်ကို မုတ်မိ၍
အဝေးအားသင်ဖယ်လေ၊ ကပ်သည် ပထမနှုတ်သုံးယောက်
စာ၊ မှုနွေက နှစ်ယောက်စာ၊ ယခုတစ်ယောက်စာ အဘယ်
ကြောင့် စောင်းခံသနည်းဟု မြည်တုန်ကြိမ်းမောင်း၏၊ တာ
ဝေးသည် ဝိုရိုက်ရင်းမှ ဘဒ္ဒတိပြည်မှ ပြေးလာရပုံနှင့် မိခင်
ဖခင်တို့ ဖက်ရက်ပြီးတစ်ရက် ထေဆုံးရပုံကို ပြောပြ၏။

မိတ္တသူကြွယ်သည် မျက်နှာမဆည်နိုင်ဘဲ ဆုန်းသွား၏၊
'ချစ်သမီး မစိုးရိမ်လှဦး ဘဒ္ဒတိသူဌေးအမီးသည် ငါ့အမီး
သား ဖြစ်တော့၏' ဟု အားမူအား မိမိ အိမ်သို့ ခေါ်ယူ၍
သမီးကြီးအရာ၌ ကား၏။

ရက်အနာဂတ်ကြီးလျှင် သားမေးက ဖခင် ဆူကြွယ်အား
အလှူခံအာသွာတို့ ဆူညံတိုးဝှေ့ ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်အောင်စီစဉ်
ဆင့်ကြောင်း အကြံပေး၏၊ ဖခင်သူကြွယ်က အဘယ်သို့စီစဉ်ရ
မည်နည်းဟု မေး၏၊ အစ်ယောက်စီဝင်သားရုံ စင်ပေါက်ထွက်
ပေါက်ကား၍အပ်ဦးစီ(တန်းစီ၍) ဝင်အလှူခံမသင်ပါလော
ဟု အကြံပေး၏၊ မိတ္တသူကြွယ်သည် အမီးအကြံအတိုင်းပြုသပုံ
၏၊ အားမူ၏အကြံသည် ဆောင်းလှ၏။

၄၆

ဦးလှောင်-ဆန်းညွန့်ဦး

သူဌေးအမီး၏အမည်သည် ရှေးက သာဓကခေါ်၏။(ဂတိ)
မည်အေး ဝေဇင်ရမ်းအကားကို ပြုစုတီထွင်ကြောင့်(သာဓက)
ဂတိ)ဟု အမည်ဖြစ်၏။

စောသကသူဌေးသမီး ဖြစ်လာရပုံ

အလှူဧဏ္ဍပ်မှူး အသံ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အုတ်အုတ်ကျက်
ကျက်အသံပျောက်၍နေ၏။စောသကသူဌေးသည် အုတ်အုတ်
ကျက်ကျက်အသံကို နားထောင်၍ ငါ့အလှူဧဏ္ဍပ်ကအသံဟု
နှစ်ဆက်ဝမ်းမြောက်စေ့ရှိ၏။နှစ်ရက်သုံးရက်ထိုအသံကြား
ရအောင် မိတ္တူသုကြွယ်အေး ခေါ်မေး၏။

‘ဘကြောင့် အလှူဧဏ္ဍပ်ကို ရပ်ထားရမည်’

‘နွေစဉ် လှူနေဆဲပါ သူဌေးကြီး’

‘ဘကြောင့် နှစ်ရက် သုံးရက် အသံကြားရမည်’

‘တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ယူကြဆောနည်းကို ပြလုပ်၍ ဖြစ်
ပါသည်’

‘ရှေးက ဘကြောင့် မလုပ်ဆဲလဲ’

‘ရှေးက ခေါ်၍ပါ’

‘ယခုစော့ ဘယ်လိုသိသလဲ’

‘အမီး အကြံပေးလို့ပါ’

‘ထုကြွယ်မှာ သမီးရှိအေး ခေါ်ပါအေး’

‘စုန်ပါတယ်’ဟု အစချီအေး ဘဒ္ဒဂတိ ထူးချွန်စင်မယား
အေးဆုံးပုံ၊ အမီးကလေး သာဓကဂတိအစီအစဉ်ကြက်ကျန်ခဲ့၍
မွေးစားပုံကို ပြောပြရာ...

'အလို ဘဒ္ဒဝတီ သူဌေးဆိုရင် ကျုပ်ဆီလာတာ ဖြစ်ရ
မှာပဲ၊ ကျုပ်မိတီဆွေရဲ့ အမီးကို ကျုပ် စောင့်ရှောက်ရမည်၊
ကျုပ်ကို ပေးပါ'

ဟု သာဓာဝတီကိုတောင်းယူ၍ အခြေအရံ ဝါးထူနှင့်တကွ
အမီးကြီးအရာကို ချီးမြှောက်လေ၏။

ဥပတနဓင်းက မိဖုရားမြှောက်ခြင်း

သာဓာဝတီသည် အလွန်အဆင်းလှ၏။ ဝင်းဝါ၍ အသား
အရေသည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တည်၏။

အစ်ဇ္ဇေတွင် အခြေအရံဝါးထူဖြင့် မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးဆင်း
ရာ ခြင်္သေ့ ခံပြီတင်းမှ ရပ်နေအံ့။ ဥပတနဓင်းကြီးမြင်လျှင်
သောဓကသူဌေး၏သမီးဖြစ်ကြောင်းသိရ၍ သမီးကို ဆက်အ
ရန် အမိန့်စာချွန်ဖြင့် စေလွှတ်၏။ သူဌေးက သမီးသားဘေးကို
မသိရသေး၍ ဆိုင်းငံ့ ပါရန်ပြောသည်ကို ဥပတနဓင်းစိတ်ဆိုး
အစ သူဌေးနှုတ်ဟု အိမ်ရှင်အားလုံး ခြံဝင်းမှ ထွက်စေပြီး
အိမ်နှင့်တကွ ခြံကိုပါ မင်းတံဆိပ်ခတ်နှိပ် သိမ်းယူစေ၏။

ရေချိုးမပြန်လွှာအောင် သာဓာဝတီသည် မိခင်ဖခင်တို့
နေပူဇော်မဲတွင် ရပ်နေသည်ကိုမြင်၍ အကြောင်းကို မေးမြန်း
ရာမှ သိလေလျှင် ဖခင်အား မင်းအမိန့်ကို မဆန့်ကျင်သင့်
ကြောင်း မိခင် ဖခင်တို့အား ပြောပြ၍ ဥပတနဓင်းထံ အခြေ
အရံနှင့်အကွ အစုစုခေါ်ဝေါ်ဆောင်လျှင် မှီဆက်မည် ဖြစ်
ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းကြားစေ၏။ ဥပတနဓင်းသည်
အခြေအရံများနှင့်တကွ ဓမ်းနားကြီးကျယ်စွာ အစုစုခေါ်
ဆောင်ယူကာ ကြီးစွာသော ပြာသာဒ်နှင့်တကွ ပြီးအစွဲ
စေတသိ မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထားစေ၏။

ဥတေဒမင်းနှင့်
ဝိဇ္ဇာပရောတမင်း
လှ

ဥပသေသနာတမင်း

ဥပသေသနာတမင်းသည် ဆင် မြင်း ဗိုလ်ပါဆင်
အားကြီးမားလှ၏။ ဤသောတမင်းကို ဆင်အင်အားသော
မင်းများရှိသောအခါတွင် စုံစမ်းရာ ကောင်းမွန်ပြီဟု ဥပသေသ
နာတမင်းက ဆင်လူနီကြောင်း ဆွဲချက်ထားကြလျှင် ဥပသေသနာ
ကို စစ်ခင်း၍ ဖမ်းမည်ဟုဆို၏။

ဥပသေသနာတမင်းကို ဖမ်းယူ၍ ရမည်မဟုတ်ပါ။ ဥပသေသနာ
တမင်း ဆင်တို့ကိုပြေးစေ၊ အစောင့်အရှောက် ဟတ္တိတန္တရဗွား
နှင့် စောင်းအသံကို တစ်ပါးသည်ဟု လျှောက်ကြ၏။

ဥပသေသနာတမင်းသည် ဆင်အစစ်နှင့် ရွေး၍ ရေအောင်
တုသော ဆင်အားဆင်ရုပ်ကို ပြုလုပ်စေပြီး လှုပ်ရှားပြေးသွား
နိုင်စွမ်း ရှိစေရန် တပ်ဆင်၏။

ဆင်ရုပ်၏ ယဇ်တိုင်း၌ အင်အားနှင့်အတူလူ ၆ ဇွဲကိုဝင်
စေပြီးလျှင် ကောင်းမွန်ပြီဟုအနီး ရေအိုင်တစ်ခုအနီးတွင်ဆင်
ရုပ်ကြီးကို လှုပ်ရှားစေ၏။ ဤအနည်းငယ်ကြာသော် ကောင်း
မွန်ပြီဟု မဆိုးအပ်ယောက်သည်ဆင်ကြီးအပ်အောင်လှုပ်ရှား
သွားလေစေသည်ကို လှမ်းကြည့်တွေ့မြင်၍ အံ့အားသြုပ်
ဥပသေသနာတမင်းကို လျှောက်ထား၏။

ဥပသေသနာတမင်းသည် ဆင်ဖမ်းထွက်မည်ဟု စစ်ဆင်ဗိုလ်ပါ
များနှင့် ထွက်၍လမ်းဆုံသောဆင်ရုပ်ကြီးသည် ဆတ်မှု၏
အောင်အမ်းအတိုင်း ရွေ့လျင်မြန်စွာပြေး၏။ ဥပသေသနာ
တမင်း မန္တန်တို့၏ဆိုင်ခရီးတံ၌ ဆင်ကြီးကိုခေါ်၏။

ဆင်သားဆင်ကြီးကို ဥပသေသနာတမင်းသံနှုတ် မန္တန်တို့၏
အစွမ်း ပြနိုင်ပေ။

၇(အဋ္ဌမအကြိမ်)

ဦးလှောင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ဥပဇ္ဈာန်သည် ရှေ့မှတစ်ဆင့်ပြေးနေသော စက်ဆင်ရုပ်ကြီး
ကို အမိလိုက်၍ရေလျှင် မြင်းကိုစီးပြန်၏။ စစ်သည်ဗိုလ်
တို့နှင့် ကွဲသွားတော့၏။

စက္ကပဇ္ဇောစာမင်း၏ စစ်သည်တို့သည် စစ်ကျွံ၍အေးသော
ဥပဇ္ဈာန်ခင်းအား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီး၍ မင်းထံ ဆက်သကြ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ရှေးနှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာကျော်က
လူအားတို့သည် သစ်အားဆင်ရုပ်ကြီးကို ဆင်စစ်နှင့် ခွဲခြားရ
အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း၊ ဆင်အခစ်ကို သွားလာနိုင်အောင်
စက်ယန္တရားထပ်ဆင်ခြင်း၊ ထိုစက်ရုပ်ဆင်ရုပ်သည် အဘွား၌
လူဝဲဝဲ ဆက်နက်နှင့်စာကုနေနိုင်ခြင်း၊ လျင်မြန်စွာပြေးနိုင်ခြင်း၊
စစ်သည် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကို တွေ့ရအပြင် စက်မှုအက်မှု အတတ်
မူည်မျှ ထွန်းကားသည်ကို သိရှိနိုင်ကြပေသည်။

အညံ့မခံ မင်းတို့မခန့်

ဥပဇ္ဈာန်မင်း၏ စစ်သည်တို့သည် မိမိတို့၏ ဘုရင် အဖမ်း
ခံရစဉ်ကိုသိ၍ မြို့အပြင်စောအုပ်၌ သစ်ခက်မြို့တည်၍နေ၏။

စက္ကပဇ္ဇောစာမင်းသည် မိမိစစ်သည်များအား အောင်ပွဲ
ကြီးပေး၏။ တစ်မြို့လုံးဆူညံနေကြ၏။ အချုပ်ခန့်မှ ဥပဇ္ဈာန်
မင်းသည် အစောင့်များအား ပြေး၏။

‘အဆင်တို့တိုင်းပြည်စာ ဆူညံလှပါကတော့’

‘ရန်သူကိုနိုင်၍ အောင်ပွဲကျင်းပကြသော အသံများ၊ ဖြစ်
ပါသည်’

‘ဆင်တို့မင်းက မိန်းမကဲ့သို့ကျစွဲ၏။ ရန်သူကို အောင်နိုင်
လျှင် ထက်လိုအသက် မသတ်လိုအလွတ်၊ ယခုမူ စိတ်ဆင်းရဲ
အောင်ပြုသည်’ ဟုဆို၏။ အစောင့်တို့က ခင်းထံသစ်ပို့ကြ၏။

စက္ကနပဇ္ဇောတမဝ်းသည် ဆာပြီးလျှင် 'ဤသို့ ပြေးသည်မှ
မှန်သလော'ဟု ခေး၏၊ (ပုံ-၂၉) ဥဇာနိတ'မှန်၏'ဟု ဆို၏၊
'ဆဇီကိုလွှတ်စေလိုဆော် သင်တတိဘေးမန္တ'ကို ဝါဆား
ဆင်ပေးလျှင် လွှတ်မည်' ဆို၏၊
'ဝါကို ရှိခိုးဆော် သင်ပေးမည်'
'ဝါ ရှိခိုးနိုင်'
'ရှိမခိုးသူကို သင်ပေးနိုင်'
'ဝါကို ဆင်ကြွားမပေးဆော် မင်းဒဏ်ပေးရပေမည်'
'ဝါကိုယ်ကိုသာ ဆင်တင်အလို ပြနိုင်မည်၊ ဝါဝိဇီကိုဆင်
စိုးမိုးနိုင်သအောင်'

စက္ကဝဇ္ဇောတမင်းသည် ဥဒကမင်း၏ ရဲခုပ်သောစကားကို ကြားစေလျှင် သူ့ထံမှမန္တန်ကို ငါ့အဘယ်သို့ပေးအောင် ကြံရပါစံ့နည်းဟု စဉ်းစား၏။ မန္တန်ကို ထူထပ်ပေးလည်း မသိစေအောင်၊ ငါ၏အမီးကို ဆင်းစေမည်၊ ငါ့အမီးထံမှ ငါ့ဆင်ယူမည်ဟု ကြံ၏။

ဆင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှိခိုးလျှင် ဆင်ကြားပေးမည်ဟော

‘ငါ့ကို ရှိခိုးသွား : ဆင်ကြားပေးမည်’

သို့ဖြစ်လျှင် ငါ့ထံတွင် ခါးကုန်းမဆစ်ယောက်ရှိ၏။ ဆင်သည် ကန်လန်ကားအတွင်းမှနေ၍ ခါးကုန်းမကို ဆန့် ခန့်ကစားပြင်မှနေစေပြီး ဆင်ကြားပေးနိုင်မည်ဟော

‘ငါ့ကိုရှိခိုးသွား ခါးကုန်းမဖြစ်စေ၊ သူ့ဆွံ့ဖြစ်စေ ဆင်ကြားပေးမည်’ဟု ဆို၏။

ချစ်ကြုံးတွယ် နောင်မိကြခြင်း

စက္ကဝဇ္ဇောတမင်းသည် သမီးတော် ငါ့သုလစက္ကဝဇ္ဇာ...

ချစ်သမီး၊ ခရုသင်းနှုန်းစွဲသူတစ်ယောက်ထံတွင်အပိုးကန် မန္တန်တစ်ပုဒ်ကိုဆင်ယူရန်ရှိသည်။ ထိုမန္တန်ကို သူတစ်ပါးမသိစေချင်၊ ချစ်သမီးသည် ဆန့်ကန်ကားအတွင်းမှ နေ၍ သူ့ကို ရှိခိုးပြီး မန္တန်ကို ဆင်ယူပါချေဟု ဆို၏။

သမီးတော်ကလည်း ကောင်းပါပြီဟု ခန့်ခံ၏။

ဤသို့ ကန်လန်ကားခြား၍ဆင်ကြားရာအကြိမ်ကြိမ်အတပ်တပ်ချပေးသော်လည်း မရသဖြင့် ဥဒကမင်းကအမျက်ထွက်၍ ‘ဟယ်...ခါးကုန်းမ၊ နေဇီနှုတ်သီးထူလှချည်’ဟု ဆို၏။ မင်းသမီးကလည်း အမျက်ထွက်၍ ဟယ်အနှု၊ ငါ့သို့သော မင်းသမီး

စမ္ပပဒေသင်ကျွေးဝင်(၇)

၅၃

ကို ခါးကုန်းမဟု ဆိုရလောက်သော ဟု ပြန်လည်ကြိမ်းစမ်းလျှင် ဥပတနသည် ကန်လန်က စွန်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်၏။

ခင်းသမီးကိုမြင်လျှင် သင်ခည်းတော်က သင်ကို ခါးကုန်းမဟု ပြောသည်ဟု ဥပတနမင်းဆိုးသည် 'အကျွန်ုပ်အား ဆုကို ရေပင်းစွဲ လှူသူ ပြောပေသည်'ဟု ပြန်ပြော၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း ချစ်ကျွမ်းဝင်မည်စိုး၍ ပြောသည်သာ ဖြစ်မည်ဟုဆိုကာ ကန်ကန်အာ အတုသိမ်းအရစ်ကျွမ်းဝင်လျက် နေကြကုန်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မန္တလေးသင်ခြင်း ခဏ္ဍိတောပေး (ပုံ-၁၁)

၈၄

ဦးလှခင်ဆန်းညွန့်ဦး

ပါသုလဒတ္တ မင်းသမီးကို ခိုးပြေးပုံ

စက္ကပဇ္ဇောဇာမင်းက သမီးတော်အား 'သင်ကြား၍ တတိ
ပြီလား' ဟု မေး၏။ သမီးတော်က 'သင်ယူနေဆဲပါ' ဟုပြော
၏။ ဆက်၍ သင်စေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဥပဇာနည်မင်းက မင်းသမီးအား 'ချစ်နှစ်
လင်ယေ ကျားတို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်အောင် စည်းစိမ်မျိုးကို
မယ်တော်၊ ခမည်းတော်၊ မောင်တော်၊ အမေတော်တို့က ပြုစု
ချီးမြှောက်ရန် မတတ်နိုင်ပါ။ အကယ်၍ မောင်တော်၏အသက်
ကိုတယ်လျှင် နှစ်တော်အား အခြံအရံဝါးရာနှင့်တကွ မိဖုရား
ကြီး အရာကိုပေးမည်' ဟု ပြော၏။ မင်းသမီးက—

'အရှင် ဓာတိစည်ပါစေ' ဟု ကတိကတတ်ပြု၏။ ဥပဇာနည်
မင်းက အကြံအစည်ကို ပြောပြ၏။

မင်းသမီးသည် ခမည်းတော်ထံသွား၍ ရှိခိုးပြီး 'ခမည်း
တော်မင်းကြီး၊ ဓန္တနီသင်ကြားခြင်း အဆုံးသို့တိုင်လုပ်ပါပြီ။
နက္ခဏီကြံကြိုက်ဆေး ညဉ့်တွင် နက္ခဏီတရားတို့ကို ကြည့်ပြီး
ဓန္တနီကိုရွတ်၍ ဆေးမြစ်တစ်ခုကို တူးယူရန် ရှိပါ၍ သမီးတော်
တို့အား အချိန်ဈေးထွက်ရန် မြှိုတံခါးပေါက်တစ်ပေါက်နှင့်
စီးဆောင်ယာဉ်အစစ်ကို ရလိုပါသည်' ဟု လျှောက်၏။

'ချစ်သမီး... ကြိုက်ရာထပ်ကို ယူ၍ ကြိုက်ရာတံခါးအစစ်ကို
ပွင့်အော့' ဟု အမိန့်ပေး၏။

ဓမ္မပစ္စယကဏ္ဍစင်(၇)

၁၁

ဧကပ္ပပဇ္ဇောတမင်း၏ ရှေးကောင်းမှု

ဧကပ္ပပဇ္ဇောတမင်းသည် အလွန်မြန်သော ယဇ်ငါးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်၏။ (၁) ယုဇနာငါးဆယ်ကို နေချင်းရောက်နိုင်သော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မ၊ (၂) ယုဇနာခြောက်ဆယ်ကို နေချင်းရောက်နိုင်သော ထာဝရဓမ္မသေသကျွန်း၊ (၃) ယုဇနာဆယ်ဆယ်ကို နေချင်းရောက်နိုင်သော စေတတဌီမြင်းနှင့် (၄) မုဉ္ဇကေသီမြင်း၊ (၅) ယုဇနာ တစ်ရာနှစ်ဆယ် နေချင်းရောက်နိုင်သော နာဠာဂီရိဆင်ဟူ၍ ယဇ်လျင်ငါးမျိုးကို ပိုင်၏။

ဤသို့ယဇ်ငါးမျိုးကိုရသည့် ရှေးအတိတ်အကြောင်းကား ဘုရားပွင့်တော် မမူမိတော့က အစိုးအရာ ပုဂ္ဂိုလ်အစဉ်း၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ခဲ့၏။ အရာတပည့်နှစ်ဦးမြို့အပြစ်မှစေရချိုး အပြန်တွင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အစပ်ပါးသည် မချိန်၏။ ဆုညီပတ်မူဖြင့် ဆွမ်းမရဘဲ ဆေးပြီးတိုင်းသော သပိတ်တို့ဖြင့် မြို့တွင်းမှ ပြန်ကြွလေသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရ၏။ အစိုးအရာပုဂ္ဂိုလ်သည် အရှင်မြတ်၏ သပိတ်ကိုကြည့်သော် ဘေးမျှခမြင်သဖြင့် အစပ်တစ်ရာမျှ မရခဲ့ကြောင်းသိ၏။ အိမ်၌ ထမင်းကျက်သည် မကျက်အည်ကိုသိသေးသောကြောင့် သပိတ်ကိုစောင့်သောတံ အရှင်ဘုရား တွေ့ဆိုင်းငံ့တော်မူပါဟုဆိုပြီး အပည့်နှင့်အတူ အိမ်သို့ အမြန်ပြေး၏။ ထမင်း ကျက်ပြီးသည်ကိုတွေ့၍ မိမိ အလုပ်အကျွေး အပည့်အား 'အမောင်၊ အလျင်အမြန်သွား၍ အရှင်မြတ်အား သပိတ်ပေးတော်မူပါဟု တောင်းယူပြီးအမြန် ပြန်ခဲ့သော'ဟု ခေါ်ဝေါ်၏။ တပည့်သည် လျင်မြန်အောင်အဟုန် ဖြင့်ပြေး၍ သပိတ်ကိုယူခဲ့၏။ အစိုးအရာပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း မိမိ အတွက် ဆေးဇြေကို သပိတ်တိုင်ပြည့်စေပြီး 'ဤသပိတ်အား

၇၆

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

အပြန်ယူ၍သွား၍ အရှင်မြတ်ကို နှစ်သက်၍ နေထိုင်သည်အား ဤအဖို့တို့ပေးအံ့ဟု ဆို၏။

အလုပ်အကျွေးသည် သပိတ်ကိုယူပြီး အပြန်ပေးသွားအခါ အရှင်ပစ္စေမာဓိဗ္ဗဒ္ဓါအားဆက်ကပ်၍ လိခြင်းဝါးပေါ်၌ရှိခိုးပြီး အရှင်ဘုရား မွန်းအပ်ချိန်းနီးပြီဟု တပည့်တော်သည်အလွန် လျင်မြန်စွာအဟုန်ဖြင့် ပြန်အည်းပြန်၏။ သွားသည် သွားခဲ့ပါ၏။ ဤအကျိုးတော်စွာ ယူဇနာငါးတယ်၊ ခြောက်ဆယ်၊ အင်္ဂုလ၊ အင်္ဂုလနှစ်ဆယ် ဟောနိုင်သည့် ယောဉ်ဝါးမျိုးတို့ ဖြစ်ပါစေကုန်အတည်း။ ပြန်စဉ် သွားစဉ် တပည့်တော်၏ ကိုယ်သည် နေပူရှိန်ကြောင့် ပူသောစံခဲ့ပါ၏။ ထို အကျိုးအစားကြောင့် တပည့်တော် ဖြစ်တိုင်းသောအခါ၌ တပည့်တော်၏ အာဏာစက်သည် ရေ၏အနံ့ခိုးအော် အာနံ့အော်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပါစေအတည်း။

ဤဆွမ်းကို လှူရာ၌ တပည့်တော်၏ အရှင်သခင်သည် အဖို့က ပေးခဲ့ပါ၏။ ထိုကဲ့သို့လဲ၏ အကြောင်းဆက်ကြောင့် အရှင်မြတ်တို့ သိခြင်အပ်သော အစားအဖို့သည် ဖြစ်ရပေလို၏ဟု ဆုတောင်း၏။

ဤသို့လျှင် ဧဏ္ဍပဇ္ဇောဏမင်းကြီးအား ရွေးစကောင်းမှုရှိခဲ့သည်။ ဤကောင်းမှုကြောင့် ယောဉ်ဝါးမျိုးတို့ကို ပိုမိုဆိုင်လာရအတည်း။

ဥတေနမင်း ပရိယာယ်

ဤမျှ အစွမ်းထက်လှသော ယောဉ်ဝါးမျိုးပိုင်ရှင် ဥဇ္ဇနီဘုရင် ဧဏ္ဍပဇ္ဇောဏမင်း၏ ဇာန်မှ အုန်းပြီး လွင်္ကေမြောက်နိုင်ရန်မှ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။

ဓမ္မပဒလင်္ကာရွေးစင်(၇)

၁၇

ဆပ်နေ ဧဏ္ဍပဒဇ္ဇာဏမင်း ဥယျာဉ်ကားထွက်ခိုက်တုင်
ဥပစာနမင်းသည် မင်းဆမ်းကို အချိန်အချက်ပြုကာ သားရေ
ဆိတ်ကြီးတွင် ရွှေးငွေတို့ကိုထည့်ပြီး ဆင်လျင်ကိုစီး၍ ထွက်ပြေး
ကြကော့သည်။

အစောင့်တို့သည် မင်းကိုအားကြောင်းကြား၍ အလျင်အမြန်
လိုက်ကြ၏။ ဥပစာနမင်းက နောက်မှလိုက်လာဆော့သူတို့အား
ရွှေငွေတို့ကို တေးချူတို့၌ ပစ်ချပေးလေ၏။ (ပုံ-၃၁)

၅၀

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

နောက်မှလိုက်လေသူတို့သည် တေးချိုတို့အကြားမှ ရွှေငွေ
တို့ကိုရှာရင်း ကျန်ခဲ့စဉ် ဥတေနမင်း ဗိုလ်ပါတို့ စောင့်နေ
နေကြသေး ထစ်ခက်မြို့သို့ ရောက်လေ၏။

ဥတေနမင်းသည် ဗိုလ်ပါတို့နှင့်အတူ ကောဇာမိဗြည်
တိုင်းသို့ဝင်၍ ဝါသုဇာတ္တဇင်းစာမီးကို မောင်းဝေးစွာဖြင့်
မိဖုရား မြှောက်ဆေး၏။

ကောဇာမိဘုရင် ဥတေနမင်းတို့ မိဖုရားကြီးသားမာစတီ
နှစ် ဝါသုဇာတ္တဇမိဖုရားဟူ၍ မိဖုရားနှစ်ပါး ရှိလေပြီ။

ဘုံရားရှင်နှင့် မာဂဏ္ဍီ

ဂုံရုံတိုင်း ထစ်ခုဆေး နိဂုံးတွင်အပေ ခေဇဏ္ဍီ၊ အဓေ
ခေဇဏ္ဍီ၊ သမီး မာဂဏ္ဍီ၊ နမည်တစ်မျိုးတည်းနှင့်သားအဖ
သုံးယောက်ရှိကြသည်။ ဘထွေးကလည်း မာဂဏ္ဍီပင် အမည်
တွင်၏။ အတို့သမီးသည် နတ်သမီးတမျှ အလွန်ချောလှ၏။
ခင်းသုံး၊ ဆူဌေးသားတို့ လာရောက်ပပ်ဟပ်ကြသော်လည်း
ဝါစာမီးနှင့် မတန်ဟုဆိုကာ ပြောလွှတ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မိုးသေခက်အခါ ဆေးကကို
ကြည့်တော်မူသော် ခေဇဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားလင်ယေးတို့ အနာဂါမိ
အညဉ့်အပြစ်ကို သိတော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ကိုယ်တော်
တိုင် ယူဆောင်ပြီးလျှင် နိဂုံးရွာသို့ ကြွတော်မူ၏။

မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားသည် ခရီးအကြား၌ ဘုရားသခင်ကို
တွေ့မြင်ဆေ့ရာ ယေးကျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာကို မြင်လျှင်....

၆၀

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

‘ဤသူသာ ငါ့သမီးနှင့်ထိုက်စာနီ၏’ဟု မြတ်စွာဘုရားထံ
 ချဉ်းကပ်၍ ‘နတ်သမီးတမျှ လှပသော သမီးကိုပေးလိုပါပြီ’
 နေရာမှာ ရွေးချယ်ခံရပါ’ဟု ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်
 ပုဏ္ဏား၏ စကားကို နှစ်သက်လက်ခံခြင်း၊ ပင်မြစ် ကန်ကွက်
 ခြင်းတို့ကို ပြတော်မူ၊ ပုဏ္ဏားသည် ဆိပ်သို့ပြန်ကာ သမီးကို
 စာနီဆာဆင်ခေါ်၍ ခေါ်လားခဲ့၏။ မာဂဏ္ဏိခိသားစု လှုပ်ရှား
 စာနီကို မြင်သဖြင့် ရွာသူရွာသားတို့က မာဂဏ္ဏိပုဏ္ဏားသည်
 ငါ့သမီးနှင့် ထိုက်စာနီအမရှိဟု ခေါ်ခဲ့၏။ ယခု ထိုက်စာနီသူ
 တွေပြီဟု ဆိုသည်။ အဘယ်သို့သော ယေးကျီးနည်းဟု
 သိလိုသဖြင့် လူအပေါင်းတို့သည် လိုက်၍ ကြည့်ကြ၏။

ဘုရားထောင်အား မူလ ပေါ်တော်မူရာ၌ ခြေတော်ရာကို
 ချတော်မူခဲ့၍ နှိုးမဝေး၌ ဘိုတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

(မြတ်စွာဘုရားထိုက်ခြေတော်ရာသည် ခံဉ္ဇနီ၍ နင်းရာ
 ၌သာ ခြေတော်ရာ ထင်လေ၏။ အခြားနေရာ၌ ခြေတော်ရာ
 မထင်ကုန်။ အကြင်သူတို့သည် ခြေတော်ရာကို အလိုရှိ၍
 ဆောက်တည် တောင်းပန်၏။ ထိုဆောက်တည်သော ခြေ
 တော်ရာအား မည်သူမျှ ဖျက်ဆီးရန် မဆက်နိုင်ပေ။)

ခြေရာတို့၏သဘော

(ဗုဒ္ဓဝဂ်၊ မ-ရ်နတ်သမီးမျှ ဝတ္ထု)

ထိုကလေးသို့ရောက်သော-ပုဏ္ဏားမက ထိုသေကျိုးအဘယ်
 ခုနည်းဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားက ဤနေရာ၌ ဆိုင်းငံ့နေပါဟု
 ရှု့ကို ခုခံသည်ဟု ပြောဆိုပြီး ထိုမှ ဤမှ ရွာဖွဲ့ရာ၊ ခြေ
 တော်ရာကို ရွှေမြင်တော်....

ဤသည်ကား၊ ထိုးယာကျိုး၏ ခြေရာမည်း ဟု ပြ
မေး၏။

ပုဏ္ဏားသည် လက္ခဏာ၏ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သည် ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားကြီး၊ ဤခြေရာသည် ကာရေကန်ခံစားသူ၏ ခြေရာ
မဟုတ်။ ဤခြေရာကား၊ ကံလေးသစ်ကင်းသူ၏ ခြေရာမည်း။

ပုဏ္ဏားကြီး၊ တပ်မက်သူ၏ ခြေရာသည် ခြေဖျားထောက်
မာန်ဖြစ်၏။ အမြင်ထွက်သူ၏ ခြေရာသည် ပေးနောင်ခွက်၏၊
တောဝေသူ၏ ခြေရာသည် ဆွဲငင်ဘိသို့ဖြစ်၏။ ကာရေကန် ကင်း
သူ၏ ခြေရာကား၊ ဤခြေရာမည်း ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက ပုဏ္ဏားကြီးသည်...

ရှင်... အသံမပြုနိုး၊ တိတ်တိတ်သံသာသောဟု ဟု ဆို၍
သွားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာအရပ်ကို ဖြင်လျှင်...

ဝ ပြေးသွားကား၊ ဤယာကျိုးမည်း ဟု ပုဏ္ဏားမအား
ပြော၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်...

ရဟန်း၊ အမီးကို ဆင်အား ပေးအံ့ ဟု ဆိုမေး၏။
မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်အမီးကို ဝ အလိုမရှိဟု မဆိုဘဲ...

ပုဏ္ဏား၊ အကြောင်းအရပ်မှန်ပြောဆိုအံ့၊ နားထောင်သောဟု
ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အာရုံတော်တော်မူသည်မှ စ၍ အစိတ်
တို့ဆောင်၍ ပြုတော်မူ၏။

ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ဗောဓိနတ် အပြစ်ရှာဖွေ

ဘုရားအစောင့်တော်သည် တိုင်းပြည် စည်းစိမ်ကို စွန့်၍
အဏ္ဏအမြင်းတော်ကိုစီးကာ ဆန္ဒအတိုကို အဖော်ပြုလျက်
အာရုံတော်တော်မူ၍ ဗောဓိနတ်သည် မြို့တံခါးဝမှ ခုတ်လျက်...

'သိဒ္ဓတ္ထဝင်း မြန်ပါ။ ယနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သင့်အတွက် စကြာရတနာ အထင်အရှားဆိုက်ရောက်လဲစာ လိမ့်မည်' ဆို၍ တား၏။ ဘုရားအလောင်းစောင့်က...

'မာရ်နတ်၊ စကြာရတနာ ထင်ရှား ဆိုက်ရောက်ညွှန် အကြောင်းကို ဝါသိ၏။ ဝါသည် စကြာရတနာကို အလိုရှိ' ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ 'အဘယ်အကျိုးငှား တောထွက်အနည်း' ဟု မေးလျှင် 'သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အလိုငှာ တောထွက်သည်' ဟု မိန့်၏။

'သို့ဖြစ်လျှင် ယနေ့မှစ၍ အာမဝီဘက်သည်တို့တွင် အစီအစဉ် အစီအစဉ်ကို ကြံလျှင် သင့်အား ဝါအဘယ်သို့ဖြစ်ည်ကို သိရပေအံ့' ဟု ကြုံးဝါ၏။

မာရ်နတ်သည် ထိုအခါမှစ၍ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ဘုရား အလောင်းနောက်သို့ အစဉ်လိုက်၍ အပြစ် အနာအဆာကို ကြည့်၍သာ နေစေ၏။

မာရ်နတ်သမီး၏ ရာဂ ကျေခွဲကွင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကဋ္ဌရစရိသကို ကျင့်၍ ယောကျ်ားမြတ်တို့၏အား လုံ့လတော်ကိုမှီပြီး ပေးခံ ပင်ရင်း၌ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ထိုးထွင်းသိတော်မူလျက် အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူအံ့။ ပဉ္စမဇာတိဟ၌ ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်းတွင် သီတင်းသုံးတော် မူစေ၏။ ထိုအခါ မာရ်နတ်သည်...

'ငါသည် ဤမျှအောက်သော အာဇာနည်လုံး အစဉ်လိုက် ၍ အပြစ်အနာအဆာကို ကြည့်သော်လည်း သိဒ္ဓတ္ထဝင်းသား အား အစစ်စုံတစ်ရာချွတ်ယွင်းမှုကိုမမြင်၊ ယခုချွတ်ယွင်းပါသည်'

ဓမ္မပဒလက်ရွေးစင်(၅)

၆၇

ပယ်ကိုလှန်ဖြေခက်သွားစေသည်'ဟု စိတ်နှလုံး မဆက်မစပ်
ဖြူစမ်းမကြိုး၌ ထိုင်၍ဝိုင်နေ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်၏ သမီးသုံးယောက်ဖြစ်သော တဏှာ၊
အရဘိ၊ ဗျာဒိတသည် ဖခင် မာရ်နတ်မင်းကို မမြင်၍ ရှေးဓမ္မ
ကြွသော် စမ်းမကြိုး၌ထိုင်၍ စိတ်နှလုံးသေကပ်သောဖြင့် ဝိုင်နေ
သော မာရ်နတ်မင်းကို မြင်စေလျှင် အနီးသို့ချဉ်းကပ်၍...

'ခမည်းတော် အဘယ်ကြောင့် မျက်နှာမသား၊ စိတ်နှလုံး
ဆင်းရဲနောက်ဆန့်သည်'ဟု ခေးကြမ်း။

မာရ်နတ်သည် သမီးတို့အား အကြောင်းစုံကိုပြောကြား
လေ၏။

'ဤကိစ္စအတွက် မစိုးရိမ်ပါနု။ သမီးတို့သည် မိမိတို့အလို
၌ ပါအောင်ပြု၍ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါမည်'ဟု ဆိုကြ၏။

'သမီးတို့၊ ဤကိစ္စအတွက် လွယ်ကူမည် မဟုတ်ပေ'

'ခမည်းတော်၊ သမီးတို့သည် သိဒ္ဓတ္ထဝင်းသားကို ဗျာဒိ
တကျော့ကင်းစသည်တို့ဖြင့် ချည်နှောင်ဆွဲခေါ်ခဲ့ပါမည်၊ မစိုးရိမ်
ပါနှင့်'ဟု ဆို၍ မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းစပ်ကြ ရုန်၏။

'ရှင် ရဟန်း၊ ထင်၏ခြေရင်း၌ လုပ်ကျွေးပါကုန်ဆုံး' ဟု
ဆိုကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်သမီးတို့အားကို နှလုံးသွင်းမြွင်း
စိတ်တော်မူ၊ မျက်စိကို ဖွင့်၍မျှ ကြည့်တော်မူပေ။

မာရ်နတ်သမီးတို့ ကြံကြပြန်ခြင်း။

မာရ်နတ်သမီးတို့သည် အားမလျော့ကြသေး။
ယောကျ်ားတို့၏ အစိုဆန္ဒသည် အမျိုးမျိုးရှိကြ၏။ အချို့

၆၅

ဦးလှဝင်း-ဆန်းညွန့်ဦး

ကား၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကို ချစ်ခင်တတ်၏။ အချို့ကား ပထမ
 အရွယ်သို့ရောက်သော မိန်းမတို့ကို လိုလားကြ၏။ အချို့ကား
 အလယ်အဆတ်အရွယ်၌ရှိသော မိန်းမတို့ကို နှစ်သက်တတ်၏။
 အချို့ကား မိန်းမကြီးတို့၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်၏။ အရွယ်အမျိုး
 မျိုးဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ပြေးလေင်းကြော့ဟု အစ်ယောက်
 အစ်ယောက်သည် ထစ်ရာစာစာစီစီအလိုလို ဖန်ဆင်း၍
 မိန်းမပျိုလေးအရွယ်၊ သားပွေးပွေးသားအေးအရွယ်၊ တစ်
 ကြိမ် သားပွေးပြီးလေ၏။ အရွယ်၊ နှစ်ကြိမ် အေးပွေးပြီးလေ
 အရွယ်၊ မိန်းမအတ်အရွယ်၊ မိန်းမကြီးအရွယ်တို့ကို ဖန်ဆင်း၍
 ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် ချဉ်းကပ်ကာ ပြေးလေင်း ကြကုန်၏။
 မရဲရိတ်သမီးများ၊ မူနာကြယ်ကြယ်ပြေးဆိုအေး စကား
 များကို မြတ်စွာဘုရားသည် (အတုမရှိ မြင့်မြတ်သော ဥဒီ
 စေးပါးကုန်သော နိဗ္ဗာန်၌သာ နှလုံးသွင်းခြင်း ဟူသော
 အကြောင်းဖြင့်) ထိုမိန်းမတို့၏စကားကို နှလုံးသွင်းစော့မမှု။
 ထိုစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမျှလောက်အထိ လိုက်လံ
 နှောင့်ယှက်နေကြကုန်သောမရဲရိတ်သမီး သုံးယောက်တို့ကို...
 'ဖယ်ကြကုန်လော့၊ အဘယ်ကိုမြင်၍ ဤသို့ အားထုတ်နေ
 ကြသနည်း။ ဤသို့သော ပြေးလေင်းမှုမျိုးကို နာအင်းသော
 ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့၏ရှေ့တော်၌ပြုမုန်ထိုက်၊ မြတ်စွာဘုရား
 ကား ဓမ္မဝ စသည်တို့ကို ငယ်အပ်ပြီးပြီ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို
 အဘယ် အကြောင်းကြောင့် မိမိအလိုသို့ ဆောင်နိုင်ကုန်
 အံ့နည်း'

ဟု မိန့်တော်မူကား ခေမနာတော်ကို ဟောကြားတော်
 မူတည်မှား....

ဓမ္မပဒဇာတ်ရွေးစင်(၇)

၆၅

၁၇၉။ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည် အောင်ဆပ်ပြီးစော
ကိလေသာကို အပ်ဖန် ဆောင်ပယ်မလို၊ အေးကဉ်
အကြင်မြတ်စွာဘုရား၏ အောင်ပြီးစော ကိလေ
သာနှေးကပ်သို့ ကိလေအာ တစ်စုံတစ်ခုမျှ အစဉ်
လျော်စော့ချေ၊ အပိုင်းအခြားမရှိ ကျက်စားနိုင်
သည့် အဗ္ဗညု၊ အညာဏ်ရှိတော်မူစော၊ နဂါးသော
ရိုးလမ်းကြောင်း မရှိစော မြတ်စွာဘုရားကို
အဘယ်လမ်းကြောင်းဖြင့် သင့်တို့ ခေါ်ဆောင်နိုင်
ကုန်စနည်း။

၁၈၀။ အကြင် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်စုံတစ်ခုစော
စောသသို့ ပေါ်ဆောင်ရန် ပိုက်ကုန်ပစော တပ်ငြိ
တက်စောတကျေသည် မရှိ၊ အပိုင်းအခြား မရှိ၊
ကျက်စားနိုင်သည့် အဗ္ဗညု၊ အညာဏ်ရှိတော်မူသော
နဂါး သော ရိုးလမ်းကြောင်း မရှိစော ထို
မြတ်စွာဘုရားကို အဘယ်ရိုး လမ်းကြောင်းဖြင့်
ဆင်တို့ ခေါ်ဆောင်နိုင်ကုန်အံ့နည်း။

ဓမ္မသနုပတော်၏ အဆုံး၌ နှစ်ဆပေါင်းများစွာသို့အာ
ဆရာထူးကို ဆုံးထွင်း၍ လိမ္မော်ကြူကုန်သည် ဖြစ်ဆေး၏၊ ခေရ်
နတ်ဆမီးတို့သည် ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်ပျောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားတို့အညီတရားဓမ္မသနုပတော်ကိုဆောင်တော်
မူပြီးလျှင် ခေရ်ဇဏ္ဍိ ပုဏ္ဏား၊ ဝါဘုရားသည် ရွေးအခါ၌ ဤ
ခေရ်နတ်ဆမီးသုံးယောက်ကို မြင်ခဲ့ရပြီ၊ သလိပ်စသည်တို့
ဖြစ် မလိမ်းကျော်ဘဲ ရွှေတုံးရွှေခဲနှင့်တူသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်
၅(အဋ္ဌမေတ္တိမိ)

၆၆

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ပြည့်စုံကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ဆော်သည်။ ဓမ္မထုနီမူ၌ ဆန္ဒပြစ်
ခဲ့သည်အတည်း။ သင့်အမီးကိုယ်သည်အား သုံးဆယ့်နှစ်ဝါး
သော အခြင်းအရာ အပုပ်အသိုး အပြည့်ဖြင့်၍ အပြစ်ပွဲ
အဆန်းအကြယ်ပြုအပ်သော မစင်အိုးအပွယ်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ သယောဓိဏ္ဍေး အသမီးအမီး၏ ကိုယ်၌ ဝါးတုဏှား
သည် ခြေတို့ကို မထိရာသေအတား ဟုမိန့်အော်မူ၍ ဤဂါထာ
ကို ဟောဖော်မူ၏။

‘တဏှားအရတီး၊ ရာဂါ မခရ်နတ်သမီးတို့ကိုမြင်၍ ဤမျှ
မေထုနီမူ၌ ဆန္ဒသည်၊ ဖြစ်ခဲ့ပေ၊ ကျွင်ငယ်ကျင်ကြီး အပြည့်
ဖြစ်သော ဤအင်တို့သမီး၊ မာဇဏ္ဍီ’ ဟူ၍ ခြေဖြင့်သည်တို့ထိရန်
အလိုမရှိပေ’

ဒေသနာစာအင်္ဂါအဆုံး၌ ပုဏ္ဏားလင်မအားနှစ်ဦးတို့သည်
အနာဂါမ်ဖိုလ်၌တည်သေ၏။ (ဗုဒ္ဓဝင် ဝ၊ မာရ်နတ်သမီး၊ များ
စွာပြု၏။)

မြတ်စွာဘုရားအား ရန်ငြိုးတားခြင်း

ဓမ္မဏ္ဍီသည် ဤဟန်းအားဝါးကိုလိုချင်လျှင်လိုချင်
ကြောင်းကိုအစ ပြောသမ္မိပါလျက်၊ ဝါးကိုကုန်ကြီး ကျွင်ငယ်
တို့ဖြင့် ပြည့်သည်ဟု ပြောဆို၍ ခြေဖြင့်ပင်ထိရန် အလိုမရှိဟု
ဆိုသသည်။ နေနှင့်ဦး ဝါးမှ လျှောက်ပတ်သော အင်
ယောကျာ်းကိုရလျှင် ရဟန်းဂေါတမအား လွှတ်စားချေနိုင်
အမျှရောအံ့ဟု မြတ်စွာဘုရားအပေါ် ရန်ငြိုးပွားလ၏။

ဓမ္မပဇာနိတိ(၃)

၆၇

သိဝေ ခပ်မူသော ဖြစ်စွာဘုရား

ဖြစ်စွာဘုရားဟောင်းသည် ဓာဝဏ္ဏီကတို့သမီး မိမိအားပါ
ရန်ငြိုးထေးသောအားဖြင့် ဖြစ်စွာဘုရားသည် နိဂါဏ်မူသောအား
သိတော် မူသောအားဖြင့် ဖြစ်စွာဘုရားသည် နိဂါဏ်မူသောအား
သိတော် မူသောအားဖြင့် ဖြစ်စွာဘုရားသည် နိဂါဏ်မူသောအား

သိတော်မူပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဟောတော်မူ
ပါသနည်းဆိုလျှင် ဓာဝဏ္ဏီ မိဘနှစ်ဦးအား ဟောတော်မူ
လေ၏။

မင်း၏ ဘုရားရှင်တို့မညီသည် ရန်ငြိုးအားထက် ထွက်
တော်မူ၊ ခပ် မိလ် ရှေ့ကံသော သူတို့အတွက် ဘုရားတော်ကို
ဟောကြားတော်မူသည်အား ဖြစ်စွာဘုရား။

ပုဏ္ဏားလင်မယားသည် အနာဂါမိဖိုလ်ကိုရပြီး အမှီကို
ညီဖြစ်သူ ဘုရားဝဏ္ဏီပုဏ္ဏားထံအပ်ကာ ဘုရားရှင်တို့အား
ရဟန်းပြုကြသဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြတန်၏။

ဥတေနမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်ခြင်း

ကထွေးပုဏ္ဏားသည် ဓာဝဏ္ဏီအား ဥတေနမင်းထံ အပ်
ကာဥတေနမင်းသည်ဓာဝဏ္ဏီကို ဖြတ်နိုးလှစွာမောင်းခေါ်ရာ
အခြံအရံဖြင့် မိဖုရားကြီးတစ်ပါး ထားလေသည်။

မှတ်ချက်။ ဥတေနမင်း၏ ကောသမ္မိပြည်တွင် အာမာဝတီ
မိဖုရားကြီး၊ ဝါသုလဒတ္တ မိဖုရားကြီး၊ ဓာဝဏ္ဏီ
မိဖုရားကြီးဟူ၍ မိဖုရားသုံးယောက်ကို မောင်းခေါ်
ဝါးကွပ်ဖြင့် တန်းတူ မိဖုရားကြီးများ အဖြစ်
ထားခဲ့ပါသည်။

၆၈

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ဘုရားရှင်သာသနာနှင့် ကောသမ္မိပြည်

ရသေ့၊ ငါးရာနှင့် ဧညာင်ပင်စောင့်နှုတ်

ကောသမ္မိပြည်တွင် စောသက သူဌေး၊ ကုက္ကုဋ္ဌသူဌေး၊
 ပါဓါရိဏသုဌေးဟူ၍ သူဌေးသုံးဦးရှိ၏။ ဟိမဝန္တ၌နေကြ
 ဆေး ရသေ့၊ ငါးရာတို့ဆေး သူဌေးသုံးဦးတို့ ပရိဝိတ်ထားကြ
 လာဖြင့် ဟိမဝန္တ၌တွင် နေ့၊ ဆေးဝင်း၊ ရှစ်ဆယ့်ရှစ် မိုးတိုင်း
 လေးဆတိုင် စောသမ္မိပြည်သို့ ကြွရောက်သိတင်သုံးကြ၏။

ဤနှစ်မိုးဦးကျတုင် ရတေဝါ၊ ထု ကြံစားရာ နတ်တစ်ပါးရှိရာ၊
အေးအုပ်အသယ် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဖူးရုံနေ
ကြရင်း....

ဤညောင်ပင်၌ တန်ခိုးကြီးအေး နတ်တစ်ပါးရှိရာ
ထိုနတ်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်
ဟု စိတ်၌ကြံ၏။ နတ်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်တော်
အချိုးရေကိုကြံစည်ခါလျှင် ချိုးရေကိုလှူဒါန်း၏။ ဘေးငြိ
လိုကြံစည်ခါလျှင် နတ်က ဆွမ်းဘေးငြိ လှူဒါန်း၏။

ရသေ့ကြီးက နတ်တော်ကိုမြင်ရလျှင် စောင်းလေစွာဟု ကြံ
လျှင် ညောင်ပင်၏ ပင်စည်ကိုဖောက်၍ ကိုယ်ထင်ရှားပြ၏။
ရသေ့တို့က 'အစာယံကောင်းမှုကြောင့် ဤစည်းစိမ်ကို ရ
အနည်း' ဟုမေးကြ၏။ နတ်က 'ကောင်းမှုမှာ နည်းလွန်း၍
ရှက်၍ မပြောပါရစေနှင့်' ဟုဆို၏။ (ပုံ-၈၄)။ ရသေ့တို့က
အတန်တန်မေးမှ 'ရှက်ရှက်နုနုပင် ပြောပါရစေ' ဟု ပြော၏။

ညောင်စေ့စင်နတ်သည် လူ့ဘဝ၏ ဆင်းရဲလှ၍ အနာ
ထပိတ် သူဌေးကြီးအိမ်တွင် အလုပ်တောင်း၏။ အပြင်ထွက်၍
လုပ်ရသော အလုပ်ကိုရ၏။ အနာထပိတ် သူဌေးကြီးအိမ်တွင်
ဥပုသ်နေ့တိုင်း နေအိမ်တွင်ရှိစေလျှင် လူတိုင်း ဥပုသ်စောင့်ကြီး
ကစားများကိုပင် ခံတွင်းကိုသေးခံကြာ၍ စကားစုကို ခံ့ပေး
ကြ၏။

သူဌေးကြီး ကျောင်းပြန်လာလျှင် အိမ်အားများအား
လူအစ် အခစားအလုပ်သမားကို ယနေ့ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ကြောင်း
ပြောမိသကားဟု စော၏။ မပြောမိကြောင်း ပြောလျှင် သူ
အတွက် ထမ်းချက်ခိုင်း၏။

လုပ်စေဘဲအပ် ထပြင်လုပ် ပြန်လာ၏။ ကစင်ချောက်
ထစင်ချောက် ချောင်ပြင်စင်၍ကျွန်း၏။ မတော်တော် ဆက်ခတ်
ကြည့်နေ၏။ ယနေ့ညကစ၍ ချိန်တိုင်ကိတ်ဆိပ်ကုသပြင်အမင်း
ချက်တို့ မကြည့်၏။ ထပြင်ချက်က ယနေ့ ပုပ္ဖာသေကြွပ်၍
တင်အိပ်လို့ ပုပ္ဖာသေကြွပ်၍ ညကစ၍ ကြည့် ဆိပ်ထွက်
ချိန်တွင် ကုသမည် အကုန် အိပ်ရာတွင် ဒွတ္တိ ဟုမည်သူနား
က စီ ခြိန်ကြွေသည်။ နှစ်သက်လှူစံစံ၍ ယနေ့ပုပ္ဖာသေကြွပ်

ကြော့ ကို ပြေးနိုင်သဖြင့် သင်တစ်ယောက်က သေထမ်းချက်
ထမ်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြ၏။

လူတစ်ယောက် စေတနာပြု ကံတောင်း ဟု ညွှန်ပိုင်း
ဥပုသ်စောင့်၍ ဖြစ်ပါသောအခါ ဟုတောင်း တမင်းချက်က
သူ့ဌေးကြီး၏ ဝမ်းဦးမည် ဟုပြောပြီး သွားသွားတောင်း၏။
'ဗြာဟ္မဏေဝေ' ဟု ခံတွင်းကိုတောင်းကြ၍ အင်္ဂါရှစ်ပါး
နှစ်ပြည့်စုံသော ချစ်ပါးသော ကိုယ်ယူ၍ ဥပုသ်စောင့်လျှင် ဖြစ်၏။
ဟုပြောပြ၏။ လုပ်သောအလုပ်သဘောသည် ညွှန်ကိုမသိတော့
ဘဲ ခံတွင်းကိုတောင်းကြ၍ သိအပ်ယူဥပုသ်စောင့်ထိန်းလေ၏။

အသက်နှင့်လဲ၍ စောင့်သော ဥပုသ်

ညဉ့်ဦးမိုင်းသို့ရောက်သောလျှင် တစ်နေ့လုံး အလုပ် လုပ်ပြီး
တစ်တစ်ခုမျှ စားစားခဲ့သောကြောင့် လေတိုသည်ကလေးသည်။
ရင်ကုန် ဆောင်လေးသည် မှင်ကို ကြိုဖြင့် စည်း၍ထား၏။
ကြာသော့ စစ်ရေခံနိုင်ဖြစ်လေပြီ။ လူလိုမိုးနု၏။ အလုပ်
သမားတို့ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြ၏။ အနာသပိက်သည် မီးရှူးတိုဝ်
ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ စတုမဂ္ဂဟူသောကျေး၏။

'အရှင်တို့-လေးကြပါသလော့' ဟု တောင်း၊ 'ဝေဒနာ ဖြစ်
လေသော် စားကြ၏' ဟု ဖြေ၏။

'အကျွန်ုပ်သည် ဥပုသ်တစ်ခုစာ အခါခံခဲ့ပါ၏။ အပျဏ်
ခံနိုင်ပါ။' ဆောင်၍ ဘုရားခံပါမည် ဟုဆို ပြု၍ အနာသပိက်
လူဌေးသည် ပြန်သွား၏။ နံ့ကံဆုရက်တက်တက် လေ့ဆရာ ဖြစ်
ပင် ကွယ်လွန်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ညောင်ပင်၌ ရုက္ခစိုက် ဖြစ်
ခဲ့၏။ ထိုမြေပေါ်သောအခါ အနာသပိက်သည် ကုသိုလ်
အကျိုး ရောစည် ဤ ညးစိန်ကို ငိုခဲ့၏။

၇၂

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

'ဘုရား၊ ကျောင်းဝါယံအကြီး အနားထပ်ကံ သူဌေးနှင့်
စစ်ဆိုင်စားလျှိုးသည် ဘုရား၊ အမှူး၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၌
အလွန် ကြည်ညိုကြပါသည်' ဟု ညောင်ပင်ဝေခင် နတ်က
ပြောပြလေသည်။

'ဘုရား ဟူသော အသံကိုကြားသည်နှင့် ရအေးကြီးဝါ၊ ဗုဒ္ဓ
တို့သည် နေရာမှထ၍ အင်အုပ်ချီကြလျက် 'ဘုရားဟူ၍ အင်ဆို
သံဃာ၊ ဘုရားဟူ၍ အင်ဆိုသံဃာ' ဟု မေးကြကုန်သဖြင့်—

'မှန်ပါသည်။ ဤလောက၌ ဘုရား၊ အမှူး၊ သံဃာ၊
ရတနာသုံးပါးပေါ်ထွန်းလျက် ရှိနေပါသည်' ဟု ဆိုအော်—
'ဤဘုရားဟူသော အသံသည်ပင် လောက၌ ရခဲပေ၏' ဟု
ဥဒါန်းကျူး၍ 'နတ်မင်း၊' အတ္တမင်း၊ ပေါင်းများစွာမကြား
ရပေအော 'ဘုရား' ဟူသော အသံကို အင်အည် ပြေးကြား၏။
ဘုရားရှင်သည် ယခုအဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးပါစနည်း' ဟု
မေး၏။

'သားစွယ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးလျက်ရှိပါသည်' ဟု နတ်မင်း
အဖြေကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်ကြခြင်း။

ရသေ့ဝါးရာတို့ ကောဏမိမ္မိပြည်သို့ရောက်လျှင် သူဌေးကြီး
သုံးဦးအား လောက၌ ဘုရားသည် ပွင့်အော်မှုပြီတဲ့၊ အမှူး
တော်သည် ထင်ရှားရှိနေပြီတဲ့၊ သံဃာတော်သည် ဖြစ်ပေါ်နေပြီ
တဲ့၊ ထို့ကြောင့် ဝါတို့ဘုရားရှင်ထံ သွားအော့မည့်အကြောင်း
ခွင့်ပန့်၏။ သူဌေးသုံးဦးကလည်း 'ထပ်ညီတော်တို့သည် လိုက်ပါ
ကြစည်။ အရှင်ရအေး တို့ဆုံးပင် တော်မူကြပါ။ အစီအစဉ်များ
ပြုလုပ်ပါစည်' ဟု ဆိုသည်။ ရအေးတို့က 'အင်တို့ အစီအစဉ်

ပြုလုပ်နေလျှင် ဝါထို့ကြွန်ကြွနေစော့မည်၊ သင်တို့လိုက်ခဲ့ကြပါ'ဟု ဆိုပြီးလျှင် သွားနှင့်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားထံစောင့်သို့ရောက်လျှင်ကြည်နူးစားခွါချီးမွမ်းစေားစနား၍ ခိုခိုးကြကုန်၏။ ဘုရားသည် အစီအစဉ်အတိုင်း အစားစကား ဟောကြားတော်မူရာ၊ ဒေသနာစောင့် အဆုံး၌ ရှေးအားလုံးပင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အားပါးနှင့်အကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြပြီးနောက် ရဟန်းအဖြစ်ကို စောင့်ပန်းကြဆဲဖြင့် 'ဟေ့ဘိက္ခု' အဖြစ် စာနိဗ္ဗိဒ်ပြီးသော အပိုတိသက်န်းဆောင်သည့် ရဟန်းများဖြစ်ကြကုန်၏။

ကောသမ္မိပြည်သို့ပင့်ခြင်း

သုဋ္ဌေကြီးသုံးဦးတို့သည် လှည်းဝေါ်မှစီဖြင့်လှူဖွယ်တို့ကို အပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရား အစားစောင့်နားကြရာ အေးစားပုတ္တိဖိုလ်၌ အပ်ကြကုန်၏။ အစီအစဉ်အတိုင်း အလှူကြီးစေး၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား စေားသမ္မိပြည်သို့ ကြွေ့မှတ်ပါရန် ပဇ္ဇိလျှောက်ကြ၏။

ကောသမ္မိမှ ကျောင်းတော် ကြီးမျှစား

မြတ်စွာဘုရား၏ ဒကာကြီးတို့၊ မြတ်စွာဘုရား တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်ကုန်၏'ဟု မိန့်တော်မူ၏။ 'အစဉ်တော်တို့ သိပါကုန်၏၊ တပည့်စောင့်တို့သဘင်း စကားစေလွှတ်လျှောက်ထားပါလျှင် ကြွေ့စောင့်မူပါဟု' လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။

ကောသမ္မိပြည်သို့ရောက်လျှင် သောသဏ သုဋ္ဌေကြီး၏ သောသိတရံကျောင်း၊ ကုက္ကုဒ္ဓသုဋ္ဌေကြီးက ကုက္ကုဒ္ဓရံကျောင်း၊ ပါဝါရိတ သုဋ္ဌေကြီးက ပါဝါရိတကျောင်းဟူ၍

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ကျောင်းတော်ကြီးလုံးကျောင်း ဆေးကုလုပ်၍ မြတ်စွာဘုရား
ဆေးပင်ပြီး လှူဒါန်း လုပ်ကျွေးကြ၏။ ဘုရားသခင်သည်
တစ်နေ့လျှင် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစောင့်မူ၍
သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းကျေးအိမ်၌ ဆွမ်းခံကြစေခံမူ၏။

သုမနပန်းသည်

ထိုစဉ်က ကြီးမင်းသို့ ပန်းများ ပေးသွင်းရာသား သုမန
ပန်းသည်က လူငွေကြီးအား ဆက်နွှပ်သည် သုငွေကြီး
တို့အား ရှင်ပေါင်းများစွာ ကျေးဇူးပြုခဲ့ပါ၏။ မြတ်စွာ
ဘုရားကို ဆွမ်းလှူရန် တင်ရက်မျှ ဆက်နွှပ်အား ပေးပါ' ဟု
စောဝင်းပန်း၏ သုငွေကြီးတို့က 'ဩဝါ... ဟုတ်ပေ၏' ဟု
ခွင့်ပြု၏။ သုမနပန်းသည်လည်း အားပေးသော ဆွမ်းအံ့တက်
ငြိမ်ဆင်ရန် ပြု၍သွား၏။

ဤမျှပြီ ဘုရားရှင်၏ သဘောနှာတော်သည် ကေးသမ္ဘိ
ပြည်တွင် စတင်ပွင့်လင်းလာသတည်း။

ကျွန်မ ခုဇွဲကြွရာ

ဦးတစ်မင်းကြီးသည် ဖိုရာသုံးပါးအနက် သားခင်တော်ကို
မမြဲစားဆုံးဖြတ်၏။ သားခင်တော်အတွက် အစနေ့လျှင်ပန်းဖို့
ရှင်အသံဖြောပေး၍ ခါးကုန်းတော် ကျွန်မ ခုဇွဲကြွရာသား
တစ်ခန်းပေး၍ ပန်းဆက် စသည်။

ကျွန်မ ခုဇွဲကြွရာသည် သုမနပန်းသည်ထံမှ ပေးရ
သည်။ သို့သော် တစ်နေ့လျှင်ပန်းပေးအခါ ပြုစုထားစေလိုပြီး
နေ့စဉ် စေးအခါ ပြု ခိုးယူထားသည်။

၇၆

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ထိုနေ့သည် သုမနပန်းသည်အိမ်၌ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်း
ကျွေးရန် ပင့်ထား၍ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေကြ၏။

ထိုနေ့ ပန်းယုရန်လားသော ခုဇွတ်ကုမ္ပဏီအား သုမနပန်း
သည်...။

‘ဝါသည် ဖြတ်စွာဘုရားကိုပင့်ထား၏။ ယနေ့ ဝန်းတို့ကို
ဖြတ်စွာဘုရားအား လှူဦးမည်။ ခေတ္တနေပါဦး။ ဆွမ်းကျွေး
ရာမှ ကျွမ်းတည်းနားပြီးမှ ပန်းကိုယူပါတော့’ဟု ပြော၏။

ဤသို့ဖြစ်၍ ခုဇွတ်ကုမ္ပဏီသည် ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ကို ယူပြီး
ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နားကြားစဉ်ပင် ရှေးရှေးက
ချမ်းစွာစာ ဆုပန်ခဲ့သည့်အတိုင်း တရားတော်တိုင် ကြည်ညို
သဒ္ဓါပေါက်ပြီ။ တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌
စည်စေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ခါတိုင်း သေးအသပြာဖိုးသား ဝယ်၍
သေးအသပြာကို မိမိအတွက် ယူခဲ့ရာမှ ထိုးနဲ့တွင် ပန်းရှစ်
အသပြာဖိုးစလုံး ဝယ်ယူသွားလေ၏။

သာမာဝတ္တိမိဖုရားတို့ တရားတော်ကို

နာ ကြားကြခြင်း

‘အလို...ဒီနေ့ ပန်းတွေ တယ်များပါအား။ မင်းကြိုက်
ပန်းဖိုး နှစ်ဆတိုးပြီး ပေးပြီတင်တယ်’

‘မဟုတ်ရပါ သခင်အပေးနေကျ ရှစ်အသပြာပါပဲ။ ယခင်
အခါများက လေးအသပြာဖိုးသာ ဝယ်ယူဆက်သပြီး သေး
အသပြာကို ကျန်တော်မျိုးစေ ယူခဲ့ပါသည်’

‘ယနေ့အား ဘာကြောင့် မယူပါလဲ’

‘ယနေ့ ပန်းဝယ်သွားရာမှ သုမန ပန်းသည် အိမ်တွင်

ဓမ္မပဒလင်္ကာရွေးဝင် (၇)

၇၇

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်အားဆွမ်းကျွေးခိုက်နှင့်ကြုံကြိုက်ပြီး
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နားကြားရသဖြင့်
ဇာတိတို့ကို ရဟောသောကြောင့် ဓမ္မပါ’

အာဇာနည်သည် ခုဇ္ဇာတ္တရာအား ရွေးယခင်ကဦးစွာခံစားမှု
ကို တစ်စုံတစ်ရာအပြစ်မတင်ဘဲ ပါရမီစာတိခံနှိုးဆော်ဖို့အဖြစ်
'ဂေါတမဘုရား' ဟူသော အသံကို ကြားရတည်းက နှင်း
တောအေးပန်းကဲ့သို့နှလုံးသားတွင်အမြဲကြည် လင်ဘဝင်ချမ်း
မြေ့သည်မျှမကတရားတော်ကိုနားကြားလိုစိတ်ပြင်းပြသည်ရှိ

'မိခင် ရုက္ခတ္တဗုဒ္ဓ၊ မိခင်ကြီးများခွဲရသော တရားအမြွက်
 အရသာကို တမီးတို့အား တိုက်ကျွေးပါစော့'ဟု ဆို၏။
 ရုက္ခတ္တဗုဒ္ဓသည် 'စောင်းပါပြီ၊ ရေမိုးမျိုး။ အဝတ်အစား
 လဲပြီး ဟောပါအံ့'ဆို၏။ သာသနဝတ် ညှိုးစောင်းမတို့အား
 ရုက္ခတ္တဗုဒ္ဓကို ရေမိုးမျိုး၊ အမွှေးနံ့သာ ထုံစေပြီး။ အဝတ်သစ်
 များကို ထုတ်ပေးရေ၍ တစ်ယည်ကို လက်ကနီတော့ထိုးအာ
 မြစ်သောနေရာ၌နေစေပြီး လူများတက်ကိုနားကြားကြကုန်၏။
 မိခင်အရာ၌ ထားရှိခြင်း

ရုက္ခတ္တဗုဒ္ဓသည်(ပဋိပတ္တိဗ္ဗိဒါ ဉာဏ်ကိုရသည့် သေက္ခအရိယာ၊
 သောတာပန်အရိယာဖြစ်ရကား) သေက္ခပဋိပတ္တိ ဗ္ဗိဒါ ဉာဏ်၌
 အာညီ၍ အာမာရတီနှင့်မောင်းမောင်းရာတို့တို့ကို တရားဟော
 စေ၏။ တရားစေသနာ သုံးသောအခါ သောမတီနှင့်
 မောင်းမောင်းရာတို့သည် သောမာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြလေ
 ကုန်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရုက္ခတ္တဗုဒ္ဓအား...

'မိခင်၊ ယနေ့မှစ၍ ဝေယျာဝစ္စအလုပ်ကို လုပ်ပါနှင့်
 စော့၊ မိခင်အရာ၌တည်၍ မြတ်ဘုရား၏ အရာစေသနာ
 များကို နားကြားပြီး နတ်သား၍ အစ်ဆင့်ပြန်သည်ဟောကြား
 ပါ'ဟု ပြောဆိုကြရ၏။

ရုက္ခတ္တဗုဒ္ဓသည် ထိုအတိုင်းပင်ပြုလေသော် နောက်ဆုံး၌
 ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်စေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်
 'ရဟန်းတို့...ဝါဘုရား၏ အကြားအမြင်များ၍ ဓမ္မအထိက
 ဖြစ်ကုန်သော အပည့် ဥပါသ်အာမတို့တွင် ရုက္ခတ္တဗုဒ္ဓသည်
 အမြတ်ဆုံးသည်၊'ဟု အေဒဂ် ထားတော်မူစေ၏။

ဓမ္မပဒဏကိစ္ဆေဝင်(၇)

အာမေဝတီတို့သည် ဘုရားရှင်ကို အလှူ ပူဇော်လိုကြ၏။
မတော်တရားသောအဆိုး တို့ကိုခန့်ခံရဘို့တွင် ပူဇော်နိုင်စေရန်
အောင် ပြတင်းပေါက်၍ ပန်းနံ့သာစည်တို့ကို ကိုင်ဆောင်
ကားကြကား မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံသရာတော်များ ထူးခြားကြီး
တို့အိမ်သို့ ကြွတော်မူသော် ထိုပြတင်းပေါက်တို့မှ ပူဇော်ကြ
ကုန်၏။ ထက်အုပ်ချီမြီးရှိခိုးကြကုန်၏။ ပူဇော်သည်။ ပူဇော်ကြ
ကုန်၏။ ပြန်ကြတော်မူရာ၌ယည်း ဤနည်းပင် ပူဇော်ကြ၏။

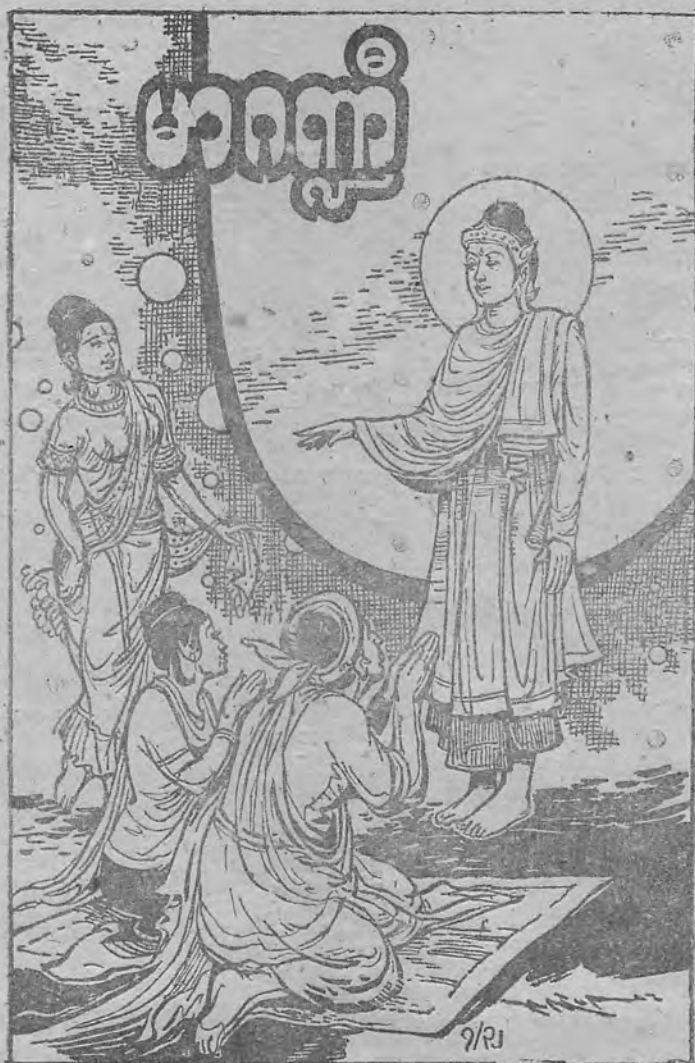
ဧဇ္ဈိတ္တဗုဒ္ဓက ဂဟန္တေအရှင်မြတ်များအား ဤသည်ကား
အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ဤသည်ကား အရှင်ဒေဝဂုဏ္ဍိယ၊ ဤသည်
ကား အရှင်အာနန္ဒာ စသည်ဖြင့် ညွှန်ပြောပြဆို၏။

အေးတောပန်အရိယာများဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ဝါးစု
စလုံးပင် အဓမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကို မာမိဒါလျာ အားတုတ်
ကြကုန်၏။

ဆဲရေးကဲ့ရဲ့ခြင်းကို မတုန်လှုပ်နှင့်

မြတ်စွာဘုရားသခင် အေးအမှီ၌ ဦး ကြွားကုန်သိတင်
သုံးသည်ကိုကြားလျှင် မောဂဏ္ဍိသည် မိမိအား ရွေးချားနှင့်ပင်
စေတီလိုဟု ချိုးချိုးပဲ ပြောဆိုသော ဘုရားရှင်အား အနှောင့်
အယှက်ပေးရန် ကြံစည်တော၏။

တထွေးဖြစ်သော မောဂဏ္ဍိပုဏ္ဏား အားဝေါ်၍ ဝေဇ္ဇာကြီး
များပေးပြီး ခိုင်းစေ၏။ တထွေးမောဂဏ္ဍိသည် အေးအမှီမြို့
တွင်းရှိ လူမှိုက်လူရမ်းအားများကိုစုရုံး၍ ဝေဇ္ဇာကြီးပေးအရက်
တိုက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားမြို့တွင်းသို့ ကြွလာရပ်သို့ အကောက်

ဆေးကံ နုရုံး လိုက်စားကြပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွားကြ၏။ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချစေအေး အော်ဟစ်ပြေးကြစားကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားအင်အာဏာ မတုန်လှုပ် ကြမြပင်ကြ၏။ ခေံ
ရင်နိုင်စေ။ အရှင်ဆေးနန္ဒာ အ...

‘အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ဤအရပ်လူများသည် ခိုင်းဆိုင်၊ ယုတိဓာ
ပါသည်။ ဤအရပ်ကို ရှောင်ခွာ၍ အခြားအရပ်သို့ သွားကြ
ပါကုန်အံ့’

‘အေးနန္ဒာ၊ အခြားအရပ်မှ ဤသို့ ဆဲရေးနှင့် ထုတ်စေဟိ
အဘယ်အရပ်သို့ ထူးမည်နည်း’

‘ထိုအရပ်မှ အခြားအရပ်သို့ သွားကြပါစည်’

‘အေးနန္ဒာ၊ ဤသို့ ပြောအပ်ပေ။ အဓိကရုဏ်းကို ဖြစ်ရာ
အရပ်၌ ဆေးငြိမ်းစေပြီးမှ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားအံ့၏။
အေးနန္ဒာ၊ ဝါဘုရားသည် စစ်မြေပြင်သို့ သက်ဆင်းဆေး
ဆင်ပြောင်ကြီးနှင့် ထူစပ်၏။ စစ်မြေပြင်သို့ သက်ဆင်းဆေး
ဆင်ပြောင်ကြီးအား အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ အာကုန်ဆေး
ခြားတို့ကို ထည်း ခံရန် တာဝန်ရှိ၏။ ထို့အတူ ဒုဿိအဗ္ဗဂ္ဂိုလ်
များကို ပြေးဆိုအပ်သော စစ်ရေးတို့ကို ထည်းခံခြင်းမည်သည်
ဝါဘုရား၏ တာဝန်ပေတည်း’ ဟု မိန့်တော်မူကာ ‘အဟံ
နုစဝေါဆေဂါပေ’ စသော နှစ်ဂဓဂီတော ဂါထာအောက်ကို
ဟောတော်မူလေ၏။

၆(အဋ္ဌမေတ္တိ)

ဤကဏ္ဍတော်ကို ဟောတော်မူ၍...
 'အားနိန္ဒာ.... မစိုးရိမ်လင့်၊ ထိုသူတို့သည် ခုနစ်ရက်မျှသာ
 ဆဲရေးနိုင်ကြသည်၊ ခုနစ်ရက်မြောက်လျှင် အလိုလိုရပ်သွားကြ
 လိမ့်မည်' ဟု မိန့်တော်မူ၏၊

ခုနစ်ရက်ကြာလျှင် လိုက်လံဆဲရေးသူတို့သည် အစိုလိုပင်
 ရပ်စဲသွားကြ၏၊

ဒေဝဏ္ဏီ၏ အကြံအစည်ကား မအောင်မြင်ရှာပေ၊

ဓမ္မပဒလင်္ကာရွေးစင်(၇)

၈၄

ဥတေနမင်းကို ကုန်းချောခြင်း

သမာဓဝတီနှင့် အခြေအရံ ဝါးထုတို့သည် မြစ်စုဘုရား
အား ကြည်ညိုကြည်ညိုသိ၏။ မိမိ၏ပြုစုသောကြံ့ခိုလှမ်း၍
ကြည့်စဉ်အခါ သမာဓဝတီတို့၏ ပြာအာဒ် အိပ်ခန်းတွင်
အပေါက်များကို မြင်ရသည်။

ဤ အိပ်ခန်းပေါက်များမှ မြစ်စုဘုရားကို ဖူးမြော်ကြ
သည်။ ပူဇော်ကြသည်ကိုသိလျှင် ယမ်းပုံမီးကျ ခေါ်စာစုစား
စော့သည်။

ဥတေနမင်းအား 'သမာဓဝတီတို့သည် ယေးကျီး၊ အပ်
ပါးနှင့် အချိန်းအချက်ထား၊ ဖောက်ပြန်လို၍ အိပ်ခန်းများကို
ဖောက်ထားကြပါသည်' ဟု လျှောက်၏။ ဥတေနမင်းက ဧယု
ကြည်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဒုတိယ ကြိမ် ထပ်မံ ပြောပြ၏။
ဧယုကြည်၍ မတုန်လှုပ် နေပြန်၏။ တတိယအကြိမ် ပြောပြန်
သော် မင်းကြီးသည် သမာဓဝတီ၏ ပြုစုသောအံ့ ဘူး၏၊
အိပ်ခန်းတို့၌ အပေါက်တို့ကိုမြင်လျှင် 'ဘာကြောင့် ဖောက်
စနည်း' ဟု မေး၏။ သမာဓဝတီက ရိုးစားစွာပင် ဖြေ၏။

ဥတေနမင်းသည် ရိုးစားစွာ ဖြေကြားခြင်းကိုယုံကြည်၏။
ထို မောင်းစောား အမျက် မထွက်သဖြင့် အပ်စုံအပ်ရာမျှ
ဖြစ်စင်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ အပေါက်များကိုသာ ပိတ်စေပြီး
အထက်မြင့်ရာ၌ အဆာပေါက်တို့ကို ပြုကုန်၏။

ဒေဂဏ္ဍီ၏ အကြံအစား မအောင်မြင်ရှားပေ။

သမာဓဝတီကို ဆက်လက် ကုန်းချောခြင်း။

ဒေဂဏ္ဍီသည် ဟထွေးစောင့် ဓဉ္စမဒေဂဏ္ဍီအား ကြိတ်ဆ
ချစ်ကောင်း၊ ကြိတ်ရှင်ရှစ်ကောင်းယူ၍ အာစေ၏။ မဒဂဏ္ဍီသည်

ကြက်အရှင် ရှစ်ဆောင်ကို ဥတေနခင်းအား ပူဇော်ဟုတိပုဏ္ဏား
ကြီးက ဆက်ဆောင်ပို့ဆက်မိသည်။ အပ်ပါ၏ဟုလျှောက်၏။
မင်းကြီးသည် ငါတို့ဆုတုကံကောင်းသေးဟင်းလျှာ ဖြစ်ပေ
၏။ ဘယ်သူချက်မည်နည်းဟုမိန့်ခေါ်၏။ မာရဏ္ဍိက 'အရှင်မင်း
ကြီးအမေဝတီကြီးမှ သောနန်းတိုင်းသွင်းသွင်းတို့ထံပို့ခံလျှင်
ဆင်စည်' ဟုတိုက်တုန်း၏။ ဥတေနခင်းသည် ကြက်ရှင်ရှစ်ဆောင်
ကိုပို့စေ၏။ သာမဏဝတီတို့က 'ငါတို့ဆည် ဆုအပ်ပါးအသက်
ကို ဆောက်ကြပါ' ဟု ကြက်အရှင်များကို ပြန်ပို့စေ၏။

မာရဏ္ဍိက 'အဆင်မင်းမြတ် သိပြီဟုတိပါလား။ သရ
ထိုမိန့်မတို့ သူ့အဆက်သစ်မှ ပြုမပြုကို သိရပါစေမည်
အရှင်မင်းကြီး။ ရဟန်းဂေါတမအား ချက်၍ ပို့စေ ဟု
ဆိုဆော်မူပါ' ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးသည် ထိုသို့ဆို၍ ပို့စေပြန်၏။ အလုပ်အကျွေး
ပေးသည်။ ကြက်ရှင်တို့ကို ယူ၍သွားကာ ကြက်ရှင်တို့အား
ပူဇော်ဟုတိပုဏ္ဏားအားပေး၍ ကြက်သေ့တို့၏ သာမဏဝတီ၏
နန်းတိုင်းသွင်းသွင်းတို့ထံ ယူသွားပြီးလျှင် 'ဤကြက်သေ့ကို ချက်
ပြု၍ မြတ်စုတုဏှားထံ ပို့ပါကုန်တဲ့' ဟု ဆိုလေ၏။ သာမဏ
ဝတီ၏ နန်းတိုင်းသွင်းသွင်းတို့သည် ဤအခန်းမျိုးမည်သည် ကျွန်ုပ်တို့
အာဝဏ်ပါ' ဟု ကြိုဆို၍ ယူကြ၏။

မင်းကြီးထံရောက်၍ မေးစေဆော်၏။ 'ရဟန်းဂေါတမကို
ချက်၍ပို့စေဟု ဆိုသည်နှင့်ပင် ခရီးဦးကြိုဆို၍ ယူသွားကြပါ
သည်' ဟု လျှောက်၏။

မာရဏ္ဍိက 'မင်းကြီး။ ကိုယ်အတွက်သိပြီ မဟုတ်ပါလော့။
အရှင်မင်းမြတ်အတွက် ပြောလုပ်ကုန်၊ အပြင်အပ် ယောကျ်ား

ဓမ္မပဒသင်္ဂရဟ်(၇)

၀၅

အစ်ပါးကို လိုဏာမူရှိပါသည်ဟု ပြောသည်ကို အရှင်မင်းကြီး
ယေတံကား' ဟု ဆိုလေရာ မင်းကြီးသည် ယုံကြည်မူ၍
ဆိုက်ဆိတ်စာ နေစေ၏။

မာဂဏ္ဍိသည် ဘယ်သို့ပြုပါအံ့ဟု အကြံထုတ်ပြန်၏။

မာဂဏ္ဍိ၏ အကောက်ကြံချက်

မာဂဏ္ဍိသည် ခဏျေချမ်း ဖြစ်ချေ၏။

ဥတေနမင်းသည် မိဖုရား သုံးယောက်ရှိ၍ တစ်ယောက်
အစ်ယောက်သော မိဖုရား၏ အဆောင်၌ ခုနစ်ရက်စီ လှည့်
သည် စံပြန်၏။

မင်းကြီးသည် နက်ဖြန်သန့်ဘက် သာမဓမ္မဝတီအဆောင်သို့
သွားမည်ကိုသိ၏။ မာဂဏ္ဍိသည် မိမိ၏ ဘထွေးအား မြေ
ဟောက်ဝယ်တစ်စောင်ကို အဆိပ်ကင်းစောင်ပြု၍ ပါဏာ
စေ၏။ ဘထွေးပုဏ္ဏားသည် ဆိုတိုင်းပို့လိုက်၏။

ဥတေနမင်းသည် မိမိသွားရာသို့ ဟတ္ထသန္တရောင်းကို ယူ
သွားစေ၍မူ၏။ မာဂဏ္ဍိသည် စောင်းဆို၏အပေါက်မှ မြေကို
ထွင်း၍ အပေါက်ကို ပန်းကုံးဖြင့် ပိတ်၏။ မြေသည် နှစ်ရက်
သုံးရက် စောင်းအတွင်း၌ နေချ၏။

ဥတေနမင်း ခုနစ်ရက်စေ၍ ဓာမဓမ္မဝတီအဆောင်သို့ ကူး
ညော်ဟုဆိုသော် မာဂဏ္ဍိက 'အကျွန်ုပ် အိပ်မက်မျှ-မကောင်း
၍ သာမဓမ္မဝတီအဆောင်သို့ မသွားပါနှင့်' ဟု ဟား၏။ မရ။
သုံးကြိမ်တိုင် တား၍မရလျှင် 'အကျွန်ုပ်ပါ လိုက်မည်' ဟု
လိုက်ရန် တားမြစ်သော်လည်း 'အကြောင်းကို မသိနိုင်' ဟု
အေးမရဘဲ မင်းကြီးနှင့်အတူလိုက်၏။ မင်းကြီးသည် သာမဓ
မ္မဝတီအဆောင်သို့ ရှေ့မှ ကြွ၏။

၈၆

ဦးလှောင်-ဆန်းညွန့်ဦး

မင်းကြီးကို သာမောတိက ဆီးကြို၍ ဘလွန်ပေါ်သို့ ပို့ဆောင်၏။

စေခံကို ဘလွန်ခေါင်းရင်း၌ထားကာ လျောင်းစက်၏။ မာဂဏ္ဍိသည် စေခံပေါက်ပတွင် ပိတ်ဆို့ ထားတည့် ပန်းကုံးကို ပယ်၏။

မြွေဟောက်ယေဆည်အပေါက်ဝယ်မှထွက်၍ တ၍၊ ခြင်္သေ့ ပါးဖျဉ်းထောင်ကာ (ပုံ-၃၉) မင်းကြီး၏ ဘလွန်သို့ ကူးသေ၏။ မာဂဏ္ဍိသည် ဝယ်သံပါစေခံ ဆောင်ဆပ်ပြီး မင်းကြီးကို

ဓမ္မဝဒ္ဓဇာန်ရွေးစင်(၇)

၈၇

အဆင်းဆွဲယမ်း၊ မင်းကြီးသည် မြဲတောက်ကိုမြင်လျှင်၊ ထိက်
အနံ့ တုန်လှုပ်သွား၏။ မာဂဏ္ဍိသည် ဆာမဝတီနှင့် မောင်း၊
တို့အား အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲပြောဆို ငိုမိုကြိမ်းခောင်း၏။
ဤအပ်ကြိမ်သည် မာဂဏ္ဍိ၏အကြံ အောင်သွား၏။

မေတ္တာဝတ်၏ တန်ခိုးတော်

မင်းကြီးမှူး ဤအပ်ကြိမ် ခေါ်သမီး ဟုန်းဟုန်းတေး၏
အော့သည်။ ချက်ချင်းပင် ဆာမဝတီနှင့် မောင်း၊ ခေါ်ရာတို့
အား ကြိုးတုပ် ဖမ်းဆီးစေ၏။

နန်းရင်ပြင်၌ ထူထိကာ ငါ့ကိုယ်တိုင် အေးနှင့်ခွင်းမည်ဟု
အမိန့်ချမှတ်လိုက်၏။

ဆာမဝတီက အဖော်မိန်းမတို့အား....

မင်းကြီးသည် ဝါတို့အား ဆက်တော့မည်ဖြစ်၏။ ဝါတို့
မှူး အပ်ပါးသော ကိုးကွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။ မာဂဏ္ဍိအပေါ်
တွင်သည်၊ ကောင်း၊ မင်းကြီးအပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ စိုးစဉ်း
မျှ အမျက်ထွက်ကြကုန်အံ့။ မိမိကံ၏စိမ့်ရာ အပ်ကြရ
မည်။ မင်းကြီးအပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ မာဂဏ္ဍိအပေါ်၌
လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်၌ ဆည်းကောင်း၊ ဆည်းအမျှပင်
မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများကြသော၊ အပ်စုံအပ်ဦးအားမျှ
ခေါ်ဆက် ဖြစ်ပါစေလင့်'ဟု တရားချပေ၏။

မင်းကြီးသည် နန်းရင်ပြင်၌ ဆာမဝတီတို့ရှေ့ ဆုံးမှ နေ
စေပြီး အဖော်ခေါ်ရာတို့ကို အစဉ်လိုက်စာနိုးစေပြီး ဗိုလ်ခေါ်
တပ်ထောင်အားရှိသော အေးကို ဆွဲကိုင်၍ လေးညို့ကို အနံ့
လျက် အဆိပ်လူးအေးမြားကို တပ်၏။

၈၀

ဦးလှဝင်း-ဆန်းညွန့်ဦး

မြားတစ်ချောင်းတည်းနုမိမိ၊ ခါးမှာလှံ၊ အောက်ခိုင်း၊
အမောဝတ်တို့သည် မင်းကြီးအား စူးစိုက်၍ စေတ္တာဝါ၏
ကို ဖြန့်ဝေ၏။

မင်းကြီးသည် မြားကိုပစ်လွှတ်၏။ မြားသည် အမောဝတ်တို့၏
စေတ္တာအနုတော်ကြောင့် ပြန်သည်ရှိသော်လည်း သို့သော်လည်း
(၇-၄၈) မင်းကြီး၏ အသည်းနုလှံ၊ သိုဝင်အံ့ကဲ့သို့ ဖြန့်ဝေ၏။
မင်းကြီးသည် ဝါပစ်စောမြားသည် ကျောက်စောင်ကိုခင်

ဓမ္မမဒလက်ရွေးစင်(၇)

၁၇

ထုတ်ချင်းပေးကံ၍ သူမ၏ (သားမေးတော်နှင့်ဝါကြွေး) ဟင်းလင်းပြင်၌ အစားအစီး မရှိပါဘဲလျက် ဤမြို့သည် ဝါကြွေးသည်နှလုံး၌ ရွေးရှုခဲ့သည်။ အသက်တင်းမဲ့သော ဤ မြို့သည်ပင် သားမေးတော်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိအေး၏။ ဝါ ကြွေး လူဖြစ်လျက် မသိအေးအေးအေးအေးဟု စဉ်းစား၍ နေရာ စာ ရအေးတော့၏။

ဥပတနမင်း သာသနာတော်၌ တည်တော်မူခြင်း

ဥပတနမင်းကြီးသည် လေးစွာပိုင်ဆိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီ လျက် သားမေးတော်၏ခြေရင်းကွင်း အောက်ခြေရင်း၌ ထိုင်ကာ....

‘သားမေးတော်ရှင်မိဖုရား၊ မိုက်မဲမိ အညွန့်မိုက်မဲမိပါ၏။ ဆင်မိဖုရား၊ ရေငံရွေးကပ်ပါစေဘု၊ ငါ့ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ပါ၏’ ဟုဆို၏။

သားမေးတော်က ‘အကျွန်ုပ်ကိုးကွယ်မဆည်းကပ်ပါနှင့်။ အကျွန်ုပ်၏ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်တော် မူပါ။ ဆိုမြတ်စွာဘုရားသည် အစွမ်းလေးပါးကိုသိတော်မူပါ ၏။ အတုမရှိ မြင့်မြတ်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကိုသာ ကိုး ကွယ် ဆည်းကပ်တော်မူပါ။ ဆင်မိုက်ကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏ ဟု ဆိုအေး၏။ ခင်းကြီးသည် ထပ်မံ အေးဝင်းပြန်၏။ သားမေးတော်က ရွေးနည်းဖြင့် ပယ်လှန်ဖြေ ခ်အောင် ‘ဤသို့ဖြစ်လျှင် အစုကိုအည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ ၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုအည်း ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါ၏။ ဆု ရှိ အည်း ပေးပါ၏’ ဟု ဆိုအောင်....

‘အရှင်မင်းကြီး ရှိပါစေဘော့ ဆုကိုယူပါ၏’ ဟုဆိုလေ၏။

၉၈

ဦးလှောင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ဥပေဓနဝင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို သွားရောက် ပင့်
ဆောင်ကာ ဘုရားထူးရှိသော သံဃာတို့အား ခုနစ်ရက်
စာလုံး အလှူကြီးကိုပေး၏။ အာမေဝတီအားလည်း ဆုကို
လှူအပ်ဟု ဆို၏။

‘အရှင်ခင်းကြီး။ ရွှေငွေ စသောဆုကို အလိုရှိပါ’ မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာဝါးရာနှစ် ဤနှစ်တော်၌ ပြေစီ
ကြွေးခေါ်မှုရှိ အလှူတော်ကို နှစ်ကြိမ်ရောက်အောင် ပြုပေး
ပါ’ ဟုအမေးဆို၏။ ဥပေဓနဝင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို
ရှိခိုး၍ ပင့်လျှောက်လေသော် မြတ်စွာဘုရားက ‘အေးတော်
ခင်းကြီး၊ မြတ်စွာဘုရားသို့မည်သည့် အပ်နှံရာတည်း၌ မပြုစီ
ကြရန် မဆင့်ချေ၊ လူအပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကြံစား
ရန် မျှော်စင်ကြကုန်၏’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းကြီးက ထိုစဉ်ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို ခေါ်
လွှတ်ခေါ်မူဝါဟု လျှောက်ထားလေလျှင် မြတ်စွာဘုရား
သည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို လေ့တော်မူ၏။

သင်္ကန်းများကို အဘယ်သို့ အသုံးပြုသနည်း

အရှင်အာနန္ဒာသည် သံဃမေဝတီတို့ ပြာသာဒ်သို့ ရဟန်း
ဝါးရာနှင့် ပြေစီကြွ၏။

အာမေဝတီနှင့် အဝေဝါးရာတို့အား အရှင်အာနန္ဒာနှင့်
ရဟန်းတော်တို့အား ဆွမ်း လုပ်ကျွေးကြကုန်၏။ အပ်နှံ၌
အလှူတော်ကို ကြည်ညိုလှသဖြင့် မိမိတို့စိတ်ဆင်သည့် အပေါ်
ရုံ ဝါးရာတို့ကို လှူဒါန်းကြကုန်၏။ အပေါ်ရုံ အပ်သည်လျှင်
အသပြေဝါးရာ အဖိုးထိုက်၏။

ဓမ္မပဒလက်ရွေးစင်(၇)

၆၁

နန်းတင်းတို့ အပေါ်ရုံအတိများ တော်ဆင်ကြသည်ကို မမြင်၍ ဝင်းကြီးကမေး၏။ အရှင်အာနန္ဒာကို ဝင်းလှစလုံး လှူဒါန်းလိုက်ကြောင်း ပြောကြား၏။

ဥပဇာတိဝင်းသည် အဓိပ္ပာယ် မရှင်းမလင်းဖြစ်၏။ အရှင် အာနန္ဒာကြွလာလျှင် ဥပဇာတိဝင်းက မေးလျှောက်၏။ အရှင် အာနန္ဒာက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေကြားလျှင် ဝင်းကြီးက အံ့တတ်သြဖြင့်—

‘အရှင်ဘုရားတို့သည် ဤမျှ များပြားသော အဝတ်တို့ကို အဆယ်သို့ ပြုပါသလဲ ဘုရား’

‘ဝါတို့အတွက် လုံလောက်ရုံမျှသာ ယူ၍ ကျန်အမျှကို ဆက်နီးဟောင်းနွမ်းသော ရဟန်းတို့အား ပေး၏’

‘ခံယူရရှိသော ရဟန်းသည် မိမိ၏ ဟောင်းနွမ်းသော ဆက်နီးကို အဘယ်သို့ အသုံးပြုပါသနည်း ဘုရား’

‘ဟောင်းနွမ်းသော ဆက်နီးတို့ကို ဆက်နီး ဆွေးမြည့်စနု ဆည့် ရဟန်းတို့အား လှူဒါန်းကြပါ၏။’

‘ဆွေးမြည့်သောဆက်နီးကို မည်သို့ ပြုပါသနည်း’

‘အိပ်ရာခင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်ပါ၏’

‘အိပ်ရာခင်းအဟောင်းတို့ကို မည်သို့ ပြုလုပ်ပါသနည်း’

‘ဟောင်းလွန်းသော အိပ်ရာခင်းတို့ကို မြေအောင်းအဖြစ် အသုံးပြုကြ၏’

‘မြေအောင်း အဟောင်းတို့ကို မည်သို့ပြုပါသနည်း’

‘ခြေထုတ်အဖြစ် အသုံးပြုကြ၏’

‘ခြေထုတ်အစဉ်ဟောင်းလျှင် မည်သို့ပြုပါသနည်း’

‘နပ်နပ်စင်း၍ မြေနုနပ်ကာ နံရံတို့ကို လိမ်းကျကြ၏’

ဦးလှဝင်းဆန်းညွန့်ဦး

ဥပစာနမင်းသည် များစွာ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်လှစေဖြင့်
ဆခြီးအေး အဝဏ္ဏါးရာတို့ကိုယူပြီး အရှင်အာနန္ဒမထေရ်
၏ ခြေရင်း၌ ပုံထားစား ထပ်မံလှူဒါန်းပြန်၏။

သာမဓတီနှင့် ခောင်းပင်းရာ ပါးလောင်တိုက်
အသွင်းခံရခြင်း

မူလဇာတိသည် မိမိအကြံဆုံးရှုံးရပြီဖြစ်၍ အဆုံးတိုင်သော
အကြံကို ကြံသည်ပြန်၏။

မင်းကြီး မေးကောင်းထွက်ခိုက်တိုင် ဘေးထွေးသောထံသို့
စားစားဝတ်ဝတ်ပြုသောသို့သွား၍ အသည်တိုက်နှင့်ဆီတိုက်တို့ကို
ဖွင့်လှစ် အသည်တိုက်ကို ဆီအိုးတို့၌စိမ်၍ တိုင်တို့ကိုရစ်ပတ်ပြီး
ဆော် အာမာဓတီနှင့် နန်းတွင်းသူတို့အား တစ်စုတည်းနေ
စေ၍ အနီးတံခါးကိုပိတ်ပြီး ပြာသာဒ်ကိုမီးရှို့ရန်မူကြား
၏။ ဘေးထွေးပုဏ္ဏားသည် မူလဇာတိမှတိုင်း လုပ်အော် သာမဓ
တီတို့ကလေး၏ ပုဏ္ဏား၏ မင်းကြီး၏ ခိုင်ခံ့ရန် တိုင်ကို
ဆီတော်ဖြင့် ပတ်ရိုင်း၏။ အရှင်မထွေတိုက်ခန်းတွင်းတွင် နေအော်
မူပါဟု တိုက်ခန်းတွင်းတွင် တံခါးပိတ်၍ မီးတိုက်လေ၏။

သာမဓတီနှင့် ခောင်းပင်းရာတို့သည် ပြာသာဒ်ကို မီး
အောင်၍ ထွက်ပေါက်ခဲ့၍သည်ကို မြင်အေးအခါ သာမဓ
တီက—

‘ရှင်ဇော၊ ဝါဆိုသည် အာမထင်သောသံသရာ၌ အကြိမ်
မျှားစွာ မီးလောင်၍ စေ့စပ်သော ဘဝပေါင်းစွာ ရေတွက်
နိုင်ကုန်ခဲ့၊ မမေ့မလျော့ကြကုန်သနီ’ဟု အတိပေး၍ပူဇော်
အေးစေရန်ကို အကွဏ္ဍာယဉ်အင် စီးဖြိုးကြကုန်၏။

(ပုံ-၄၈)။ အချို့ ခုတိယဖိုလ် တစ်ခါဝါမ်၊ အချို့ အတိတဖိုလ် အနာခါမ်သို့ ထောက်ကြွင်း၊ ပြာသားနည်း သမာဝတီနှင့်အလုပ်ငါးရာတို့ကိုပါ အဆုံးစွန့်မီးကျွမ်းခြင်းသို့ထောက်၏။

စပ်ကြီးသည် သမာဝတီနှင့်အကွဲ ပြာသားနည်းကို မီးဖောင်ကြောင်း၊ အဆင်းကြားရလျှင် အလျင်အမြန် ပြန်အလုပ်သည်း အလုပ်နိုင်အောင်ချေ။ မီးကျွမ်းပြီးချေပြီး

ဦးလှဝင်းဆန်းညွန့်ဦး

တရားဒေသနာတော်

ထိုအခါ များစွာဆောရဟန်းတို့သည်ဆွမ်းစားပြီး၊ဆွမ်းခံ
စားမှ ကြွလေးကြွ၍ ပြိတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ပြီး အံ့နု၌
ဦးရိုးထိုင်နေကြပြီး ပြိတ်စွာဘုရားအေးသာမဓဝတီနှင့်ခေင်းမ
ဝါးရာတို့၏ ဆေးရာ ဂတိကို ခေးလျှောက်ကြရာ၊ ပြိတ်စွာ
ဘုရားက....

‘ရဟန်းတို့... ဥပါသိကမေတ္တိတွင် ဆေးတံပန်လည်း
ရှိကုန်၏၊ ဆာဓာဝါမိလည်း ရှိကုန်၏၊ ဆနာဝါမိလည်း
ရှိကုန်၏၊ အေးထိုးသည့် အကျိုးမဲ့ ကွယ်လွန်သည် ခဟုတိ
ဟု မိန့်တော်မူပြီး...

‘မေးဟ ဖွဲ့နှောင်ခြင်းဖြင့် ဤဆေးကသည် တင့်အယ်
ဆေးသခင် ထင်ရ၏၊ ကိလေဆာဖွဲ့နှောင် အမှိုက်ကောင်းသည်
အခရာခင်ခြံရံထား၍ မြဲမြံအယောင်ဆင်ရ၏၊ ဉာဏ်ဖြင့် ရှုသူ
အေး စိုးရိမ်မှု မရှိဆေးကကား’ဟု ဥဒါန်းကျူးစကားကျူးရင်း
တော်မူ၏။

‘ရဟန်းတို့၊ ဆတ္တဝါတို့ မည်သည် ဝဋ်၌ ကျင်လည်ကုန်
လျက် အမြဲမပြတ် မေ့လျော့ ဖြစ်၍ အမြဲသခင်ကောင်းမှုကို
ပြုခဲ့သည်ဟုတိ၊မကောင်းမှုလည်းပြုခဲ့ကြသေး၏၊ထို့ကြောင့်
ဝဋ်၌ကျင်လည်ရာတွင် ဈာန်သေကိုမည်း ခံစား၏၊ဆင်းရဲထို
မည်း၊ ခံစား၏ဟု’ ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

(မုန့်၏။ သို့သရာ အဆက်ဆက် ကျင်လည်ခဲ့ကြရာတွင်
အမြဲမပြတ်မေ့လျော့ စကောင်းမှုကိုသေ ပြု
ခဲ့ကြလည်ဟုတိ၊ မကောင်းမှုကိုမည်း ပြုမိ
ကြသေး၏၊ထို့ကြောင့် သံသရာ အဝံ့လျှောက်

ဓမ္မပဒလင်္ကာရွေးစင်(၇)

ဖြစ်စေရာတွင် ချမ်းသာကို ခံစားရသလို၊
ဆင်းရဲကိုလည်း ခံစားရသေး၏။ ဤအား
ဒေသနာစောင့်၏ မှတ်ချက်)။

မဂဂဏ္ဍိတို့အား ဆုကြီးလှဘိကြီးများ
ပေးရန်ခေါ်ခြင်း

ဥပသေနဝင်းသည် အာဇာနည်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆင်
ခြင်ပြီး များစွာ နှလုံးသောမယာဖြစ်လျက် အက်ဆည်မှ
ဓာတုဏ္ဍိဖြစ်ပေါ်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ခြောက်လွန်ခဲ့သဖြင့် လျှင်
ဓရမည်ကိုသိ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်မင်းကြီးက အမတ်တို့အား အာဇာနည်
တို့သည် ဝါအသက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကြံစည်ကြ၏။ ဝါတွင်
အထိတ်အလန့်နှင့် နေရသည်။ ယခုမှ အိပ်ကောင်းခြင်း
အိပ်ရပေစော့မည်။ မီးရှို့တူများကိုပင် ကျွေးဇူးဆင်ရပေ
မည်ဟု ဆို၏။

ဓာတုဏ္ဍိသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် 'ဝမ်းပြေးကိမ်း
ဆားပင် ဤသည်မှာ ဘုရားကျန်း အကြံအစည်ဖြစ်ပါသည်။
တံထွေးတော်ကို အမိန့်ပေး၍ 'ခိုင်းခဲပါသည်'ဟု ပြော၏။

မင်းကြီးက အာဇာနည်အားဟန်နှင့် 'မာဇဏ္ဍိမိဖုရား
လွဲ၍ ဝါအာမာန်တွင် ချစ်ဆွခင်ဆွ ခရှိ၊ ဆုပေးမည်'ဟု
ဆို၏။ ဓာတုဏ္ဍိလည်း 'ဆွေမျိုးတွေအားကြကုန်'ဟုခေါ်၏။
မင်းကြီးလည်း အာတိုင်းသော ဆွေမျိုးတို့အား ဆုအားဘွဲ့
များစွာ ချီးမြှင့်၏။

ဆုကြီးလှဘိကြီးများ ချီးမြှင့်ကြသည်ကြားသော်ဆွနီး
မျိုးစပ်များပင် အာဇာနည်စာရင်းပေးကြကုန်၏။

နောက်ဆုံးတိုင် ဆုဈာန် အပ်ဆွေလုံး အပ်မျိုးလုံးကို
 ဝမ်းဆီးပြီး နန်းရင်ပြင်၌ မြေတုန်းကိုတူးစေပြီး၊ ချက်အထိ
 မြုပ်အေး အမှိုက်အေးကပ်ရုံတို့ကိုပုံပြီး မီးရှို့စေ၏။ အထူး
 အရေးတို့ကို မီးလောင်စေပြီးနောက် ဘုံထွန်းဘူးဖြင့် ကိုယ်ကို
 အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်စေကုန်၏။

အလှဘုရင် မာဝဏ္ဏီကိုအေး ဆူဖြိုးထူထေးသောတို့ကို ခေး
 ပါးပါးနှင့် နည်းနည်းစီ လှီးဖြတ်၍ ကြော်စေပြီး ထို့
 ကြော်ပြီးသော အသားစလုံးပင် မာဝဏ္ဏီအေး စားစေ၏။

သာမာဝဏီ၏ ဝဋ်ကြေး

မာရာအောင်၌ ရဟန်းတို့သည် 'ငါ့ရှင်တို့၊ ဤမျှ သန္တု
 နှင့်ပြည့်စုံသော အစားတော်မီဖုရားကြီးနှင့် မောင်းမောင်းထူထွေ
 ပြားသော မီးအောင်၍ သေဆုံးရခြင်းမှ မဆင့်တစား' ဟု
 စကားပြောစေရာ မြတ်စွာဘုရားကြီးလျှင် 'ရဟန်းတို့၊ သန္တု
 အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း' ဟု မေးတော်
 မူ၏။

ရဟန်းတို့အမြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားလေလျှင်
 မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဤမျှ မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့၊ ဤမာဝ ဤကိုယ်ဖြင့် အာမာဝတီ အမှု
 ရှိအေး မိန်းမတို့ သေရခြင်းသည် သေဇီလျှင်ပေ၊ သို့သော်
 ရှေးကပြုခဲ့သော ကံအားဖြင့်မူကား သင့်လျော်သော သေ
 ခြင်းကို ထိုမိန်းမတို့ ရခြင်းသာဖြစ်၏' ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်
 ရဟန်းတို့က 'ထိုမိန်းမတို့၏ ရှေ့ကံကို စောကြားတော်မူပါ'
 ဟု လျှောက်ထားကြလေသဖြင့် စောကြားတော် မူသည်

နိဗ္ဗာန် နောက်ဆုံးအောင်(၇)

၈၇

ရှေးလွန်အပြေးသောအခါ ပာမုကသိပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
 ခင်း၊ မင်းပြုစဉ် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရှစ်ပါးတို့သည် နန်းတော်
 ကျင်း၌ ဆွမ်းတိုင်းပေးကြ၏။ နန်းတွင်းသူ ဝါးစုဆာ ဆွမ်း
 လုပ်ကြွေးကြ၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရှစ်ပါးအနက် ခုနစ်ပါး
 စုဝ ဟုမဝန္တသို့ ပြန်လည်ကြွသွားကြ၏။ ဇစ်ဝါးမှ ဖြစ်
 စာမ်း၍ မြက်ချကြီးထစ်ခုအတွင်း၌ နိဗ္ဗာန်စေတီတော် ဝင်းစား
 ချီ ကျန်ခဲ့၏။

နောက်အစနေတွင် 'မင်းကြီးသည် မြစ်ဆိပ်သို့ ရေအဘင်
 အစားရန် အခြံအရံများနှင့် ထွက်တော်မူ၏။ နန်းတွင်းသူတို့
 သည် အစနေလုံး ရေကစား၍ မှုမ်းလှသဖြင့် မီးလှုံချိန်တိုင်ပင်
 ကြပြီ။ မြက်ချကြီးကိုတွေ့သဖြင့် နေရာကျနေပြီဟု မြက်ချကြီး
 မြက်ပုံကြီးအသွင်ထင်၍ မီးရှို့ပြီး မီးလျှံကြ၏။ မြက်တို့ပြွေကျ
 ၍ ကုန်ခါနီးမှ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်သဖြင့် 'ဝါတို့ ဒုက္ခ
 ဖောက်ကြပြီ။ အရှင်မင်းကြီး၏ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မီးလောင်ကျွမ်း
 စေပြီ။ မင်းကြီးသိလျှင် ဝါတို့စောစောစောမည်။ အရှင်ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓါ အလောင်းကို အက်စတုံးအောင် လုပ်ကြစို့။ ဟုတိုင်ပင်၍
 ဆိုရောင်းမင်းတို့သည် ထင်းတို့ကို ရွာဖွေသယ်ယူကြပြီး
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ကိုယ်အော်ပေါ်၌ ထင်းတို့ကိုစုပုံပြီး ထင်းပုံကြီး
 ဖြစ်အောင်သောအခါ မီးရှို့၍ ယခုမှ အက်စတုံး ပြီးကျသွား
 ပေပြီဟုဆိုကာ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ခုနစ်ရက်မြောက်တွင် သားပတ်စု
 ထ၍ ချမ်းသာရာ၌ ကြွတော်မူ၏။

ထိုမောင်းငေါးရာတို့သည် ပယာဇတော် စေတနာပေါ်၍ ထံ
 ခရိုက်တော်မူသည်။ နောက်အင်ချီတောင် စေတနာနှုတ်အရာ
 (အဋ္ဌမေတ္တိ)

ဖြစ်၍ တံထိုက်စေ၏။ ထိုခေင်းမင်းရာသည် ထိုအကုသိုလ်
ကံကို ပြုခဲ့မိစေ၍ နှစ် သိန်းပေါင်းများစွာ ငရဲသို့ကျခဲ့ရ၍
ထိုကံ၏ အကျိုးကြွင်းဖြင့် ဘဝပေါင်း တစ်ရာတိုင်တိုင် ဤ
နည်းဖြင့်သေလျှင် မီးထောင်ရာ၌ မီးထောင်ခံ ဆေးဆုံးခဲ့ပြန်
ရမည်။

အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလိုဏာ၊ အမာမဏိအတွင်း၌ လည်း
ပေါင်း တစ်ထောင်ဖြင့် တင်းထိုက် ဆောင်ယူပြီး မီးထိုက်
ဆောင်နည်း မီးငွေ့စာရုံရုံပင် ပြုနိုင်ပေဟူ၍ ဟောအော်မူ၏။

ရုဇ္ဈတ္တရာ၏ အတိတ်ဝဋ်ကြီး

ဤသို့ ဟောတော်မူပြီးသော်...ရတနိုးတို့က ရုဇ္ဈတ္တရာ၏
အကြောင်းကို အဘယ်ကံကြောင့် ခါးကုန်းရပါသနည်း။
အဘယ်ကံကြောင့် ဉာဏ်ဉာဏ် ကြီးရပါသနည်း။ အဘယ်ကံ
ကြောင့် လူတစ်ပါး၏ အစေခံကျန် ဖြစ်ရပါသနည်း ဟူ၍
မေးလျှောက်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏...

‘ရတနိုးတို့၊ ဗြဟ္မဒတ်ခင်းသည်ပင် ဗဒ္ဒကသိပြည်၌ ခင်းပြု
စဉ်မှ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးသည် အနည်းငယ် ခါးကုန်း
၏။ ထိုအခါ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့
အေး နန်းတွင်းသို့ တစ်ယောက်သည် ဝါတို့ အရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓသည် ဤသို့ဤပုံ ကြွေအော်မူ၏ဟု ပြန်ရယ်ပြောင်းလှောင်၍
ကုန်းကူအေး အမှုအရာဖြင့် သွား၍ပြန်၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံ
အကျိုးဆက်ကြောင့် ခါးကုန်းခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရှစ်ပါးတို့ကို နန်းတော်တွင် သီအင်း
သုံးစေ၍ သပိတ်တို့တွင် နို့သနပ်ဖြင့် အပြည့်ထည့်၍ပေးလျှင်
သပိတ်တို့ပူလွန်း၍ အရှင်မြတ်တို့သည်ဇာတ်ပြောင်း၍ပြောင်း၍

ဓမ္မပဒဏက်ရွေးစင်(၇)

၉၉

ခံယူခြင်း၊ ပြုစောမှုကြောင့်သည်ကိုမြင်လျှင် ခုဇုတ္တရာ အလောင်း၊ အမျိုးသမီးသည် မိမိ၏ ဆင်စွယ်ဇာန်ကောက် ရှစ်ကွင်းကို ချွံ့ဖ်၍ အရှင်မြတ်တို့ကို ဆက်ဆံပြီး 'လက်ကောက်တို့ကို အောက်ခံထား၍ ခံယူစောင့်ရှုပြုပါ ဘုရား'ဟု လျှောက်ထား၏။ ထို့နောက် အကျွန်ုပ်သည် ဤလက်ကောက်တို့ကို ဆလိုမရှိပါ။ အရှင်ဘုရားတို့အားသာ လှူပါ၏ဘုရား၊ အောင်ယူ၍ ကြွေစောမှုပြုပါဟု လျှောက်ထားလေ၏။ အရှင်မြတ်တို့သည် ယူဆောင်၍ နန္ဒမလိုက်သို့ ကြွေစောမှုပြုပါကုန်၏။

ယနေ့တိုင်အောင် ထိုသပိတ်ခြေ လက်ကောက်တို့သည် မပျက်စီးသေးပေ။ ဤသပိတ်ခြေကိုလှူသော စိန်အကျိုး ဆက်ခံကြောင့် ပိဋကတ်သုံးပုံအောင်နိုင်ခြင်း၊ ပညာကြီးခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

အရှင်ပုစ္ဆေကမိဒ္ဓါအား အလုပ်အကျွေးပြုသော ကံအကျိုး ဆက်ကြောင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ (ဤအား ခုဇုတ္တရာ၏ ဘုရားနှစ်ဆူကြား ဗုဒ္ဓန္တရအလွှဲပြုသော ကံပေတည်း။)

ကသပဘုရား ပွင့်စောမှုသော စာသ၌ ခုဇုတ္တရာသည် ဗာဏုဏသိဒ္ဓါးဌးသမီးဖြစ်၏။ မုနိလုံချိန်၌ ကြေးမုံ (၄၀) ဖြင့် မိမိ၏ကိုယ်ကို အလှပြင်နေခိုက် ရဟန္တာမဆစ်ပါ။ ကြလေးစဉ်ကြုံ၍ အလှပြင်နေတ္တံ့ကို လှမ်း၍ပေးပါဟုခိုင်း၏။ ရဟန္တာမသည် ဤသုဌေးသမီးကို ငါလှမ်း၍ ပေးခဲ့သော် ငါအပေါ်၌ ဒေါသပွား၍ ဝရဲကျစော့အံ့၊ ထူပေးလျှင် နေကေကလ၌ အစောင့်ကျန်မ ဖြစ်အတ္တံ့၊ ဝရဲကျသည်ထက် အစောင့် ကျန်မ ဖြစ်သည်က စောင့်သေးသည်ဟုကြုံ၍ အလှပြင်နေတ္တံ့ကိုလှူ၍

ပေးလေ၏။ ထို့အကျိုးဆက်ကြောင့် ခုံဇုတ္တံရာသည် ယခုအခါ အဝေခံ ကျန်အပ်၍ ဖြစ်ပေ၏ဟု ဟောတော်မူလေ၏။

ဓမ္မပဒဒေသနာတော်။

အစ်နေ့တွင် ရဟန်းတို့သည် သာမဏီတို့နှင့်အောင်မင်းတို့ တို့၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မဂဏ္ဍီ၏ ဆွေမျိုးနှင့် မဂဏ္ဍီ၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း စကားဝပ်၍ ပြောကြားရာ...

မြတ်စွာဘုရားက...

‘ရဟန်းတို့... မေ့မေ့လျော့လျော့ နေသော ဆူတို့သည် အသက်အစ်ရာရှည်တော်မူလည်း သေသည်မည်ကုန်၏။’

‘မေ့မေ့လျော့ နေသောဆူတို့သည် လေလွန်သော်လည်း အသက်ရှည်တော်မူ မည်ကုန်၏။’

‘ထို့ကြောင့် မဂဏ္ဍီသည် ရှင်တော်မူလည်း သေသည်မည်၏။ သာမဏီ အမျိုးရှိသော နန်းတိုင်းသူ ဝါးရာတို့သည် လေလွန်ကြသော်လည်း ရှင်သည်သာ မည်ကုန်၏။’

‘ရဟန်းတို့ မှန်၏။ မေ့မေ့လျော့သော ဆူတို့သည် မသေသော ဆူ မည်ကုန်၏’ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး ဒေသနာတော် ဟောကြားတော်မူသည်အား...

၁။ အပ္ပမာဒေါဘမတပဒံ၊ ပဝာဒေါ ပဇ္ဇန္တော ပဒံ၊

အပ္ပမတ္တိံ န မိယန္တိ၊ ယောပတ္တံ ယထာ မတော၊

၂။ ဝေဝိယောသောပညတ္တံ၊ အပ္ပမာဒမ္ပိ ပဏ္ဍိတော၊

အပ္ပမာဒေ ပမောဒန္တံ၊ အရိယာနံ ဝေါရေရဏာ၊

၃။ ဝေ-ဈာယိနေသော ဇာတိဏာ၊ နိစ္စံ ဒဠိပရိက္ခေမာ၊

ပုဏ္ဏိ မိဗ္ဗ နိဗ္ဗာနံ၊ ယောဂက္ခေမံ အနတ္တရံ၊

(၁) မေဓိမာလျာခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်၏အကြောင်းသည်။
မေဓိလျော့ခြင်းသည် သေခြင်း၏ အကြောင်းသည်။ မေဓိ
မလျော့သော ဗုဒ္ဓတို့သည် သေသည်မည်ကုန်၊ မေဓိလျော့သော
ဗုဒ္ဓတို့သည် သေသည် မည်ကုန်၏။

(၂) မမေဓိလျော့သော ဗုဒ္ဓတို့သည် ဤသို့ထူးခြားကြောင်း
ကိုသိ၍ မေဓိမလျော့သောသတိအရာ၌ ရွှင်စန်းစမ်းမြောက်
ကုန်လျက်အရိယာတို့၏ ကျက်စားရာ သောကုတ္တရာအရာ ကိုး
ပါးရှိ မွေ့လျော်ကြကုန်၏။

(၃) ထိုပညာရှိတို့သည် (အထ ဝိပဿနာ ဈာန်နှစ်ပါး
ဖြင့်) ကိလေသာကို ရှို့ မြှိုက်ကုန်ပြီးလျှင် အမြဲပြတ်လုံ့လ
ပြကုန်၍ စတုန်းဆုတ်လုံ့လ ဆုတ်လျက်သောဝဏ္ဏောပါးတို့၏
ကုန်ရာ အတုအရှိ မြတ်ဆောနိဗ္ဗာန်သို့ ချောက်ကြကုန်၏။

တေးဂင်္ဂဘွဲ့ ပေးအပ်ပွဲကြီး

ထိုးနှောက်တင် မြတ်စွာဘုရားအင်သည်တောဝကြောင်း
တိုက်၌ သီတင်းသုံး ရေထိုင်တော်မူလျက် ဥပါသိကာ တို့ကို
အာဠာအတိုင်း အေးဒဂ်ရာထူး၌ ထားတော်မူရာတွင်...

ခုဇ္ဇေတ္တရာ အရှင်မကို—

မဟာနိဗ္ဗာန်— အကြားအမြင် ဗဟုသုတမျှားကြသည် ဝါ
ဘုရား၏ အပည့်မ သာဝိဇာ ဥပါသိကာတို့တွင် ခုဇ္ဇေတ္တရာ
သည် ဥပါသိကာတို့တွင် အသာဆုံးအမြတ်ဆုံးဖြစ်ပေ၏’ ဟု
ချီးကျူးမိန့်မြှောက်တော်မူကား—

‘ဗဟုသုတ အကြားအမြင်မျှားသော အရာဝယ်’ အေးဒဂ်
ရာထူး၌ ထားပေးတော်မူသည်။

၁၀၂

ဦးလှောင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားက အေဒဂ်ဗုဒ္ဓဘုရား၌ ထားစောင့်မှုအပ်
စောင့် (စောက္ခပဋိအတ္တိဒါပတ္တိ ခုဇ္ဈတ္တဗု အရိယာသမာဓိစာ)၊
အညံ့ အမှားဝတီကိုအား၊ တစ်ဖန် ပြန်လည် တောကြီးအပ်
အေး သုတိပေါင်း ၁၀၂-သုတ်ရှိစော ဘုရားရှင်၏ စာအား
အော်အစဉ်ကို သံဂါယနာတင် အရှင်မြတ်ဆိုသည် 'ဣတိဓုတ္တံ
အဝါဠိဇော' အမည်ဖြင့် သံဂါယနာ တင်အော်မူခဲ့ကြသည်။

အာဇာဝတီမိဖုရားကိုအား....

'ရဟန်းတို့ ခေတ္တ၊ ဈာန်ဖြင့် သုခ၊ နိဗ္ဗာန် ညဉ့်၊ ဘုရား
၏ အပည့်ပ အာဇာဝတီ၊ ဥပါသိကာတို့နှင့် သာဝတီအညံ့
အာဇာဝတီ၊ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏'

ဟုချီးကျူးမိန့်မြှောက်အော်မှုအား 'ခေတ္တာဝိဘာရိ အေဒဂ်'
ဗုဒ္ဓဘုရား၌ ထားစောင့်မှုအပ်သည်။

ဆုတူး ပန်ဆင်ခဲ့သူ နှစ်ဦး

ဤခုဇ္ဈတ္တဗုနှင့် ထာဝရဝတီ အေးအောင်း အမျိုးအမီးတို့
နှစ်ဦးစလုံးပင်ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား အက်ထက်အော်အော်၌
ဟံသာဝတီပြည်တွင် သွေးဌေးအမီးများ ဖြစ်ကြ၏။ မြတ်စွာ
ဘုရားကျောင်းအော်သို့ တရားနားသွားကြရာတွင် ဥပါသိကာ
အစ်ယောက်ကို 'ပဟုသုတအေဒဂ်' ဆုတူး၌ ထားစောင့်မှုအပ်
ကို ခုဇ္ဈတ္တဗုအာဇာဝတီ၊ သွေးဌေးအမီးက တွေ့မြင်အား ကျေး
အောင်းမှုကုသိုလ်များပြုပြီး ထိုဆုတူး ဌားနှစ်ခုကိုဆုတောင်း
ပတ္တနာပြုခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း ဗျာဒိတ်စကား
ကြားအော်မူခဲ့လေသည်။

သုတေတာနှင့်သနာနို့ဆွမ်း

သုတေတာ ဗလိပူဇော်မှုပြုလားခဲ့ရာ မြတ်စွာဘုရားပူဇော်ခံ
မှုရည် ဟောသက္ကရာဇ် ၁၀၉ ခုနှစ်အား အကြိမ်ပေါင်း
ဆနည်းဆုံး ၂၀ ကျော်မျှ ဗလိပူဇော်မှုပြုပြီး ဖြစ်သည်ဟု
မှတ်ယူ ခန့်မှန်းဆင်ပေ၏။

ဇုန်၏ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူမည့် ထိုဟောသက္ကရာဇ်
၁၀၉ ခုနှစ်ဆေးကပ်စာချိန်၌ သုတေတာတို့၌ ကတော်၏သား
ယထ ဇုဌေးအားသည်ဝင် အိမ်ထောင်ကျ၍ ပြေးသွား သုံး
စောင်၌ အလှည့်ဆက်ဆံအပ်ခဲ့ပါ။ ပါးခံစားသုံးစွဲ၍ နေပြီ။

ဤသို့ အထူးမှားဆုံးခြင်းမှာ...

မြတ်စွာဘုရားဖြစ်မည့်နှင့်သနာနို့ဆွမ်းကပ်လှူဆင်သော
သုတေတာကို အရွယ်ခပ်ငယ်ငယ်တို့၌ သမီးကလေးအနေဖြင့်
ခန့်မှန်းတတ်ကြစေကြောင်း ဖြစ်၏။

(စာစာဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌမကဲ့ တတိယပိုင်း၊ စာမျက်နှာ ၂၃၉-၄)

သက်သာဝာစဉ်အမှတ် (၁) ဒါနဇွှေမျှား

၁။ အယ်ဆူရမ်းငှားသေစဉ် ဒါနကြောင့် နေချင်း သူဌေး
ကြီး ဖြစ်သွားစေစေ ပုဏ္ဏဝတ္ထု၊ ၂။ အမိဥတ္တရာကို ပြည့်တန်
ဆေး သိရိဓက ဆိပ်ဖြင့်ဆောင်းစေစေ ဝတ္ထု၊ ၃။ ရဟန်း
ဆော်ဆပ်ပါးနှင့် သိရိဓကဝတ္ထု၊ ၄။ တုန့်တိုသည့် အာနန္ဒာ
ဆူဌေးကြီးဝတ္ထု၊ ၅။ မြတ်စေးအလှူ အင်္ကျီရတနာနှင့်
ဣန္ဒြေဆုတ်စားဝတ္ထု၊ ၆။ ဒါနကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်ကြ
ဆူချေးဝတ္ထု၊ ၇။ နန္ဒိယဆူကြွယ်ဝတ္ထု၊ ၈။ ဣတ္ထိဆေး၏
ဝတ္ထု၊ ၉။ မွှေတဥပါသအေး နတ်ပြည်ဆေးခေါ်သော ဝတ္ထု။

သက်သာစာစဉ်အမှတ်(၂)အံ့ပန်းအလှူတော်ကြီးများ

၁။ ဇေးတိကသုဌေးကြီး၊ ရွှေတကသုဌေးနှင့် ဆုထူးပန်
ဆင်ဆူ ဝါးဦး၊ တာဆာဝဏ္ဏိယဝတ္ထု၊ အံ့ပွယ်ရာ သုးနုပန်းသည်
အလှူဝတ္ထု၊ ၉ပုဒ်၊ ရွှေဘဝ ဆတ်တံဝတ္ထု၊ များနှင့်ရဟန္တာ
ဖြစ်ကြသည်အထိ ပါရှိပါသည်။

သက်သာစာစဉ် အမှတ် (၃)ကျောင်းအမကြီးဝိသားဝါတွင်

ကျောင်းအမကြီးဝိသားဝါအမျိုးသမီးများ မုဆိံသားစရာ
ဝတ္ထု၊ အရွှင်ကုမ္ပဏီရတနာပမယ်အော်ဝတ္ထု၊ နိဂြောဓဆမင်ဝင်း
ဝတ္ထု၊ ကုမ္ပဏီရတနာသံရဟန္တာဖြစ်ဝတ္ထု၊ အရွှင်ဗုဒ္ဓမုဆိံဝတ္ထု၊
အရွှင်ဗဟိယဝတ္ထု၊ ပုတ္တုသတိမင်းကြီး၏လုံ့လဝိရိယဝတ္ထု၊
ဘဝဝဋ်ကြေး ပြေးလွတ်သူများဝတ္ထု၊ သိကြားမင်းဝဏ္ဏ်းစိန်
နှင့် မဇ္ဈိမသေ သုပ္ပဗ္ဗိဒ္ဓလူနု စသည်ဖြင့် ၉ပုဒ် ပါရှိပါသည်။
သက်သာစာစဉ် အမှတ်(၄) သာမဓမ္မကကျော်များဝတ္ထုတွင်

ခုနစ်နှစ်သားနှင့် ရဟန္တာဖြစ်ကြသော သာမဓမ္မကကျော်
များ၏ အံ့ပွယ်ရာ တန်ခိုးတော်များ၊ ၁။ တိဿသမဓမ္မက၊
၂။ ပဏ္ဍိတ သာမဓမ္မက၊ ၃။ သံကိစ္စ သာမဓမ္မက၊ ၄။ သုမဏ
သာမဓမ္မက၊ ၅။ သုခ သာမဓမ္မက၊ ၆။ သာနု သာမဓမ္မက၊
၇။ တေဒင်ရ ရှင်ရေဝဏ၊ ၈။ ရှင်သီဝလီနှင့် သာမဓမ္မက
ကျော် လေးပါး ဝတ္ထု ၉ပုဒ်။

သက်သာစာစဉ်အမှတ် (၅) စိတ်ဝတ္ထုများတွင်

စိတ်ဆစ်ခုနစ်၍ အလှူပိုင် နိဗ္ဗာန်ပေါက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်
များအကြောင်း၊ စက္ခုပါသမထေရ် ဝတ္ထု၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာလီ
နတ်သားဝတ္ထု၊ ဓာတိဏ္ဍာမာသဝတ္ထု၊ ကုဒါလ ဣန္ဒာဝတ္ထု၊
ရှင်ကုဉ်းကို ပြစ်စွမ်းသော သောရေယျသုဌေးသားဝတ္ထု၊
ကေသာဌက ပုဏ္ဏား စသည် ဝတ္ထု ၉ပုဒ်။

ဓမ္မပဒဏှိယနိဂ္ဂဟ(၇)

၈၈၃

ကလေးတို့ကလေး၊ ဆူငွေ၊ လမ်းသည်တည်း၊ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်က ဥပါသိကမဟာမိတ်ကို 'ဧတ္ထာဗြဟ္မဇ္ဇေ
နိဗ္ဗာနဓမ္မဝယ် အဏာဆုံး အမြတ်ဆုံး' (ဧတ္ထာဝိဟာရီ
စာဒဂ်) ဟုထူး၌ ထားတော်မူသည်ကို တွေ့မြင်၍ အားကျ
အေး အဓိအရမ်းစားမှု ကုသိုလ်များ ပြုပြီးလျှင် ထိုစုထူး
ဌာန၏ကို ဆုတောင်းကြွန်းမှု ပြုခဲ့ရာ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတိတော်သို့ ခံယူရရှိခဲ့တော်မူသည်။

ထိုဘဝမှ စုတေ၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ပြီးလျှင် လူ့ပြည် နတ်
ပြည်တို့၌ အတ္တစစ်သိန်းလုံး ပြုစု၍ ဤကမ္ဘာ၌သို့ရောက်
ခဲ့ပြီး ခေါ်အမည် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်လှန်းတော်မူလာခိုက်ဝယ်
ကလေးတို့ပြည် ဥတေနဝင်း၏ မိဖုရားဖြစ်လာခဲ့ပြီး စာဒဂ်သို့
ရ ဥပါသိကမေ ဖြစ်လာခဲ့တော်မူသည်။

ဤကုမ္ဘာ သာမဏတိတ္ထိပြီး၏။

နိဂုံး

ကျေးရွာအနီး 'ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်များ' ပြန့်ပွားစေလိုသော စေတနာအားဖြင့် (ဆက်ဆာစာစဉ်) အဖြစ် အမှတ် ၁-မှ ၆-အထိ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ မိမိ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်စွာဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

မိမိတို့ယုံကြည်အတွက် လုံးဝရည်ရွယ်၊ သာသနာ့အောင်အကျိုး၊ ဗဟုသုတရှာမှီလိုသူတို့ အတွက်သာ ရည်မှတ်၍ပြုစု ဖြန့်ဝေခဲ့ပါသည်။

ယခုတစ်ဖန် ဓမ္မမိတ်ဆွေမျှားက အမှတ် (၁ မှ ၆) အထိ အစ ရပ်နားမထားဘဲ ဆက်လက်၍ ပြုစုထုတ်ဝေပေးရန် စာအုပ်အနီးအနားဖြင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ထိုက်တန်းကြွေးဆကြောင့် ဓမ္မပဒ အက်ရွာစင် ဝတ္ထုများ အမှတ် (၇ မှ ၉) အထိ ဆက်လက် ပြုစုရေးဆေးရပါသည်။

ဤတွင် ကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်အစားများပါ စိတ်ဝင်စား ဖတ်ရှုသောလျှင် စိတ်နှလုံး ထင်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဗုဒ္ဓအလှူတော်များနှင့် ထိုတို့နိုင်ရန်ရည်သန်ပြီး ရုပ်ပုံပေါင်းများစွာကို အကုန်အကျခံကာ ထည့်သွင်းခဲ့ပါသည်။

ဦးလှဝေ (ဆန်းညွန့်ဦး)
၁၉၈၇-ခု၊ ဇူလိုင်လ

ဆက်သရဏစဉ် အမှတ်(၆) ဒေါသ မာနဝတ္ထုများ

ဒေါသ ဇောနကြောင့် ခုက္ခဏေကကြရသော ဝတ္ထုများ၊
စောသမ္ပိရဟန်းများ၊ ဝတ္ထု၊ ပဇာလဲဆင်မင်း၊ ဝိသုဒ္ဓိတို့အား
တိဿရဟန်း၊ ဒေါသချုပ်အည်းနုတ်သမီး၊ ဆွေမျိုးတို့ ရေလှူ
ဆေးစေတွဲ၊ ဝိသုဒ္ဓိတဝတ္ထုရှည်၊ ဗန္ဓု၊ ဆစ်သုကြီးနုစုံ လှေကား
မိဖုရား၊ ဝတ္ထု၊ စည်ဖြင့် စိတ်ဝင်ပေးဖွယ်ရာ ဝတ္ထု (၉) ပုဒ် ပါ
ရှိပါသည်။

ဆက်သရဏစဉ် အမှတ်(၇) သာမဓတိ၊ မာဂဏ္ဏိဝတ္ထု

ဥပဇာနိမင်းစေတီ၊ သောဓာဓာသုဌေး၏အံ့ဖွယ်ရာ၊ သံဃာ
တော်၊ နိဇ္ဈိတ္တရာ၊ စက္ကပဇ္ဇောတမင်း၊ ဓာဂဏ္ဏိ ရွှေတံတံ ပဋိ
ကြေးများ၊ အံ့ဖွယ်ဝတ္ထုများ။

ဆက်သရဏစဉ်အမှတ်(၈) ကိကိမင်းကြီးသမီးတော်ခုနစ်ပတ်

ဂေါတမောရားရှင်ဆက်သက် ဆလှူကြော့ကြား၊ ထန်ချီး
ကုဋ္ဌိပါးနှင့်ပြည့်စုံကြသည့် ရဟန္တာအရှင်များ၊ ဖြစ်ကြသည့်
စေတီထေရ်၊ ဥပ္ပလင်္ကေထရီ၊ ပဋ္ဌာစရိယထရီ တို့၏ ဘဝ
အဆက်ဆက် အံ့ဖွယ်၊ အဖြစ်သန်းများ။

**ဆက်သရဏစဉ် အမှတ်(၉) ကိကိမင်းကြီး၏သမီးတော်များ၊
အဆက်။**

ဘဒ္ဒါကုဏ္ဍလစေတီထေရ်၊ ကိတဝဂေါတမီထေရ်၊ မေဓိန္ဒာ
ထေရ်တို့၏ ဘုရားရှင်ဆက်သက် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သုခ
စေတီတို့၊ ရခဲပုံများ။

ကြိုက်ရာရွေးချယ် ပတ်ဝန်းကျင်မှုကြပါ။

